

1536

IHS

Archivo de Loyola

Sección 3. Serie 2. N.º 67.

Est. 53.

Plut. 5.

I. H. S.

Evangelium (Mensuratum: Cetero

Archivo de Loyola

Estante .....

Plúteo .....

ino de Loyola).

Universidad de Deusto

abolutissima in linguam gratam per Gualdum Cle-
mensem. Coloniae ad. Joan. Gymnasium. (Archiepo de Logona).

Siglo 16

Año 1586. Institutiones

I. H. S.

S D-5

7-9-5 (Lor) Kiteima

INSTITV-
TIONES ABSOLVTISSIMAE IN
linguam Græcam per Nicolaum Clenardum.

Annotationes in nominum uerborumq; difficultates.
Inuestigatio Thematis seu de uerbis anomalis.
Ratio Syntaxeos.

His additæ sunt meditationes Græcica in artem
Grammaticam, in eorum gratiam, qui uiua præcepto
is uoce destituuntur, & literas Græcas suo ipsi dusa
ctu discere coguntur. Omnia eiusdem autoris.

COLONIAE apud Ioannem Gymnicum
ANNO M. D. XXXVI.

G. LONGOLIVS.

Grammaticen scribunt omnes, sed scribere doctam

Hoc opus est docti, credite, Grammaticen.

Scripsisti talem sed tu facunde magister,

Nec tibi nec cupidis ambitiosa sequi.

Nos te laudamus quibus & compendia grata,

At populus tumidum laudet Apollonium.

NICOLAUS

LEONARDVS FRANCISCO HOVE

rio, ludi literarij moderatori apud Mechlinienses.

CVM ante annos aliquot, discipulis meis, quos priuatim docendos suscepam, Græcas literas tradere uellem, congesi in eam linguam breues admodum institutiones, ut rudimentorum candidatis instar enchiridij forent. Id opusculum: anno superiore prælo committere studui, partim ut auditoribus nostris expeditior uia sterneretur, partim ut desiderio tuo satisfacerem, cui necessitudinis nomine plurimum deberem. Verum nec commoditas in præsentia dabatur typographi, & otium alioqui deerat, quantum lambendus ille partus requireret. Itaque his proximis diebus temporis partem nactus, & Rescio nostro benigne operas præbente, libellum ad limam reuocaui, iustoque auctario locupletatum reddidi. Merito autem tibi dicandum duxi, ut hoc ueluti testimonio, Mechlinensium iuuentuti gratularer: que tam diligentem sortita præceptorem, non ipsa modo in Græcis literis strenue promouet, sed exteros quoque plurimos studiorum fama in ludum tuum pellicit. Adeo ut non truiuili scholæ sed celeberrime cuiuspiam Academia præesse uidearis. industria paratis edibus, quæ numero no-

EPISTOLA.

strorum gymnasiorum sint emule. Faxit Deus, ut iste auspiciatissimus cursus, magis ac magis indices prospere retur, & quemadmodum Latinos discipulos optime eruditos, ita iam incipias Græcæ literaturæ præditos, è nouis istis Athenis ad nos dimittere. Vale Louanij decimo septimo Calend. Apri.

An. M. D. XXX.

GRÆCORVM LITERÆ.

A α α	ἄλφα	Alpha	A
B β β	βῆτα	Vita	u
Γ γ γ	γάμμα	Gamma	g
Δ δ δ	δέλτα	Delta	d
E ε ε	εῖλω	Epsilon	e
Z ζ ζ	ζῆτα	Zita	z
Η η η	ἦτα	Ita	i
Θ θ θ	θῆτα	Thita	th
I ι ι	ἰῶτα	Iota	i
K κ κ	κάππα	Cappa	c
Λ λ λ	λάμβδα	Lambda	l
M μ μ	μῦ	My	m
N ν ν	νῦ	Ny	n
Ξ ξ ξ	ξῖ	Xi	x
O ο ο	ομικρόν	omicron	o
Π π π	πί	Pi	p
Ρ ρ ρ	ῥῶ	Rho	r

GRÆCORVM LITERÆ.

Σ σ σ	σίγμα	Sigma	ſ
Τ τ τ	ταῦ	Tau	t
Υ υ υ	υῖλω	Ypsilon	y
Φ φ φ	φῖ	Phi	ph
Χ χ χ	χῖ	Chi	ch
Ψ ψ ψ	ψῖ	Psi	ps
Ω ω ω	ωμέγα	Omega	o

Vocales longæ η ω. Breues ε ο. Ancipites α ι υ. Vocales, quæ & communes dicuntur, quod modo sint longæ, modo breues.

Diphthongi proprie		Improprie	Diphthongi.
αι αυ ει ου οι ου	α η ω ηυ ηου		
ε αυ ι ευ ι υ	α ι ο ιυ ι ου		

In αυ ευ ηυ ου, pronunciatu ut u consonans.

Vocales prepositiuæ α ε η ω, propterea quod in diphthongis preponantur. Subiunctiuæ aut i, u, quod subsequantur, faciunt uero per se syllabā, quoties duobus in apice punctis notantur, ᾠαῖς παῖς dissyllabum, ᾠυπνος αυπνος trissyllabum. Ceterum in tribus α η ω, iota non ad latus adfigitur, sed infra subscribitur.

Tenues	κ τ	ξ σ δ
Mediae	β γ δ	ξ κ σ γ ρ χ ρ
Aspirate	φ χ θ	ψ π ρ β φ ρ
Liquide siue immutabiles	quatuor	λ μ ν ς
Accentus tres.	Acutus	θεός theos, λόγος logos,

ΓΑΡΤΟΛ ΟΝΟΡ.)
CANONES PRONVN.

τυπτομεν, Grauis τιμη τιμι. Circa
 τωιω pio, βοοτε uoate. Acutus & cir
 cunflexus τωιω pio, βοοτε uoate. Acutus & cir
 cunflexus attollunt syllabam quam afficiunt, grauis
 deprimunt.

simul
 Spiritus duo. Asper siue densus, εμ α hama, Le
 uis siue tenuis, εω ε ego. Semper aut uocalis aut diph
 thogus initio dictionis alteru possidet e spiritibus.

Consonans g in principio quidem aspiratur εω ε
 ρhomi, in medio uero si geminetur, priore loco le
 uigatur, posteriore aspiratur εω ε ρhomi.

Apostrophos, nota est reiecte uocalis α ε ι ο, aut
 diphthongi αυ οι, quod fit ob sequentem uocalem, que
 si aspiretur, migrat precedens tenuis in aspiratam.
 εω ε α ε γορ, εω ε α ε γορ pandelegen, prolatio
 enim est in morem unica dictionis. α ε ου α φ ου, κα ε ο
 ου κα ε ου, νικτα ε δ λ κ ρ υ ν χ ε δ λ κ ρ υ.

simul
 Ratio p
 uantiadi. Gamma γ ante γ ξ χ sonat perinde ut n. α γ ε α
 λος angelos, λ υ ε ξ λ η ν χ, ε γ χ ος enchos. sic ante κ, sed
 ipsum κ sonandum ut g, ε φ α κ α pephanga.

Tau τ post v, ut d. τ ο μ τ ά ν τ α λ ο ρ ton dandalon.
 Ny v ante β μ π, ut m. τ ο μ β ί ο ρ tom uion, τ υ ω
 μ ε ρ ί δ α tim merida, τ ο ν τ ω β ο ρ tom biton per b.

Pi π post μ, ut b latinum, π έ μ π ω pembo. itidena
 post v in diuersis dictionibus, τ ο μ τ ω β ο ρ tom biton.

**PARTES ORATIONIS
 OCTO.**

Nomen

DECLINA. ARTI. 7

Nomen, uerbum, participium, pronomen, arti
 culus, aduerbium, coniuunctio, prepositio.

Casus quinque. Nominatiuus, genitiuus, dati
 uus, accusatiuus, uocatiuus. Siquidem ablatiuo Græ
 ci carent.

Numeri tres: singularis, dualis, pluralis. Utimur
 duali cum de duobus est sermo.

In duali uox eadem nominatiui accusatiui & uo
 catiui. Itidē genitiui & datiui. Sic in plurali semper
 nominatiuus idem cum uocatiuo.

LATINI inter declinandū usurpant hic hec hoc. De artis
 Græci uero articulum δ ή θ, quē uocant prepositiuū, culis.
 quod nominibus preponatur. Inflectitur autem sic.

Mascu. Singu. Nominatiuus δ hic. Genitiuus τ ο
 huius. Datiuus τ ο υ huius. Accusatiuus τ ο ν hunc. Dua.
 Nominatiuus & Accusatiuus τ ω η & hos de duobus.
 Genitiuus & datiuus τ ω ρ horum & his de duobus.
 Plural. Nominatiuus ο ι hi. Genitiuus τ ω ρ horum.
 Datiuus τ ο ις his. Accusatiuus τ ο υς hos.

Fæmi. Singul. η, τ ης, τ ης, τ η ρ. Dualis. τ α, τ α ρ. Pla
 ralis. α ι, τ ω ρ, τ α ις, τ α ς.

Neut. Singula. τ ο, τ ω, τ ε, τ ο. Dua. τ ω, τ ω ρ. Plu.
 τ α, τ ω ρ, τ ο ις, τ α.

Articuli uocatiuum ignorant, pro quo in declina
 tionibus utimur aduerbio uocandi ω δ.

DE DECLINATIONIBVS.

A 4 Declis

Universidad
 Prima de
 clinatio.
 Bibli

DECLINA. NOMI.

D Eclinaciones nominum quinque. Prima est in
 ας masculinorum ὁ ἀνείας. Et in η partim
 masculinorum ὁ χυύσῃς, partim communium ὁ ηυῖ
 ληστῆς, hic et hæc latro. quorum genitiuus in ου, da
 tiuus in α uel η diphthongum impropriam, accusati
 uus in ου uel η, uocatiuus in α uel η secundum termi
 nationem nominatiui. Dualia et pluralia conue
 niunt cum articulo foeminiuo ablato τ.

Singularia. ας, ου, α, αυ, α. Dualia. α, αυ.
 ης η, ημ, η.

Plura. αι, ωμ, αις, ας, αι.

Singularia. ὁ ἀνείας, τοῦ ἀνείου, τῶ ἀνεία, τῶν
 ἀνείων, ὡ ἀνεία. Dualia. τῶ ἀνεία, τοῖν ἀνείων, ὡ
 ἀνεία. Pluralia. οἱ ἀνείαι, τῶν ἀνείων, τοῖς ἀνείαις,
 τοῖς ἀνείαις, ὡ ἀνείαι.

ὁ χυύσῃς, τοῦ χυύσου, τῶ χυύσῃ, τῶν χυύσῃν, ὡ χυύσῃ.
 ὁ ηυῖ ἢ ληστῆς, τῆ κοῖ φῖ ληστῆς, et ita deinceps.

Quinq; Græcorum lingue præcipuæ. Communis. At
 tica. Ionica. Dorica. Aeolica. E quibus Attici in omni
 declinatione, uocatiuum similem formât nominatiuo.

δ et ὡ ἀνείας.
SECUNDA declinatio tantum est foemini
 norū, quæ desinūt uel in α. ἢ μουσα, uel in η, ut τιμη.
 Genitiuus in η. datiuus in η diphthongum, accusati
 uus in ου uel η. uocatiuus in α uel η, iuxta termina
 tionem nominatiui. Dualia et pluralia perinde se ha
 bent

Secūda de
 clinatio.

DECLINA. NOMI.

bent atque in prima declinatione.

Singularia α, ης, η, ου, α. Dualia α, αυ.
 η. ημ, η

Pluralia. αι, ωμ, αις, ας, αι.

ἢ μουσα, τῆς μουσας, τῆ μουσῆ, πλὴν μουσαμ, ὡ
 μουσα.

ἢ τιμη, φῖ τιμῆς, τῆ τιμῆ, πλὴν τιμημ, ὡ τιμη.

Finita in λα, δα, ςα, et α purum (hoc est quod non
 subsequitur consonantem) faciunt genitiuum in ας, da
 tiuum in α diphthongum. ληδ α, ληδ ας, ληδ α, μάθ
 θα, μάθ θας, μάθ θα. ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρα. φιλία, φιλ
 λίας, φιλία.

TERTIA declinatio completitur masculina, Tertia de
 foemina, et communia in os. ὁ λόγος, ἢ ὁ δόξ, ὁ καὶ ἢ
 ἀνθρωπος. et neutra in ορ, τὸ ξύλον. Vocatiuus in ε.

Genitiuus datiuus et accusatiuus: Item dualia et plu
 ralia, sequuntur articulum masculinum et neutrum.
 Singularia ος, ου, φ, ον, ε. Dualia ω, ομ.

ορ, ομ, ομ.

Pluralia οι, ωμ, ομς, ους, οι.

α, α, α,

ὁ λόγος, τοῦ λόγου, τῶ λόγῳ, τῶν λόγων, ὡ λόγῃ.

ἢ ὁ δόξ, τῆς δόξ, τῆ δόξ, πλὴν δόξ, ὡ δόξ.

ὁ κῆ ἢ ἀνθρωπος, τοῦ κῆ φῖ ἀνδρῶπον.

τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου, τῶ ξύλῳ, τῶν ξύλων, ὡ ξύλῳ.

Neutorum tres casus similes: nominatiuus accus

DECLINA. NOMI.

αυτῶν participia sunt, ὡς τὸν φαρτὸν τὸν φαρτῶντος. sic adiectivum ὡς ὡάμ ὡαυτῶς, more masculini ὡάς παυτῶς.

ερευνοσ δ τέρην τέρην. ενεντ, τὸ χαρῆν χαρῆντ ut masculinum χαρῆνς. sic participia ὁ τυφθεῖς τὸ τυφθέμ.

κν κν. ὁ ἔλληρ ἔλληρ. ἢ σερῆρ σερῆρ.

κν ενος. ὁ ποιμῆρ ποιμῆρ. ἢ φρῆμ φρηνός, ὁ κωλ ἢ τέρην τέρην. cuius neutrum τὸ τέρην τέρηνος

μινος. ὁ Δελφῆρ Δελφῆρ. ἢ ἀκτῆρ ἀκτῆρ. cuius modi nominativus etiam per ιε, Δελφῆς, ἀκτῆς.

ομ ονός. ὡς μείζορ μείζονος, ἀ communibus in ωμ. οροντος participia sunt, ὡς τύπῶρ τύπῶντος.

ομ οδός. ὡς Δίπορ Δίπορ. ut κοῦ Δίπορ, ομ ουντ. participia sunt, τὸ τυποῦρ τυποῦντ.

υμ υν. ὁ μόσῶμ μόσῶν. ἢ γόςῶμ, quorum nominativus etiam in υε desinit, ὁ φόρῶμ uel φόρῶν.

υμ υντ. participia sunt. ὡς ζευγῶν ζευγῶντ.

ωμ ων. ὁ κλώρ κλωνός, ὁ αἰῶρ αἰῶν. ἢ σῶρ δῶρ, ὁ πλάτῶρ πλάτῶν. ἢ κῆκῶρ.

ωμ ωντ. ὁ πρῶρ πρῶν. ἢ χελιδῶρ χελιδῶν. Et communia ὁ καὶ ἢ εὔδᾶμω εὔδᾶμων.

ωμ ωντ. ὡς ἢ κρείσσῶρ κρείσσονος, quorum neutra in ωμ, ὡς εὔδᾶμω εὔδᾶμων, ὡς κρεῖσσῶρ κρείσσον.

ωμ

DECLINA. NOMI. 15

ωνωντ, ὁ ξενοφῶν ξενοφῶντ. ὡν ουντ, Δράκων Δράκωντ, ὡ participia ὁ τυπῶν.

ξιν κορ γορ χορ. ὁ θῶραξ θῶρακ. ἢ κνλιξ κν λικ. ὁ ἄρπαξ ἄρπακ. ἢ ἀλώπηξ ἀλώπεκ. mutat κ in ε. ἢ θρῖξ τρῖχός pro aspirata sumit tenuē, τ pro θ.

ὁ ἀναξ ἀνακτ. ἢ νύξ νυκτός interiecto τ. ας αρσος, ὁ μάκαρ μάκαρος, ἢ Δάμαρ, ὡς νεκταρ.

αρσ ατος, ὡς ἦπαρ ἦπατος, ὡς Δέλεαρ Δελέατ. ερσ ερσ, ὁ φθεῖρ φθειρός, ἢ χεῖρ, ὁ κῆρ ἀντίχειρ.

κρ κρ, ὁ σῆρ σκρός, λουτῆρ λουτῆρ, ὡς κῆρ κηρός.

κρ ερ, ὁ αἰθῆρ αἰθέρος. In multis uero syncope, ὁ πατῆρ πατέρ, ὁ πατρός, ἢ μητῆρ μητέρ, μη τρός, sic ὡς ἢ θυγάτηρ, γάσκηρ, Δημήτηρ. at ὁ ἀνῆρ ἀνέρ, ὡς ἀνδρός assumit Δ

ος ορ, ὡς ἦτορ ἦτορ, ὡς inde compositum, ὁ μεγαλήτωρ μεγαλήτορ.

υρ υρ, ὁ φῆρ φῆρος, ὁ κῆρ κῆτος, ὡς μάρτυρ μάρτυρος, ὡς neutrum ὡς πῆρ πῆρος.

ωρ ωρ, ὁ φῶρ φῶρος, ἢ χῶρ χῶρος, ὡς ἔλωρ ἔλωρ, ὡς λῶρ, ὡς τέκῶρ τέκῶρος.

ωρ ορ, ὁ νέσῶρ νέσῶρος, ὁ ἔκτωρ ἔκτορος, ὁ κῆρ ἀπάτωρ ἀπάτορος, ὁ κῆρ ἀμίτωρ, πᾶν δᾶμάτωρ. ὡς ὡδῶρ τῶ ὡδατος heteroclitum est.

ας

16 DECLINA. NOMI.

ἕξος, sic et reliqua adiectiua, ἡδ' ὄσ, ὠκίης.
ως εως Attice, ὀπίχως πῆχως, ὀπρέσους ἢ πέλει
ως ὀδός, ἢ χλαμνός χλαμνός, ὀκοῖ ἢ νεκλως νε
λῦδός:

ως υντος, ὀ ζευγνός ζευγνύντος, participia sunt.

ως ωτος, ὀ γέλωος γέλωτος, δ' φῶος φωτός,
ως οος, ἢ αἰδ' ὠος αἰδ' οος, ἢ ἠῶος ἠόος.

ως ωος, ὀ τρώος τρώος, ὀ μίνως μίνωος, ὀ ἠρωος.

λῆ λῆος, ὀ ἄλῆος ἄλῆος sal. ἢ ἄλῆος ἄλῆος mare.

ως νθος, ἔλμινος ἔλμινθος, τίσυνος τίσυνθος:

ως ρτος, ὀ μάκαρος μάκαρτος, quod et μάκα
μάκαρος.

ψ ποος, ὀ ψ ποός, κνκλωψ κνκλωπος.

ψ βοος, ὀ ἄραψ ἄραβος, ἢ φλέψ φλεβός

ψ φοος, κίνυψ κίνυφος, καπίλιψ, σκύραψ.

Hactenus de genitiuo.

Accusatiuus.

Accusatiuus singularis exit in α, τὸμ τῆ ἄνα. Sed
nomina in ιε et υε, quorum genitiuus in ος purum, fa
ciunt accusatiuum per ν, ὀ ὄφις ὄφιος ὄφιν, ὀ βότρυος
βότρυος βότρυον. Barytona in ιε et υε declinata non
pure, sortiuntur utranq; terminationem, ἢ ἕρις ἕριδος,
πῶν ἕριδος et ἕριν.

ὀ νεκλως νεκλῦδός, δὴ νεκλῦδός et νεκλῦον. Etiam αυγ
in αυμ, ναυε νεός ναῦν, γκαῦς γκαός γκαῦν. Finita in
ους sepius in ν, ὀ βοῦς βοός βοῦν, raro autem in α, δὴ
βοά.

Vocis

DECLINA. NOMI. 17

Vocatiuus idem cum ntō, ὀ τιτάρ ὀ τῆ ἄμ. Excipe Vtūs.

flexa per ντος, quae ablato τοε formant uocatiuum, ὀ
εἰάος εἰάωτος, ὀ αἰαρ. λέωμ λέοντος λέον. Adiecti
ua in ημ et εος, quae neutrum per ηρ, ea et utrum per
ηρ. τέρεμ τὸ τέρεμ, ὀ τέρεμ. χαρῖας τὸ χαρῖερ, ὀ χα
ρῖερ, et etiam ὀ χαρῖα. Grauitona in ηε habent εε
μηκῆς ὀ μηκῆς, sic acuta quatuor, πατήρ, Δαῖς, σω
τήρ, ανῆς, ὀ πάτερ, Δαῖς, σωτήρ, ανῆς, ubi et accentus
in penultimam retrahitur. Diphthongi ευε et ουε de
ponunt σ, ὀ βασιλεῦ, βοῦς, παλακοῦ, prater ὀ ποῦε
et ὀ δουε. Grauitona quous; in ιε et υε reijciunt σ, ὀ
ὄφι βότρυ, sic πῶος ὀ πῶα, quod fit à πῶοος ὀ πῶα.

Datiuus pluralis fit à singulari, posito σ ante ι, Dtūs plu
τῶ βότρυι τοῖς βότρυσι. Et litera Δ δ μ τ sunt reije
cicndae, λαμπάδι λαμπάσι, ὄρνιθι ὄρνισι, τιτᾶνι τι
τᾶσι, λέεθῆτι λέεθῆσι.

Quod situm penultima corripereetur, fiet dipha
thongus, λέοντι λέουσι, τιδῆντι τιδῆσι, aut uocalis
anceps quae in singulari producebatur positione, hic
in plurali habetur longa, αἰάωτι αἰάωσι, ἰστᾶντι ἰ
στᾶσι.

Quae in ξ exeunt, ψ, aut diphthongū, adiectione η
faciunt datiuum pluralem, ἄραψ ἄραψη, ἄραψ ἄ
ραψη, βασιλεῦς βασιλεῦσῃ, βοῦς βοῦσί, at à ποῦσι
τοῖς ποσί.

Illae in ηε quae syncopen patiuntur, datiuum plu

B

ralena

NOMI. CONTRACTA

ralē faciūt in ασι, ωατις, ωατέρος, ωαξος, ωαξί, τοίς, ωαξάσι, sic μηξάσι, but αξάσι, ανδράσι et simi.

Atq; hæc quidē declinatiōes, appellātur simplices.

Cæterum cum inter tam uaria nomina quinta declinationis, quædam genitiuum faciunt in ος purum, & reliquos item casus in terminationem puram, fit ut in multis accidat synæresis siue crasis, duabus syllabis in unā contractis, ut τὸ τεῖχος, τὸ τεῖχος & per crasim τεῖχος, τεῖχει et per synæresim τεῖχει, & similia. Ideoq; quædam sunt declinationes nominum contractorum.

Synæresis

Synæresis proprie est, uocalium seruatarum in diphthongum contractio, τεῖχει, τεῖχε, ei in α.

Crasis.

Crasis cum aliqui due syllabe commiscuntur in unā, ut τεῖχος τεῖχους, εο in ου, τεῖχεα τεῖχη, εα in η. Sine discrimine tamen, his uocibus pro eodē utimur, synæresis, crasis siue contractio.

Prima declinatio contractorum.

PRIMA declinatio contractorum est nominū mascu. foemi. & communium in ης, neutrorum uero in ες & ος, quorum genitiuus desinit in εος, ac ferme in omnibus casibus fiunt crases ex ε & uocali uel diphthongo sequente, hoc modo.

	ος, ει η	η οιη
Singula. ης,	εος εἰ, εα, ες.	Δια. εε, εοιη.
ες.	ες ες	
ος	ρος ος	

Plura.

NOMINA CONTRA.

ες ωη	ες ες
Plura. ες, εωη, εσι, εας, εες.	
η	η η
εα	εα εα

Contractio Singularis genitiui est, εο ου, datiui εἰ εἰ, ac cæsatiui εα η. Dualis nti εε η. gti εοι οι. Plura. nti εε εἰ. genitiui εω ω. Neutri pluralis εα η.

Vocales εα, nunc in η, nunc in εἰ. sic εε, et in η, & in εἰ. Vocatiuus singularis in ες, ὦ δημοδένε.

Dtūs pluralis in nulla contrahitur declinatione.

Sing. ὁ δημοδένης, τὸ δημοδένε, ὁ δημοδένους, τῶ δημοδένει, ὁ δένει, ὁ δένει, ὁ δημοδένεις.

Dua. τὸ ετ ὦ δημοσθένε, ὁ δένει, τὸ ἰρ σθενέοιρ, σθενόῖρ.

Plu. οἱ ετ ὦ δημοδένεις, ὁ δένει, τῶρ δένεώρ, ὁ δένει, τῶρ δένεώρ, ὁ δένει, τῶρ δένεώρ.

ἡ τρῆνης, ὁ τρῆνης, τῆ τρῆνει, τρῆνει. ἡ κοῦν ἡ ἀληθῆς, τὸ κοῦν, ὁ ἀληθῆς, ἀληθῆς.

τὸ ἀληθῆς, τὸ ἀληθῆς, ἀληθῆς, ὦ ἀληθεί, ἀληθεί. ὁ τῆχος, τὸ τῆχος, τῆχος, ετ ita deinceps.

SEcunda est mascul. & foemin. in ις, neut. in ι.

Singula. ις, ιος, ιι, ιη, ια. Dua. ις, ιοιη.

ις	ις ις.
Plura. ις, ιωη, ισι, ιας, ιες.	
ι	ι ι.
ις	ις ις.

Secunda contractorum.

5 2 Cras

NOMI. CONTRA.

Crasis ex i in longū idq; in paucis. Sin. dtō i in i, Plurali ntō, teq; in iq, accō similit̄r iaq; in iq.

Reliqui casus sine cōtractione. Neutorū ple iα in i. Accusatiuus semper ip. Vocatiuus in i ablato σ ntī.

Sin. ὁ ὄφις, τὸ ὄφιός, ὅφι ὄφι, τὸν ὄφιν, ὧ ὄφι. Et plura. οἱ ὄφιδες ὄφιδες, τοὺς ὄφιδας ὄφιδες. sic ἡ πόλις πόλι.

Neutrū. ἡ σὶνήπι σὶνήπιος. Plura. σὶνήπια σὶνήπι.

Iones hęc nomina flectunt per eos, sitq; crasis primæ declinationis. ὅφι ὄφι ὄφα. τὸ ὄφει ὄφει. οἱ ὄφιδες ὄφιδες, τοὺς ὄφιδας ὄφιδες, alij autem casus non cōtrahuntur. Atticus genitiuus singu. εως ὄφειως. qualis εωρ ὄφειωρ, pluralis εωρ ὄφειωρ accentu semper in antepenultima.

Tertia cō TERTIA est masculinorum in euq; genitiuus tractorū. communis in eos, unde in quibusdam casibus fit crasis more primæ declinationis. Ionicus autem in eos, ex quo non fit contractio.

Singula. euq; eos, εἶ, εα, eu. Dua. ee, eoiw, ἦος, ἦι, ἦα, ἦε, ἦοιw

Plura. eeq; eow, eusi, eaq; eeq; ἦεσ, ἦωσ, ἦαεσ, ἦεσ.

Singula. ὁ βασιλεὺς, τὸ βασιλέος, τῷ βασιλεῖ λᾱ. Dua. τῷ βασιλεῖ λᾱ. Plura. οἱ βασιλεῖς λᾱς, τοὺς βασι

NOMINA. CONTRA. 21

Βασιλέας βασιλεῖς. Vocatiuus in eu, ὧ βασιλεῦ. Datiius plura, εωσι, τοῖς βασιλεῦσι. Ionice τοῦ βασιλεῖος, ὅ βασιλεῖ, δυ βασιλεῖα, etc. Atticus genitiuus singularis in εως, τοῦ βασιλέως.

QUARTA est scemi. in ω σ ως, ἡ λητῶ ἡ αἰδῶς. Quarta quorum genitiuus oos cōtrahitur in oue, λητόος τοῦς, datiius οἱ οἷ, λητοῖ τοῖ, accusatiuus οα ω, λητόα λητόα. Vocatiuus in οἷ ὧ λητοῖ. Dua. σ Plu. ut in tertia simplici declinatione τὰ λητῶ, αἱ λητοῖ.

QUINTA declinatio continet neu. in aq; purum, Quinta σ in qaq; genitiuus communis ατος, Ionicus αος, ex contraσtorum.

ωσ α α ωw
αος αἱ αε αοιw

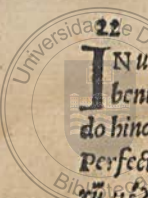
Singula. αq; ατ, αῦ, αε, αε. Dua. ατ, ατοιw.

α ωw α α
αα αωw αα αα

Plura. ατα, ατωρ, ασι, ατα, ατα.

ἡ κρέας, τοῦ κρέατ κρέατ κρέως, ὅ κρέαῖ κρέα. sic κρέας κρέατ κρέατ κρέως, semper q; est contractio ex α.

Et declinationes quidem sic habent, quæ autem præterea de nominibus dicenda, post trademus ubi singulas orationis partes absoluerimus. Nunc pergamus ad coniugationes uerborum.

CONIUGA. VERBO.

IN uerborum coniugationibus Graeci praecipue habent rationem futuri et praeteriti perfecti, quando hinc caetera pendent tempora.

Perfectum praeteritum uocatur παρακείμενος, futuru μέλλω, quae grammatici notant literis τ σ μ.

PRIMA coniugatio est uerborum in βω τω φω ηω, quorum futurum in φω, praeteritum in φα.

β	λείβω	λείφω	λέλειφα.
ω	τέρπω	φω τέρφω	φα τέτερφα.
φ	γράφω	γράφω	γγέγραφα.
π	τύπηω	τύφω	τέτυφα.

SECUNDA in γω κω χω κτω. μ in ξω, ω in χα.

γ	λέω	λέξω	λέλεχα.
κ	πλέκω	ξω πλέξω	χαπέπλεχα.
χ	τρέχω	τρέξω	τέτρεχα.
κ	τίκτω	τέξω	τέπεχα.

TERTIA in Δω τω ρω, μ in σω, ω in κα.

Δ	άδω	άσω	ήκα
τ	άνιτω	σω άνισω	καήνυκα
ρ	ωλίρω	ωλίρω	ωπέωλκα.

QUARTA in ζω σσώ, futurum ξω. et praeteritum χα, ut in secunda coniugatione. aut σω σ και ut in tertia.

ζ	παίζω	ξω παίξω	χαπέπαχα.
σ	δρυσσω	δρυσσω	ώρυχα
ζ	φράζω	σω φράσω	καπέφρακα.

πλάσ

VERBA BARY.

σδ πλάσσω πλάσω πέλλακα. Attici pro gemino σσ, usurpant geminum η, δρυσσω δρυνηω, πλάσσω πλάττω, ut γλώσσα γλώττω.

QUINTA in λω μω νω ζω. futu. λω μω νω ζω.

λ	φάλλω	φάλλω	έφαλλα.
μ	νέμω	νεμω	νενέμκαο
ν	φάνω	ω φανω	καπέφαγκαο
ς	σπείρω	σπερω	έσπασκα
μν	τέμνω	τεμνω	τετέμκαο.

Liquidae λ μ ν ς, dicuntur immutabiles, quod in futuro non mutantur, sed permaneant ut in praesenti.

In hac coniugatione, ultima futuri circumflebitur. peultima uero corripitur, abijciendo alteram immutabilem, φάλλω φάλλω, aut uocalem subiunctiuam σπείρω σπερω, φάνω φανω, aut breuiado ancipitem, κρνω κρνω.

SEXTA in ω πυρῦ, hoc est praecedete uocali aut diphthongo. futurum in σω, praeteritum in κα.

α	γελάω	γελάσω	γεγέλακα
ε	τελέω	τελέσω	τετέλεκα
ι	τίω	τίσω	τέτικα
ο	δμόω	δμόσω	ώμοκα
υ	δύω	δύσω	δέδυκα
ω	ξύω	ξύσω	έξύκα
αι	παίω	σώ παίσω	καπέπακα

B 4 φαις

VERBA BARY.

αυ	ἄνω	ἄνωσα	ἔλαυκα
αι	αἰώ	αἰώσα	ἔσαυκα
ευ	ἑπτέω	ἑπτέωσα	ἑπταυκα
οι	οἶω	οἶωσα	ἔοικα
ου	κρῶω	κρῶωσα	κράυκα
ιγ	ὀπῶω	ὀπῶωσα	ὠπυκα

De chara LITERAM uero, per quam coniugationem for-
 asteristica mamus, aut tempora, nominant χαρακτηριστικόν, hoc
 est figuratiuam literam. ut characteristicon primæ
 coniugationis est una ex mutis β ω φ. secundæ γ κ
 χ. tertiæ Δ τ θ. quartæ ζ σσ aut η. quintæ λ μ ν ς.
 sextæ omnes uocales præter κ. omnes diphthongi pro-
 pria, & una impropria. Sic figuratiuæ literæ futuri
 sunt ψ ξ σ λ μ ν ς. præteriti autē φ χ κ. & ita de reo-
 liquis quoq; temporibus dicendum.

In terminationibus ῥω κω μω, prior conso-
 nans figuratiua censetur litera, nempe ω κ μ.

ATQVE hæ coniugationes dicuntur barytonæ,
 quod uerba sint βαρυτόνα, hoc est graui tono pro-
 nunciatur ultima syllaba λείω, λέγω, & cætera.
 Siquidem in omni syllaba quæ non signatur accen-
 tu, intelligitur grauis, quæ ob id uocatur accentus syl-
 labicus.

VERBI actiui modi indicatiui.

Præsens Sin. τῦπῶ, τῦπῆς, τῦπῆι.
 Duā. τῦπῆτορ, τῦπῆτορ.

Plura

VERBA BARY.

Plu. τῦπῶμεν, τῦπῆτε, τῦπῆσθε.

Numeri tres ut in nominibus. Personæ totidem.
 τῦπῶ uerbero, τῦπῆς uerberas, τῦπῆι uerberat. Pri-
 ma pluralis in μεν, excludit primam dualem. Secun-
 da & tertia dualis pares, quando tertia pluralis exit
 in i aut α, alioqui impares.

Imperfectum ἔτυπῶν, ἔτυπῆς, ἔτυπῆι.
 ἔτυπῆτορ, ἔτυπῆτορ.

Datiuis pluralibus, aut personis in i desinentibus, ad-
 ditur v. sequente uocali. τοῖς λέουσιρ ἕκείνοις. τῦπῶ
 σιρ αὐτόρ. sic personis in ε, ἔτυπῆτερ ἕκινθ.

DE AVGMENTO.

Verbum à consonante inceptum, assumit e in princi-
 pio imperfecti, quod est augmentum siue incremen-
 tum syllabicum, crescente uidelicet numero syllaba-
 rum. τῦπῶ, ἔτυπῶρ.

Temporale augmentum est eorum, quæ incipiun-
 tur à uocali aut diphthongo mutabili, quoties uocalis
 anceps aut breuis, quæ unum habet tempus, mutatur
 in longam, quæ duo continet tempora.
 Vocalium ac diphthogorum, quædam mutabiles quod
 mutantur in præteritis. quædam immutabiles.

Vocales mutabiles. Immutabiles.

α κ	ἀνώ, ἰνυορ.	η ἦχέω, ἦχέορ.
ε υ	ἐλεύθω, ἦλθῶρ	ι ἱέω, ἱέορ.

Β Σ ο ω ὀ π ς

ὄω ὄπαζω, ὄπαζομαι. ὕβριζω, ὕβριζομαι.
ὦ ὦθω, ὦθομαι.

Diphthongi mutabiles.

αι η αἶρω, ἤρω.

αι ηυ αἰλίζω, κῆλίζομαι.

οι ω δίκιζω, ὠκίζομαι.

Immutabiles.

ει εἰκάζω, εἰκάζομαι.

ευ εὐθνήω, εὐθνήομαι.

υ οὐτάζω, οὐτάζομαι.

PRAEPOSITIONES in compositis praefixae uocalibus, propriam uocalem ultimam abijciunt, tam in presenti quam praeterito. παρὰ δὲ ex παρὰ ἔσ' ἀκδω. παρὰ μέλλω ἀ παρὰ ἔσ' imperfecto ἔμενον, ἀ μένω.

Excipe πρὸ ἔσ' ησδ. περιέχω προάτω ἀ ἔχω et ἄτω.

Quod si uerbum incipiat ab aspirata uocali, praepositio mutabit suam tenuem in aspiratam. κινάτωμαι, ἀφαρῶμαι, ἐξάτωμαι, αἰσῶμαι, ἔσ' κατὰ, ἀπὸ

Perfectum τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε
τέτυφατον, τέτυφατομαι.

τετύφασαι, τετύφασαμεν, τετύφατε, τετύφαστε, τετύφασασι, τετύφασασι.

Ultima syllaba praeteriti, quae sit in singulis conjugationibus, ante dictum est.

Quod ad primam attinet, si uerbum incipitur a uocali aut diphthongo, idem initium perfecti ἔσ' imperfecti.

ἔηνω, ἔηνον, ἔηνκα.

αἶρω, ἤρω, ἤρκα.

ὑβρίζω, ὑβρίζομαι, ὑβρίκα.

εἰκάζω, εἰκάζομαι, εἰκάκα.

Id ipsum

Id ipsum fit in uerbis inchoatis a consonante, si modo augmentum syllabicum, fuerit positum de longum, nempe ante duas consonantes, aut duplicem ζξψ.

απειρω, ἔπειρω, ἔπειρακα. ζέω, ἔζω, ἔζεκα.

ξέω, ἔξεω, ἔξεκα.

ψάλλω, ἔψαλλομαι, ἔψαλλκα.

Nam si sit breue aut anceps, iam in praeterito perfecto repetitur prima consonans praesentis, hoc modo.

τύπῳ, ἔτυπῳ, τέτυφα. γράφω ἔγραφομαι, γέγραφα.

ancipitem hic dico siue communem uocalem, quam sequitur muta cum liquida. ἔγραφομαι, ἔκλινομαι, ἔκρινομαι.

Quae ab aspiratis incipiuntur, pro repetendis aspiratis substituunt tenues. δεινώ, ἔδεινομαι, τέδεικα, φαίνω, ἔφαινομαι, τέφαγκα. χαιρώ, ἔχαιρομαι, κέχαρκα.

Penultima perfecti ἔσ' futuri eadem. τίψω τέτυφα. At dissyllaba quintae conjugationis, e penultima futuri mutant in α. σέλλω. μ. σελλῶ. π. ἔσαλκα. α. αἰρω. μ. αἰρῶ. π. ἔπαρκα.

Immutabiles λ ἔσ' ρ manent in praeterito ut futuro, ψάλλω, ψαλλῶ, ἔψαλλκα. αἰρω, αἰρῶ, ἔπαρκα.

Μυ μ seruatur quidem, sed asciiscitur κ. νέμω, νεμῶ, νενέμκα, pro νενεμκα. sic δέμω, βρέμω, ἔσ' alia.

Νυ υ uertitur in γ. φαίνω, φανῶ, τέφαγκα. semper enim υ ante γ κ ξ χ, migrat in γ.

Dissyllaba in ενω νωσ υνω, abijciunt υ, κείνω, κένωσ, ἔκτα.

VERBA BARY.

ἔτακα. κρινῶ, κρινῶ, κέκρικα. δύνω, δυνῶ, τέθεικα.

Plusquãperfectũ ἐπέλυειν, ἐπέτυφει, ἐπέτυφει.

ἐπέτυφειτο, ἐπέτυφείτην.

ἐπέλυφμεν, ἐπέλυφτε, ἐπέλυφσμεν.

A perfecto deducitur, conuerso α in εμ. In fronte sumitur ε, si perfectum incipitur à consonante. τέτυφα ἐπέτυφειν. alioqui idem principium. ἦνυκα, ἦνυκειν.

EST Græcis tempus quoddam præteritum, quod appellatur ἄριστος, hoc est indefinitum. incerta est enī significatio, paulo ne antè res præterierit, an multo. suntq; aoristi duo.

Aoristus.

Aoristus ἔτυφα, ἔτυφας, ἔτυφε, τυφασκε
primus ἔτυφατομ, ἔτυφάτην.
ἔτυφαμεν, ἔτυφατε, ἔτυφαμ.

Vltimam primi aoristi metimur è futuro, cuius seruat̃ur characteristicon. sed ω migrat in α. τυφῶ ἔτυφα. Augmentum utriusq; aoristi idem cum imperfecto. ἄνω, ἦνω, ἦνυσα. τύπῳ, ἔτυπῳ, ἔτυφα.

Penultima eadem quæ in futuro, ac semper natura aut positione longa. ωῶω, ωῶσω, ἔπωσα. λέγω, λέξω, ἔλεξα. Quod si futuri penultima corripitur, ut in quinta cõiugatiõc, producẽda erunt uocales hoc pacto. Si α penultima futuri, extra diphthongum sit in præsentī, migrabit in η. ueniens aut̃ ex α, attice quidem uertetur in η, communiter uero manebit, sed lon-

VERBA BARY.

longum in aoristo, cum breue sit in futuro.

α α η ψάλλω, ψαλλῶ, ἔψαλλα.

α α η μιᾶνω, μιᾶνῶ, ἔμίνα attice.

α α α μιᾶνω, μιᾶνῶ, ἔμίνα communiter.

Si penultima ε, aduocatur ι, ut fiat diphthongus ει.

ει ε ει σπείρω, σπείρω, ἔσπειρα.

ε ε ει σέλλω, σελλῶ, ἔσειλα.

At ι ε υ breues in futuro, producuntur in aoristo.

κρίνω, κρινῶ, ἔκρινα. ὄτρυνω, ὄτρυνῶ, ὠτρυνα.

Aoristus ἔτυπομ, ἔτυπες, ἔτυπε. *rem: τυπασκε*

secundus ἔτυπετομ, ἔτυπέτην.

ἔτύπομεν, ἔτύπετε, ἔτυπομ. *more Calcedoniensi τυπασαν*

Augmentum ut in aoristo primo. ἔτυφα. ἔτυπομ.

Penultima breuis, ac ferme una ex ancipitibus

α ι υ. proinde uocales præsentis ita mutantur.

η α λήσω, ἔλασον. ουο δικούω, ἦκοον.

ω α τρώω, ἔτραγον. ευυ φεύω, ἔφυγον.

α α καίω, ἔκαον. εα δέρω, ἔδαρον.

αυ α πᾶνω, ἔπαον. ει ι λείπω, ἔλιπον.

Dissyllaba quintæ coniugationis, pro ει capiunt α.

σπείρω, ἔσπαρον. trisyllaba perdunt ι. ὀφείλω, ὠφε-

λομ.

Figuratiua eadem quæ præsentis. λήσω ἔλασον τυπῶ ἔτυπομ. Nā in πῶ κτω μνω, prior litera est figuratiua. In quarta uero coniugatione, futurum ξω formatiuam habet γ, ὀξύσω, ὀξύξω, ὠξυγον. ubi au-

tem

tem futurum in σω erit figurativa Δ. φράζω, φράξω, ἐφραδομ.

Græci duplex habent futurum.

Futurum primum τῦψω, τῦψῃς, τῦψῆι, ^{der. τῦψῶ} τῦψῆσθαι, τῦψῆσθε, τῦψῆσθε, τῦψῆσθε.

De hoc in singulis coniugationibus dictum est prius.

Futurum secundum τυψῶ, τυψῆς, τυψῆ.

τυψῶμεν, τυψῆτε, τυψῶσι. ^{der. τυψῶ} τυψῶμεν, τυψῆτε, τυψῶσι.

Fit à secundo aoristo, ablato incremento, σ̄ ου uera tendo in ᾧ circumflexum. ἔτυπον, τυπῶ.

IMPERATIVI.

Præsens σ̄ τῦψῆ, τυψῆτω. τῦψῆσθε

imperfectum τῦψῆτομ, τυψῆτωμ.

τῦψῆτε, τυψῆτωσαμ.

Perfectum σ̄ τέτυφε, τέτυφέτω. τέτυφα

plusquæperf. τετύφετομ, τετύφέτωμ.

τέτυφετε, τετύφέτωσαμ.

Aoristus primus τῦψαμ, τυψάτω. ἔτυφα

τῦψάμεν, τυψάτωμ.

τῦψάτε, τυψάτωσαμ.

Aoristus secundus τυπέ, τυπέτω. ἔτυπον

τυπέτομ, τυπέτωμ.

τυπέτε, τυπέτωσαμ.

AB Indicatio cæteri omnes pendent modi σ̄ particia

participia, in quibus uox semper est eadem præsentis σ̄ imperfecti. sic perfecti σ̄ plusquamperfecti.

Præteritum perfectum ubiq; seruat augmentum, aoristi uero extra indicatiuum minime.

Primam personam imperatiuus non agnoscit.

Futurū quoq; nec hic reperitur, nec in subiunctiuo. sed in illius uicem subeunt aoristi.

OPTATIVI.

Præsens σ̄ τῦψοιμι, τῦψοις, τῦψοι, τῦψῶ

imperfectum τῦψοίτομ, ἴψοίτημ,

τῦψοίμεν, ἴψοίτε, ἴψοίμεν.

Perfectum σ̄ τέτυφοιμι, ἴτυφοις, ἴτυφοι, ἴτυφα

plusquæperf. τέτυφοίτομ, τέτυφοίτημ,

τέτυφοίμεν, τέτυφοίτε, τέτυφοίμεν.

Aoristus primus τῦψαίμι, τῦψαίς, τῦψαί, ἔτυφα

τῦψαίτομ, τυψαίτημ.

τῦψαίμεν, τυψαίτε, τῦψαίμεν.

Aoristus secundus τῦποίμοι, τῦποίσις, τῦποί, ἔτυπον

τῦποίτομ, τυποίτημ.

τῦποίμεν, τῦποίτε, τῦποίμεν.

Futurum primum τῦψοίμι, τῦψοίς, τῦψοί, τῦψῶ

τῦψοίτομ, ἴψοίτημ.

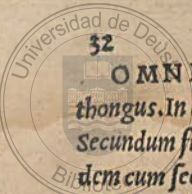
τῦψοίμεν, τῦψοίτε, τῦψοίμεν.

Futurum secundum ἴψοίμι, ἴψοίσις, τυποί, ἴψῶ

ἴψοίτομ, ἴψοίτημ,

ἴψοίμεν, ἴψοίτε, ἴψοίμεν.

OMNIVM

VERBA BARY.

OMNIVM optatiuorum penultima est diphthongus. In actiuis primi aoristi ou. in ceteris oi.

Secundum futurum circumflectitur, alioqui uox eadem cum secundo aoristo.

Vsitatissimus est et apud Atticos, optatiui primus aoristus eolicus. Singula. τυφια, τυφιας, τυφιε. Dua, τυφιατομ, τυφιατημ. Plura. τυφιαμυ, τυφιατε, τυφιαμ.

SUBIUNCTIVI.

Præsens et imperfectum etiam τυπηω, τυπης, τυπη τυπηω τυπητομ, τυπητομ τυπηωμυ τυπητε, τυπησι.

Perfectum et plusquam. etiam τετυφω, τετυφης, τετυφη τετυφα τετυφατομ, τετυφατομ τετυφομυ, τετυφητε, τετυφωσι.

Aoristus primus etiam τυφω, τυφης, τυφη τυφω τυφτομ, τυφτομ τυφωμυ, τυφητε, τυφωσι.

Aoristus secundus etiam τυπω, τυπης, τυπη τυπω τυπητομ, τυπητομ τυπωμυ, τυπητε, τυπωσι.

Inflexioni subiunctiuorum, adhibent coniunctionem etiam. ut etiam τυπηωσι uerberem.

In secunda et tertia singulari, est η diphthongus impropria. In duali et plurali, uocalis tantum η.

INFINITIVI.

Præ

VERBA BARY.

Præsens et imperfectum	τύπημ.	τύπηω
Perfectum et plusquam.	τετυφέναι.	τέτυφα
Aoristus primus	τύφα.	έτυφα
Aoristus secundus	τυπήμ,	έτυπομ
Futurum primum	τύφειμ.	τύφω
Futurum secundum	τυπήμ	τυπώ

Secundum futurum idem cum secundo aoristo.

PARTICIPII.

Præsens et imperfectum δ τυπηωμ, τω τυπηοντ. τυπηω η τυπηουσα, ρη τυπησκη. τω τυπηωμ, τδ τυπηωντ.

Perfectum et plusquamperfectum δ τετυφώς, τδ τετυφότης. τέτυφα η τετυφύια, ρη τετυφύιας. τω τετυφώς, τω τετυφότη.

Aoristus primus δ τυφας, τω τυφαντ. έτυφα η τυφασα, ρη τυφασκη. τω τυφασμ, τω τυφαντ.

Aoristus secundus δ τυπώμ, τω τυπόντ. έτυπομ η τυπδσα, ρη τυπδσκη. τω τυπόμ, τω τυπόντ.

Futurum primum δ τυφωμ, τω τυφοντ. τυφω η τυφουσα, ρη τυφσκη. τω τυφωμ, τω τυφοντ.

Futurum secundum δ τυπώμ, τω τυπώντ. τυπώ η τυπδσα, ρη τυπδσκη. τω τυπών, τω τυπώντ.

C

Omne

VERBA BARY.

34
Omne tempus habet suum participium, τὸ πῶρ ἕρβε-
ρας, q uerberat aut uerberabat. τὸ ἰσφός q uerberauit
aut uerberauerat, sic aoristi τὸ ἴσας ac τὸ πῶρ qui uer-
berauit, & futura τὸ ἴσῶρ ac τὸ πῶρ uerberaturus.
Aoristus secundus acuitur, τὸ πῶρ τὸ πόνῳ. Secun-
dum futurum circumflectitur, τὸ πῶρ τὸ πόνῳ.
Participia masculina & neutra, pertinent ad quinq̄
tam nominum declinationem, foemina uero ad ses-
cundam.

VERBI PASSIVI.

Indicatiui τὸ πῶμαι, τὸ πῆ, τὸ πῆται.

praesens τὸ πῶμεθον, τὸ πῆεθον, τὸ πῆεθον.
τὸ πῶμεθα, τὸ πῆεθε, τὸ πῶντο.

Prima pluralis non desinit in μεν, & ideo integer ha-
betur dualis, in quo secunda & tertia similis, quod
tertia pluralis exeat in αι.

Imperfectū ἐτυπῶμι, ἐτύπῃς, ἐτύπῃτο.

ἐτυπῶμεθον, ἐτύπῃεθον, ἐτυπῆεθον

ἐτυπῶμεθα, ἐτύπῃεθε, ἐτύπῃοντο.

Cuiuscunque generis uerba, tamen idem habent aus-
pientum.

Perfectum τέτυμαι, τέτυλαι, τέτυπῃαι.

τετύμεθον, τέτυπῃον, τέτυφθον.

τετύμεθα, τέτυφθε, τετυμμένοι εἰσὶ.

Fit ab actiuo, extrema litera aut syllaba conuersa
in αι. Secunda persona in ποαι actu aut potestate,
nempe

VERBA BARY.

nempe ἴαι aut ξαι, Tertia in ται.

In prima coniugatione, mutatur α actiui in αι,
& φ aspirata in β mediam. τέτυφα τέτυβμαι, sed ob
euphoniā dicitur τέτυμμαι μ pro β. In secunda
ac tertia persona est ω tenuis, τέτυλαι τέτυπῃαι.
nam ψ ualet ωσ.

Secunda & tertia dualis, & secunda pluralis, fiunt à
tertia singulari, mutatis tenuibus ante αι, in proprias
aspiratas idq̄; in omni coniugatione, τέτυπῃαι, τέ-
τυφθον, τέτυφθε.

Tertiam pluralem circumloquimur, pcr participium
praeteriti temporis, & uerbum substantiuum, quoties
tertia singularis non desinit in ται purum. τέτυπῃαι,
τετυμμένοι εἰσὶ.

Secunda λέλεγμαι, λέλεξαι, λέλεκται.

coniugatio λελέγμεθον, λελέχθον, λέλεχθον.

λελέγμεθα, λελέχθε, λελεγμῶν εἰσὶ.

Eadem hic ratio literarum γ κ χ & duplicis ξ, qualis
in prima coniugatione, mutarū β ω φ, & duplicis ψ.
ut à λέγω praeteritum actiuum λέλεχα, passiuum λέ-
λεγμαι, mutando α in αι, aspiratam χ in mediā γ.
In secunda & tertia persona est tenuis κ. λέλεξαι λέ-
λεκται, nam ξ est κσ.

Reliquarum coniugationum κα migrat in αι.

Tertia ωπέψμαι, ωπέπαι, ωπέψαι.

coniugatio ωπέψμεθον, ωπέψθον, ωπέψθον.

VERBA BARY.

Ante mai collocandū σ. πείθω, πείθεικα, πείθησμαι.
Secunda persona πείπασα, per unum σ tantum,
ctiam si in prima fuerit σ, πείθησμαι.

Quarta coniugatio ὤρυσμαι, ὤρυσθαι, ὤρυσκται.
ὤρυσμεθον, ὤρυσθηον, ὤρυσθηον.
ὤρυσμεθα, ὤρυσθε, ὤρυσμένοι εἰσί.
πέφρασμαι, πέφρασσαι, πέφραστοι.
πεφράσμεθον, πεφράσθηον, πεφράσθηον.
πεφράσμεθα, πεφράσθε, πεφρασμένοι εἰσί.

Quorum actiuum prateritum in χα, ea sequuntur cō
iugationem secundam. χ in γ, α in μαι ὤρυσχα, ὤρυσ
γμαι. Si autem actiuum in κα, formatio est ut in ter
tia, assumpto σ, φράζω, πέφρακα, πέφρασμαι.

Quinta coniugatio etiā in passiuo praterito ser
uat immutabiles λ σ ρ ut in actiuo. ψάλλω, ἔψαλλα,
ἔψαλλμαι, ᾠπείρω, ἔπαρσα, ἔπαρσμαι.

ψάλλω. ἔψαλλμαι, ἔψαλλσαι, ἔψαλλται.
ἔψαλλμεθον, ἔψαλλθηον, ἔψαλλθηον.
ἔψαλλμεθα, ἔψαλλθε, ἔψαλλμένοι εἰσί.
ᾠπείρω. ἔπαρσμαι, ἔπαρσσαι, ἔπαρσται.
ἔπαρσμεθον, ἔπαρσθηον, ἔπαρσθηον.
ἔπαρσμεθα, ἔπαρσθε, ἔπαρσμένοι εἰσί.

Finita in μω aut μνω, actiuum habent κκα, passiuum
κμαι. νέμω, νεπέμηκα, νεπέμημαι. τέμνω, τετέμηκα,
κα, τετέμημαι, nam interponitur η.

νέμω.

VERBA BARY.

νέμω. νεπέμημαι, νεπέμησαι, νεπέμηται.
νεπέμημεθον, νεπέμηθηον, νεπέμηθηον.
νεπέμημεθα, νεπέμηθε, νεπέμηται.

sic τετέμημαι, τετέμησαι, τετέμηται, σ.
Secunda et tertia dualis, ac secunda pluralis, inter
serunt σ, quoties tertia singularis exit in ται purum.
νεπέμηται, νεπέμηθηον, νεπέμηθηε.

Tertia singulari finita in ται purum, citra circū
locutionem fit tertia pluralis, interponēdo ν ante ται.
νεπέμηται νεπέμηται.

Verba in νω, actiuum faciunt in γκα. πασιuum au
tem prime persone, in μμαι. φάινω, πέφαγκα, πέ
φαμμαι. nam in ceteris manet ν.

φάινω. πέφαμμαι, πέφανσαι, πέφανται.
πέφάμμεθον, πέφανθηον, πέφανθηον.
πέφάμμεθα, πέφανθε, πέφασμένοι εἰσί.

Dissyllaba in ενω, νω, σ νω. abijciunt ν ut in actio
uo. nec tamen assumunt σ ante μαι.

κρίνω. κέκριμαι, κέκρισαι, κέκριται.
κέκριμεθον, κέκριθηον, κέκριθηον.
κέκριμεθα, κέκριθε, κέκριται.
κτείνω. ἔκταμαι, ἔτασαι, ἔκταται.
ἔκτάμεθον, ἔκταθηον, ἔκταθηον.
ἔκτάμεθα, ἔκταθε, ἔκταται.

δίνω. τέδωμαι, τέδωται, τέδωται.
τέδωμεθον, τέδωθηον, τέδωθηον.

VERBABARY.

τεθίμεθα τέθειθε, τέθοντο.

Sexta coniugatio nunc accipit σ. αὐξίω, ἠκούω, ἠκούσμαι, nunc non accipit. τοξεύω, τετόξεναι, τετόξεναι.

ἠκούω. ἠκούσμαι, ἠκούσαι, ἠκούσαι.

ἠκούσμεθον, ἠκούοθον, ἠκούοθον.

ἠκούσμεθα, ἠκούσθε, ἠκούσμένοι εἰσίν.

τοξεύω. τετόξεναι, τετόξεναι, τετόξεναι.

τετόξεναι, τετόξεναι, τετόξεναι.

τετόξεναι, τετόξεναι, τετόξεναι.

Plusquam perfectum εἶπετ' ἠκούσμεθον, εἶπετ' ἠκούσμεθον, εἶπετ' ἠκούσμεθον.

εἶπετ' ἠκούσμεθον, εἶπετ' ἠκούσμεθον, εἶπετ' ἠκούσμεθον.

Perfecti prima persona uertit μαι in κη. τέτυμαι, εἶπέν μ' ἠκούσμεθον, secūda εἶπεν τ' ἠκούσμεθον, tertia εἶπεν τ' ἠκούσμεθον.

ταύτην. τέτυπαι, εἶπεν τ' ἠκούσμεθον, tertia pluralis exit in ντο, si singularis desinat in το purum. ἐκέκιστο, ἐκέκιστο.

alioqui circumloquimur per uerbum substantiuum. εἶπετ' ἠκούσμεθον, τετυμμένοι ἦσαν.

Aoristus εἶπεν, εἶπεν, εἶπεν.

primus εἶπεν, εἶπεν, εἶπεν.

εἶπεν, εἶπεν, εἶπεν.

Formatur à tertia perfecti, mutatis tenuibus ante α.

in propriis aspiratis. τέτυπαι, εἶπεν, λέλεκται, ἔλεχθαι, ἔπειθαι, ἔπειθαι, cetera.

Aoristus εἶπεν, εἶπεν, εἶπεν.

secunda

VERBABARY.

secundus εἶπεν, εἶπεν, εἶπεν.

εἶπεν, εἶπεν, εἶπεν.

Mutat om actiui in κη, εἶπεν, εἶπεν.

Caret uterq; aoristus prima duali, nam inflexionē habet actiuorum. siquidem plurale in μεν.

Futurum τυφθίσσμαι, τυφθίσση, τυφθίσση.

primum τυφθίσσομεθον, τυφθίσσοθον, τυφθίσσοθον.

τυφθίσσομεθα, τυφθίσσοθε, τυφθίσσονται.

A primo aoristo εἶπεν, τυφθίσσομαι.

Futurum τυπήσομαι, τυπήσση, τυπήσση.

secundum τυπήσομεθον, τυπήσοθον, τυπήσοθον.

τυπήσομεθα, τυπήσοθε, τυπήσονται.

A secundo aoristo εἶπεν, τυπήσομαι.

EST Græcis tempus in uerbis passiuis, quod uocatur μετ' ὀλίγον μέλλω, hoc est paulo post futurum, quoties actio iam mox ad futura signatur.

Paulo post τετυφθίσσομαι, τετυφθίσση, τετυφθίσση.

futurum τετυφθίσσομεθον, τετυφθίσσοθον, τετυφθίσσοθον.

τετυφθίσσομεθα, τετυφθίσσοθε, τετυφθίσσονται.

Fit à secunda perfecti, interposito ομ. τετυφθίσσαι, τετυφθίσσαι.

seruatq; augmentum in omni modo.

IMPERATIVI.

Præsens τυπήσθη, τυπήσθη.

τυπήσθη, τυπήσθη.

τυπήσθη, τυπήσθη.

Perfectū τετυφθίσσαι, τετυφθίσσαι.

C 4 plus

40 VERBA BARY.

plusq̄perfe. τέτυφθον, τέτυφθων.
τέτυφθε, τέτυφθωσαμ.

Secunda persona fit à secunda plusquamperfecti.
ἐτέτυφο, τέτυφο. ἐλέλεξο, λέλεξο. ἐπέπεισο, πέπεισο.
ὠρυξο, ὠρυξο & cetera.

Tertia uero à tertia eiusdem temporis, migrante το
in δω, & reliquis item tenuibus in aspiratas. ἐτέτυ-
πῆ, τέτυφθω, ἐλέλεκτο, λέλεχθω. ἐπέπεκτο, πέ-
πίδω. quod si το sit purum, assumitur σ. ἐκέκρητο,
κέκρηθω.

Aoristus τύφθητι, τυφθήτω.
primus τύφθητορ, τυφθήτωρ.
τύφθητε, τυφθήτωσαμ.

Aoristus τύπητι, τυπήτω.
secundus τύπητορ, τυπήτωρ.
τύπητε, τυπήτωσαμ.

Aoristi desinunt in δι, sed prior hic in ἄ propter alte-
rum & præcedens, τύφθητι non τυφθηθι. sic tertia sin-
gularis utriusq̄, & reliqui numeri per τ, non θ, τυπή-
τω, τυπήτορ, &c.

OPTATIVI.

τυπήοιμην, τυπήοις, τυπήοιτο.
Præsens τυπήοιμεθον, τυπήοιδορ τυπήοιδορ
τυπήοιμεθα, τυπήοιδε, τυπήοιντο.

Omnium optatiuorum penultima est diphthongus.

Perfectū & τετυμυλλῶ, ἔμην, ἔμην, ἔμην.

plusquam

VERBA BARY.

plusq̄perfe. τετυμυλλῶ, ἔμην, ἔμην, ἔμην.
τετυμυλλῶ, ἔμην, ἔμην, ἔμην.

In uerbis barytonis, semper opus est periphrasi, per
participium & uerbum substantiuum.

Aoristus τυφθείω, τυφθείης, τυφθείη.
primus τυφθείτορ, τυφθείητω

τυφθείημι, τυφθείητε, τυφθείησαμ.
Aoristus τυπέην, τυπέης, τυπέη.

secundus τυπέητορ τυπέητω.
τυπέημι, τυπέητε τυπέησαμ.

Futurum τυφθήσοιμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο.
primū τυφθήσοιμεθον, τυφθήσοιδορ τυφθήσοιδορ

τυφθήσοιμεθα, τυφθήσοιδε, τυφθήσοιντο.
Futurum τυπήσοιμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο.

secundū τυπήσοιμεθον, τυπήσοιδορ, τυπήσοιδορ.
τυπήσοιμεθα, τυπήσοιδε, τυπήσοιντο.

Paulo post τετυφοίμην, τετυφοίω, τετυφοίτο.
futurum τετυφοίμεθον, τετυφοίδορ, τετυφοίδορ

τετυφοίμεθα, τετυφοιδε, τετυφοιντο.

SUBIUNCTIVI.

ἐὰν τυπήωμαι, τυπήη, τυπήη
Præsens τυπήωμεθον, τυπήωθορ, τυπήωθορ.
τυπήώμεθα, τυπήωθε, τυπήωνται.

Perfectū & ἐὰν τετυμυλλῶ, ἔμην, ἔμην, ἔμην.
plusq̄perfe. τετυμυλλῶ, ἔμην, ἔμην, ἔμην.

τετυμυλλῶ, ἔμην, ἔμην, ἔμην.
τετυμυλλῶ, ἔμην, ἔμην, ἔμην.

VERBA BARY.

Et hic et in optativo, circumloquimur hoc perfectū at
tertiam pluralem indicatiui.

Aoristus εἶπεν τυφθεῖς, τυφθῆς, τυφθῆ.
primus τυφθῆτορ, τυφθῆτορ.
τυφθῶμι, τυφθῆτε, τυφθῶσι.

Aoristus εἶπεν τυφῶ τυφῆς, τυφῆ.
secundus τυφῆτορ, τυφῆτορ.
τυφῶμι, τυφῆτε, τυφῶσι.

INFINITIVI præsens τυφθεῖναι.

Perfectum et plusquamperfectum τετύφθαι, accentu
tu in penultima.

Aoristus prim. τυφθῆναι Aoristus secun. τυπήναι.

Futu. prim. τυφθῆσθαι. Futu. secun. τυπήσθαι.

Paulo post futurum τετύφθαι.

Infinitivi in σθαι sunt à secunda plurale indicatiui,
verso e in ai, τυφθεῖσθαι, τυπήσθαι, et cetera.

PARTICIPII.

Præsens ὁ τυπόμενος, το τυπόμενος.
ἡ τυπόμενη, τα τυπόμενα.
τὸ τυπόμενον, τὰ τυπόμενα.

Perfectū et plusq̄perfe. ἡ τετυμμένη, τα τετυμμένα.
ἡ τετυμμένη, τα τετυμμένα.
τὸ τετυμμένον, τὰ τετυμμένα.

Aoristus primus ὁ τυφθεῖς, το τυφθέντος.
ἡ τυφθεῖσα, ἡ τυφθείσκη.
τὸ τυφθέν, τὰ τυφθέντος.

Aoristus

VERBA BARY.

Aoristus ὁ τυπείσθαι, το τυπείσθαι.
secundus ἡ τυπείσθη, τα τυπείσθη.
τὸ τυπείσθαι, το τυπείσθαι.

Futurum ὁ τυφθῆσομαι, τα τυφθῆσομαι.
primus ἡ τυφθῆσομαι, ἡ τυφθῆσομαι.
τὸ τυφθῆσομαι, τα τυφθῆσομαι.

Futurum ὁ τυπῆσομαι, τα τυπῆσομαι.
secundum ἡ τυπῆσομαι, ἡ τυπῆσομαι.
τὸ τυπῆσομαι, τα τυπῆσομαι.

Paulo post ὁ τετυφόμενος, τα τετυφόμενα.
futurum ἡ τετυφόμενη, τα τετυφόμενα.
τὸ τετυφόμενον, τα τετυφόμενα.

Accentus perfecti in penultima, reliquorum in meos
in antepenultima. at aoristi acciuntur.

Ceterum μιμνησθαι et μιμνησθαι, ad tertiam pertinent de
clinationem. εἰς et εἰ ad quintam. omnia autem for
minina ad secundam.

VERBUM MEDIUM.

Medium uerbum siue commune, quod nunc actiue ca
pitur, nunc passiue. Βιάζομαι τὸν φίλον uiolo amicū.
Βιάζομαι ὑπὲρ τοῦ φίλου uiolor ab amico. sic αἰζομαι
duco ducor. κομίζομαι porto portor.

Ab actiuis autem, non tantum passiua deducuntur, sed
etiam media, quorum et inflexio et significatio, par
tim actiua, partim passiua.

Præsens et imperfectum, non tantum inflectendi
ratione

VERBA BARY.

ratione, uerum & uoce penitus eadem sunt cum uerbo passiuo. Perfectum & plusquamperfectum, sortita sunt terminationem actiuam, aoristi ac futura passiuam.

INDICATIVI.

τέτυπα, τέτυπας, τέτυπε.

Perfectum. τετύπατο, τετύπατο.

τετύπαμην, τετύπατε, τετύπασι.

Medium præteritum formatur ab actiuo, collocata figuratiua litera presentis pro figuratiua præteriti actiui τέτυφα τέτυπα, à τύπω. Nam desinentium in πῶ, κτω, μνω, formatiua litera est prior consonans, τικτω τέτεχα τέτοκα, τέμνω τετέμκα τέτομα, ut dictum est supra.

Præterea quartæ cōiugationis futurum ξω, characteristico facit γ. ωλήσω ωλήξω ωέωληχα ωέωληγα. σω autem Δ, φράξω φράξω ωέφρακα πέφραδα. ut etiam notatum est in secundo aoristo uerbi actiui.

TRIVM uero temporum eadem est figuratiua, secundi aoristi, secundi futuri, & præteriti medij. In sexta cōiugatione, characteristico est uocalis aut diphthogus. λῶω λέλυκα λέλυκα. ἀκούω ἤκουκα ἤκουκα. quanquam hoc tempus hic rarum.

Penultima eadem, quæ in actiuo, τέτυφα τέτυπα.

Dissyllabi futuri penultima e migrabit in ο, λῶω λέω

ξω λέλεχα λέελογα. at diphthogus ei in οι, ωείρω ωείσω ωέπεικα ωέποιδα.

Vocalis α presentis, interdū seruatur, ἴαλλω ἴφαλλκα ἴφαλλα, interdum uertitur in η, διάλλω τέδαλλα τέδαλλα. diphthogus autem αι in η diphthogū imo propriam, φαίνω ωέφρα.

Plusquam ἐτετύπειμ, ἐτετύπες, ἐτετύπεθ.

perfectum ἐτετύπετομ, ἐτετυπέτημ,

ἐτετύπεμεθ, ἐτετύπεσθε, ἐτετύπεσθεμ.

Aoristus ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύφατο.

primus ἐτυψάμετομ, ἐτύψασθομ, ἐτυψάσθημ.

ἐτυψάμεθα, ἐτύψασθε, ἐτύψαντο.

Additur μην ad actiuum ἐτυφα ἐτυψάμην.

Aoristus ἐτυπόμην, ἐτύπου, ἐτύπετο.

secundus ἐτυπόμεθομ, ἐτύπεσθομ, ἐτυπέσθημ.

ἐτυπόμεθα, ἐτύπεσθε, ἐτύποντο.

Mutatur ορ actiui in ομην, ἐτυπομ ἐτυπόμην.

Futurum τύφομαι, τύψη, τύψητη.

primum τυφόμεθομ, τυφέσθομ, τυφέσθομ.

τυφόμεθα, τυφέσθε, τυψοντη.

Actiuum ω barytonium in ομαι, τύψω, τύφομαι.

Futurum τυπόμαι, τυπη, τυπήτη.

secundum τυπόμεθομ, τυπέσθομ, τυπέσθομ.

τυπόμεθα, τυπέσθε, τυπήνητη.

Etiam hoc fit ab actiuo, uertendo ω circumflexum in

οι, τυπῶ, τυπῶμαι. Ideoq; in quinta coniuga-

tione, primum quoque futurum desinit in οὔμαι, nam
actiuum in ὦ circumflectitur, ut à ᾠείω primum su-
turum actiuum ᾠείω, medium autē ᾠερούμαι se-
cundum uero actiuum ᾠερώ, medium ᾠερούμαι.
Accidit igitur, hic idem esse utrunque futurum tam
actiuum quam medium φάλλω φάλλω φαλούμαι.

IMPERATIVI.

Perfectū	τέτυπε, τετυπέτω.
plusq̄perfe.	τετύπετορ, τετυπέτωρ. τετύπετε, τετυπέτωσαρ.
Aoristus primus	τύφαι, τυφάσθω. τύφασθωρ, τυφάσθωρ. τύφασθε, τυφάσθωσαρ.
Aoristus secundus	τυπού, τυπέσθω. τύπεσθωρ, τυπέσθωρ. τύπεσθε, τυπέσθωσαρ.

OPTATIVI.

Perfectū	τετύποιμι, τετύποις, τέτύποι. τετύποιτορ, τετυποίτηρ. τετύποιμερ, τετύποισε, τετύποιερ.
Aoristus primus	τυφάμην, τυφάιο, τυφάιτο. τυφάμεθωρ, τυφάισθωρ, τυφάισθωρ. τυφάμεθα, τυφάισθε, τυφάιντο.
Aoristus secundus	τυποίμην, τύποιω, τύποιτο. τυποίμεθωρ, τύποισθωρ, τυποίσθωρ. τυποίμεθα, τύποισθε, τύποιντο.

Futurum

Futurum primum	τυφάιμην, τυφάιοι, τυφάιτο. τυφάιμεθωρ, τυφάισθωρ, τυφάισθωρ. τυφάιμεθα, τυφάισθε, τυφάιντο.
Futurum secundum	τυποίμην, τυποίω, τυποίτο. τυποίμεθωρ, τυποίσθωρ, τυποίσθωρ. τυποίμεθα, τυποίσθε, τυποίντο.

Cum aoristo secundo consentit uoce, sed pugnat ac-
centu.

SUBIUNCTIVI.

Perfectū	ἐὰρ τετύπω, τετύψη, τετύπη. τετύπητορ, τετύπητορ. τετύπωμερ, τετύπηκε, τετύπωσα.
Aoristus primus	ἐὰρ τυφώμαι, τυφή, τυφήη. τυφώμεθωρ, τυφώσθωρ, τυφώσθωρ. τυφώμεθα, τυφώσθε, τυφώνται.
Aoristus secundus	ἐὰρ τυφώμαι, τυφή, τυφήη. τυφώμεθωρ, τυφώσθωρ, τυφώσθωρ. τυφώμεθα, τυφώσθε, τυφώση.

INFINITIVI Perfectum τετυπέειν.

Aoristus primus	τυφάσθαι.
Aoristus secundus	τυπέσθαι.
Futurum primum	τυφάσθαι.
Futurum secundum	τυπέσθαι, per ἔ circumflexum, at secundus aoristus, per ἔ acutum τυπέσθαι.

PARTICIPII.

τετυπώς, τιτυπός.

Perfe

VERBA BARY.

Perfectum

τετυπίχ, τετυπίχας.

Aoristus primus

τετυπόσ, τετυπότ.

Aoristus secundus

τυψάμενος, τυψάμενου.

Futurum primum

τυψάμενι, τυψάμενης.

Futurum secundum

τυψάμενον, τυψάμενου.

Futurum primum

τυπόμενι, τυπομένου.

Futurum secundum

τυπομένι, τυπομένης.

τυπόμενον, τυπομένου.

τυφομένι, τυφομένης.

τυφομένον, τυφομένου.

τυφομένι, τυφομένης.

τυφομένον, τυφομένου.

τυψόμενι, τυψομένης.

τυψομένον, τυψομένου.

Atq; haecenus de uerbis barytonis.

CONTRACTIONES VERBORVM.

A barytonis sextae coniugationis in εω αω ου, fiunt per contractionem uerba, quae uocantur circumflexa, ob id quod duabus syllabis in unam contractis, accentum possideant circumflexum, ποιέω ποιέω, βοάω βοάω, χρισάω χρισάω, εω αω ου ου coalescentibus in ω. siquidem ex accētū acuto ου graui, profluit circumflexus. itidem in reliquis personis, ποιέας ποιέας, βοάας βοάας, χρισάας χρισάας, de quibus postea.

Neq; hic est quicquam peculiare, nisi quod ex tribus illis caracteristicis α ε ο, ου uocali aut diphthongo sequente

VERBO. CONTRA.

sequente, certo quodam modo fiat synæresis, haud aliter atq; in contractis nominibus, quae exceptis contractionibus plane quintae sunt declinationis.

Et quemadmodum illic, nō in omnibus casibus sens per fit cōtractio, licet genitiuus desinat in ου purum, ita hic non omne tempus, est capax contractionis, sed tantum praesens ac imperfectum, idq; in omnibus modis ac participijs. siquidem illae terminationes, quae sequuntur η in τῆς τῆς τῆς, cum in sexta coniugatione his locis reperiantur pure, ποιέω ποιέας, ποιέας. recepta est in quibusdam contractionibus, nempe ijs quae ante ω habent unam e figuratiuis α ε ο, pro quarum numero, redduntur coniugationes circumflexorum, ubi crases ex istis uocalibus ad hunc fiunt modum,

	Prima.	Secunda.	Tertia.
	ε ε	ε α	ε ου
	ο ου	ο ω	ο ου
Figuratiuus	η η Figuratiuus	η α Figuratiuus	η ω
	ε ω ω rati	α ω ω rati	ο ω ω
	ε ε ua	ε α ua	ε οi
	οi οi	οi ου	οi οi
	ου ου	ου ω	ου ου
	η ε	η α	η οi

Inflexio uero ου formatio istiusmodi uerborum per omnia genera, modos, ου participia, se habet, ut

D pra

VERBA CIRCUMFLE.

prescriptum est in barytonis. Futurū enim omnium circumflexorum desinit in σω, prateritum in κα, à quibus reliqua deriuantur tempora, iuxta canones barytonorum.

PRIMA Coniugatio circumflexorum

Fit à uerbis sextæ coniugationis barytonorū in έω, ωϊώ ωϊώ. futurum in ήσω, uertendo ε in κ longum ωϊκσω, unde prateritum in κα ωπεικκα.

VERBI ACTIVI INDICATIVI

Presens ωϊέω ω, ωϊέεσθε, ωϊέει. ωϊέετορ φτορ, ωϊέετορ έτορ, ποϊέωμυ ούμυ, ωϊέετε φτε, ποϊέεσιν ούσιν.

Imperfectū έποϊέορ οω, έποϊέεσθε, έποϊέει α. έποϊέετορ φτορ, έποϊέετω είτω.

Perfectum ωπεικκα, ωπεικκαεσθε, ωπεικκει. Plusquamperfectum έπεποικει.

Aoristus primus έποικσα. Futurum primum ωϊκσω.

IMPERATIVI.

Presens ωϊέε φ, ωϊέετω είτω. ωϊέετορ φτορ, ωϊέετωρ είτωρ. ωϊέετε φτε, ωϊέετωσαρ είτωσαρ.

Perfectum ωπεικκε, Aoristus primus ωϊκσορ. Secundus aoristus, secundū futurum, ω prateritum medium, quando reperiantur, dicitur postea.

OPTA

VERBA CIRCUMFLE.

OPTATIVI.

Presens ωϊέοιμι οϊμι, ωϊέοισθε οισθε, ωϊέοισθε. ωϊέοιστορ οϊστορ, ωϊέοιστω οϊστορ. ωϊέοιμυ οϊμυ, ωϊέοιστε οιστε, ωϊέοιστε οιστε.

Perfectum ωπεικκοιμι.

Aoristus primus ωϊκσοιμι.

Futurum primum ωϊκσοιμι.

SVBIUNCTIVI.

έαρ ωϊέω ω, ωϊέεσθε ήεσθε, ωϊέει ή.

Presens ωϊέκτορ ήτορ, ωϊέκτορ ήτορ.

ωϊέωμυ ωμυ, ωϊέετε ήτε, ποϊέωσιν ωσιν.

Perfectum ωπεικκοι. Aoristus primus ωϊκσω.

Infinitiu presens ποϊέειν φν, Perfectū πεποικκέναι.

Aoristus pri. ωϊκσοι. Futurū primum ωϊκσφν.

PARTICIPII.

Presens. ωϊέων ωρ, ωϊέοντ(ε) οϊωτ(ε).

ωϊέονσα οϊσα, ωϊέονσθε οισθε.

ωϊέον οϊω, ωϊέοντ(ε) οϊωωτ(ε).

Perfectum ωπεικκοσθε. Aoristus primus ωϊκσοσθε.

Futurum primum ωϊκσοσρ.

VERBI PASSIVI INDICATIVI

Presens.

ωϊέομαι ούμαι, ωϊέει ή, ωϊέεται έτα. (δορ. ποϊέομεθορ έμεθορ, ωϊέεσθορ έδορ, ποϊέεσθορ έδορ. ποϊέομεθα έμεθα, ποϊέεσθε έδοθε, ωϊέοντη οϊη.

Imperfectum.

D 2 έποικ

52 VERBA CIRCUNFLE.

ἔποικόμενρον οὐ μνηρ, ἐποίκευ οὐ, ἐποίκετο ἔτο.
ἔποικόμεθου οὐ μεθου, ἐποίκεθου ἔθου, ἐποίκεδω
είδω.
ἔποικόμεθα οὐ μεθα, ἐποίκεθε ἔθε, ἐποίκεντο
αὐτο.

Perfectum ἔποικίμα, ἔποικίσα, ἔποικίτη.
ἔποικίμεθου ἔποικίθου, ἔποικί
θου.

Plusquam. ἔπεικίμην, ἔπεικίκο, ἔπεικίκετο.
ἔπεικίμεθου, ἔπεικίθου, ἔπεικί
θου.
ἔπεικίμεθα, ἔπεικίθε, ἔπεικίθη.

Aoristus primus ἐποίηθω.
Futurum primum ποιήσομαι.
Paulo post futurum ποιήσομαι.

IMPERATIVI.

Præfens ποιέου ἔ, ποιέσθω είσθω.
ποιέεσθου ἔσθου, ποιέεσθου είσθου.
ποιέεσθε εσθε, ποιέεσθασαμ είσθασαμ,
perfectum ἔποικίσο, ἔποικίσθω.
ἔποικίσθου, ἔποικίσθου.
ἔποικίσθε, ἔποικίσθασαμ.

Aoristus primus ποιήθητι.
OPTATIVI præfens.
ἔποικίμην οίμην, ποιέοιο οίο, ποιέοιτο οίτο.

VERBA CIRCUNFLE. 53

ποκοίμεθου, ποιέοισθου οίσθου, ποιέοισθου οίσθου.
ποκοίμεθα οίμεθα, ποιέοισθε οίσθε, ποιέοιντο οίντο.
Perfectum ἔποιήμην, ἔπειήθη, ἔπειήθητο.
ἔποιήμεθου, ἔπειήσθου, ἔπειήσθου.
ἔπειήμεθα, ἔπειήσθε, ἔπειήθητο.

Aoristus primus ποιήθειν.
Futurum primum ποιήσομαι.
Paulo post futurum ποιήσομαι.

SVBIVNCTIVI Præfens.

ἔαμ ποιέωμαι ὦμαι, ποιέη ἦ, ποιέεται ἦται.
ποιέώμεθου ὠμεθου, ποιέεσθου ἦσθου, ποιέε
σθου ἦσθου.
ποιέώμεθα ὠμεθα, ποιέεσθε ἦσθε, ποιέωνται,
ῶνται.

Perfectum ἔαμ ἔπειώμαι, ἔπειή, ἔπειήται.
ἔπειώμεθου, ἔπειήσθου ἔπειή
σθου.
ἔπειώμεθα, ἔπειήσθε, ἔπειώνται.

Aoristus primus ἔαμ ποιήθω.

INFINITIVI præfens ποιέεσθαι ποιέεσθαι.
Perfectum ἔπειήσθαι, περ ἦ *circumflexum.*
Aoristus primus ποιήθηναι.

Futurum primum ποιήσομαι.
Paulo post futurum ποιήσομαι.

PARTICIPII.

Præfens ποκοίμενος, οίμενος, ποιέομενος ὑμέμος.

VERBA CIRCUMFLEXA
INFINITIVI.

Præfens βοάειρ βοάειρ Perfectum βεβοηκέναι.

Aoristus primus βοήσασαι. Futurum primum βοήσασειρ.

PARTICIPII.

Præfens βοάων ὢρ, βοάοντ' ὄντ'.

βοάουσα ὤσα, βοάουσα ὤσασθε.

βοάων, ὢρ, βοάοντ' ὄντ'.

Perfectum βεβοηκώς. Aoristus primus βοήσας.

Futurum primum βοήσων.

VFRBIPASSIVI indicativi

Præfens.

βοάμαι ὤμαι, βοάει ἄ, βοάεται ἄται.

βοαόμενοι ὤμενοι, βοάεσθε ἄσθε, βοάεσθε ἄσθε.

βοαόμεθα ὤμεθα, βοάειτε ἄσθε, βοάοντες ὄντες.

Imperfectum.

ἔβοαόμην ὤμην, ἔβοάει ἄ, ἔβοάεται ἄται.

ἔβοαόμενοι ὤμενοι, ἔβοάεσθε ἄσθε, ἔβοάεσθε ἄσθε.

ἔβοαόμεθα ὤμεθα, ἔβοάεισθε ἄσθε, ἔβοάοντες ὄντες.

Perfectum βεβοήμαι, βεβοήσασαι, βεβοήσασθαι.

βεβοήμενοι, βεβοήσασθε, βεβοήσασθε.

βεβοήμεθα, βεβοήσασθε, βεβοήσασθε.

Plusquam ἔβεβοήμην, ἔβεβοήσασθε, ἔβεβοήσασθε.

perfectum ἔβεβοήμενοι, ἔβεβοήσασθε, ἔβεβοήσασθε.

ἔβεβοήμεθα, ἔβεβοήσασθε, ἔβεβοήσασθε.

Aorist

VERBA CIRCUMFLEXA.

Aoristus primus ἐβοήθηρ.

Futurum primum βοηθήσομαι.

Paulo post futurum βεβοήσομαι.

IMPERATIVI.

Præfens βοάου βοάου, βοάειδ' ὦ βοάειδ'.

βοάεσθε βοάεσθε, βοάεσθε βοάεσθε.

βοάειτε βοάειτε, βοάεισθε βοάεισθε.

Perfectum βεβοήσο, βεβοήστω.

βεβοήσασθε, βεβοήσασθε.

βεβοήσασθε, βεβοήσασθε.

Aoristus primus βοηθήτω.

OPTATIVI Præfens.

βοαοίμην βοαοίμην, βοάοιο βοάοιο, βοάοιο βοάοιο.

βοαοίμενοι βοαοίμενοι, βοάοισθε βοάοισθε, βοάοισθε βοάοισθε.

βοαοίμεθα βοαοίμεθα, βοάοισθε βοάοισθε, βοάοισθε βοάοισθε.

Perfectum. βεβοήμην, βεβοήσο, βοβοήτω.

βεβοήμενοι, βεβοήσασθε, βεβοήσασθε.

βεβοήμεθα, βεβοήσασθε, βεβοήσασθε.

Aoristus primus βοηθήμην.

Futurum primum βοηθήσοίμην.

Paulo post futurum βεβοηθήσοίμην.

SVBIVNCTIVI Præfens.

D S ἔσται

VERBA CIRCUNFLE.

ἔαρ βοῶμαι, βοῶμι, βοῶν βοῶ, βοῶντη βοῶτη.
βοῶμεν, βοῶμι, βοῶντες βοῶνται, βοῶνται
βοῶνται.

βοῶμεθα ὠμεθα, βοῶντες ὠδοι, βοῶντων ὠντων.
Perfectū ἔαρ βοῶμαι, βοῶν, βοῶντη.

βοῶμεν, βοῶνται, βοῶνται.
βοῶμεθα, βοῶντες, βοῶνται.

Aoristus primus ἔαρ βοῶν.

INFINITIVI Praesens βοῶναι βοῶναι.

Perfectum βοῶναι. Aoristus primus βοῶναι.

Futurum primum βοῶναι.

Paulo post futurum βοῶναι.

PARTICIPII.

Praesens βοῶν, βοῶν, βοῶν, βοῶν.
βοῶν, βοῶν, βοῶν, βοῶν.
βοῶν, βοῶν, βοῶν, βοῶν.

Perfectum βοῶν. Aoristus primus βοῶν.

Futurum primum βοῶν.

Paulo post futurum βοῶν.

VERBI MEDII.

Aoristus primus ἐβοῶμαι, ἐβοῶμαι, ἐβοῶμαι, ἐβοῶμαι.
ἐβοῶμαι, ἐβοῶμαι, ἐβοῶμαι, ἐβοῶμαι.

Futurum primum βοῶμαι, βοῶμαι, βοῶμαι.

βοῶμαι, de quibus in prima coniugatione.

TERTIA CONIUGATIO

circumflexorum

63

Forma

VERBA CIRCUNFLE. 59

Formatur à uerbis in ὦ, χρυσῶ χρυσῶ, Futurū in ὦσω χρυσῶσω, praeteritum ὠκα κε χρυσῶκα.

VERBI ACTIVI Indicatiui.

Praesens χρυσῶ χρυσῶ, χρυσῶς χρυσῶς, χρυσῶ σοί.
χρυσῶτον χρυσῶτον, χρυσῶτον χρυσῶτον.

Imperfectum ὠμεν ὠμεν, χρυσῶτε οὔτε, χρυσῶσι ὄσι.
Etum ἐχρυσῶτε ὠν, ἐχρυσῶτες οὐς, ἐχρυσῶτε οὐς.

Perfectum κε χρυσῶκα. Plusq̄perfe. ἐκε χρυσῶκα.
Aoristus primus ἐχρυσῶσα. Fut. primum χρυσῶσω.

IMPERATIVI.

Praesens χρυσῶ, χρυσῶτε, χρυσῶτε.
χρυσῶτε, χρυσῶτε, χρυσῶτε.
χρυσῶτε οὔτε, χρυσῶτε οὔτε.

Perfectum κε χρυσῶκα. Aoristus primus χρυσῶσα.

OPTATIVI

Praesens. χρυσῶμι ὠμι, σοῖς οἷς, σοῖσι οἷσι.
χρυσῶτον οἷτον, χρυσῶτον οἷτον.
χρυσῶμι ὠμι, σοῖς οἷς, σοῖσι οἷσι.

Perfectum κε χρυσῶκαμι. Aoristus pri. χρυσῶσαιμι.

Futurum primum χρυσῶσοιμι.

SVBIVNCTIVI

ἔαρ χρυσῶ ὠ σοῖς οἷς, σοῖσι οἷσι.
Praesens. χρυσῶτον ὠτον, χρυσῶτον ὠτον.
χρυσῶμι ὠμι, σοῖς οἷς, σοῖσι οἷσι.

Perfe

60 VERBA CIRCUNFLE.

Perfectum κεχρησώκα. Aoristus primus χρησάσασα.
INFINITIVI.

praesens χρησάσασα. Perfectum κεχρησάσασα.
Aoristus primus χρησάσασα. Futurum primum χρησάσασα.

PARTICIPII. ΠΑΡΤΙCΙΠΙΟΝ. Perfectum

Praesens χρησάσασα. Aoristus primus χρησάσασα. Futurum primum χρησάσασα.

VERBI PASSIVI INDICATIVI

Praesens.

χρησάσασα. χρησάσασα. χρησάσασα. χρησάσασα.
χρησάσασα. χρησάσασα. χρησάσασα. χρησάσασα.

Imperfectum.

χρησάσασα. χρησάσασα. χρησάσασα. χρησάσασα.
χρησάσασα. χρησάσασα. χρησάσασα. χρησάσασα.

Perfectum κεχρησάσασα. χρησάσασα. χρησάσασα.
κεχρησάσασα. χρησάσασα. χρησάσασα.

Plusquam perfectum κεχρησάσασα. χρησάσασα. χρησάσασα.
perfectum κεχρησάσασα. χρησάσασα. χρησάσασα.

Aoristus primus χρησάσασα.

Futura

VERBA CIRCUNFLE. 61

Futurum primum χρησάσασα.
Paulo post futurum κεχρησάσασα.

IMPERATIVI.

Praesens χρησάσασα. χρησάσασα. χρησάσασα.
χρησάσασα. χρησάσασα. χρησάσασα.
Perfectum κεχρησάσασα. χρησάσασα. (σασα)
κεχρησάσασα. χρησάσασα. χρησάσασα.
Aoristus primus χρησάσασα.

OPTATIVI Praesens.

χρησάσασα. χρησάσασα. χρησάσασα. χρησάσασα.
χρησάσασα. χρησάσασα. χρησάσασα. χρησάσασα.

χρησάσασα. χρησάσασα. χρησάσασα. χρησάσασα.
Perfectum κεχρησάσασα. χρησάσασα. χρησάσασα.
κεχρησάσασα. χρησάσασα. χρησάσασα.
κεχρησάσασα. χρησάσασα. χρησάσασα.

Aoristus primus χρησάσασα.

Futurum primum χρησάσασα.

Paulo post futurum κεχρησάσασα.

SVBIVNCTIVI

Praesens.

χρησάσασα. χρησάσασα. χρησάσασα. χρησάσασα.
χρησάσασα. χρησάσασα. χρησάσασα. χρησάσασα.
χρησάσασα. χρησάσασα.

χρησάσασα

χρυσώμεθα ὠμέθα, χρυσόοιτε ᾠοθε, χρυσόωται ᾠοται.

Perfectum κεχρυσώμαι, κεχρυσῶ, κεχρυσήτα. κεχρυσώμεθον, κεχρυσήθορον, κεχρυσήθορον.

κεχρυσώμεθα, κεχρυσήθε, κεχρυσώται.

Aoristus primus ἐὰρ χρυσώθῶ.

INFINITIVI.

Præsens χρυσόειδαι χρυσούειδαι. Perfectum κεχρυσώθαι. Aoristus primus χρυσώθηναι. Futu. pri. χρυσώθησθε. Paulo post fu. κεχρυσώσθε.

PARTICIPII.

Præsens χρυσόομενος ὄμενος, χρυσσοομένου ὄμενῶ. χρυσσομένη ὄμενη, χρυσσομένης ὄμενης. χρυσσοόμενον ὄμενον, χρυσσοομένῶ ὄμενῶ.

Perfectum κεχρυσώμενθ. Aoristus primus χρυσώσθεις. Futurum primum χρυσώθησθῆμος. Paulo post futurum κεχρυσώσθῆμθ.

VERBI MEDII.

Aoristus pri. ἐχρυσώσάμην. χρυσώσαι. χρυσώσάμην. χρυσώσωμαι. χρυσώσασθαι. χρυσώσάμενος.

Futurum primum χρυσώσωμαι, χρυσώσοίμην, χρυσώσασθε, χρυσώσοίμενος. de quibus dictū est in ποιέω.

ADNOTATIONES in circumflexa.

Monosyllaba circumflexa, in secunda reperiuntur cōiugatione

iugatione Δρῶ Δλῶ κλῶ. In prima uero minime, nec in prima plurali, nec tertia, πλέω πλέομεν πλέεσι, non autem πλῶ πλόνῃ πλούσι.

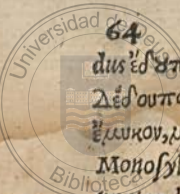
Quaedam ad duas pertinent cōiugationes, γκρέω, ἐλέω, ξυρέω, uel γκρέω, ἐλεάω, ξυράω.

Crasis α ε in α, βοάεις βοᾶς. dorice aut in η, γελάεις γελῆς, διψάεις διψῆς, per η monophthongū, hoc est nudam uocalem. Quem morem in quibusdam Attici quoq; seruauerunt, dicentes πψῆς, διψῆς, ζῆς, unde imperfectum ἔψῃ, ε infinitiuus ζῆν.

Futurum in ησω uel ωσω. Quaedam figuratiuam retinent. τελέω τελέσω τέλεκα. γελάω γελάσω γελέκα. ὁμόω ὁμόσω ὁμοκα. ε haec penul. aoristi primi corripiunt, ἐτέλεσα, ἐτέλεσα, poetice aut ἐτέλεσα producta penul. per positionē gemini σσ.

In nonnullis duplex futurum, αίνεω αίνεσω ε αίνήσω. sic καλέω καλέσω ε καλήσω. κερῆω, πονέω, φορέω, φρονέω. ε in secunda, ἀλοάω ἀλοάσω ἀλοήσω.

Secundum aoristum, secundum futurum, ε preteritum medium tertia coniugatio non agnoscit. At in duabus prioribus ita demum reperiuntur, si thema iā affectum contractione, desinat in ω non purum, idq; ad hunc modum. Ex primo aoristo, primo futuro, ε preterito actiuo, eliditur penultima uocalis cum consonante sequēte. Δσπέω Δσπῶ, futurum primū Δσπῆσω, secundū δσπῆ. aoristus primus ἐδσπισα, secundus

dus ἐδ' ἔπον. præteritum actiuum Δεδ' ἔπικκα, mediū Δεδ' οὔττα. Sic μικκάω μικκῶ, μικκίωω μικκῶ, ἐμικκίωω ἐμικκῶ, μιμικκίωω μέμικκῶ.

Μονοσῖλλαβη uero circumflexa his temporibus carēt, præter duo σχέω σχῶ, πῶω πῶω, unde formatur aoristi secundi, ἔσχον ἔσχεε ἔσχε à primo ἔσχισα. Ἐῶων ἔωεε ἔωε ab ἔωασα.

Optatiuum præsentis circumflexi, solent Attici etiam per κη purum inflectere, hoc pacto.

Atticus ποιοῖν, ποιοίης, ποιοίη.
optatiuus ποιοίητον, ποιοίητην.

ποιοίημι, ποιοίητε, ποιοίησθε.

Infinitiu barytoni, ποιεῖν, βοᾶεν, χρισθῶεν, primum abijciunt iota, ac deinde fit crasis, ποιεῖν ποιεῖν. βοᾶεν βοᾶν. χρισθῶεν χρισθῶν. Quamquam in secunda coniugatione quidam subscribant tota, βοᾶν πᾶσιν, quidam non subscribant, βοᾶν, πᾶσιν.

Præteritum perfectum passiuum, fit ab actiuo, mutando κα in μαι. sed asciscitur σ, si penultima sit breuis. τετέλεκα τετέλεσμαι. In tertia quoque plurali ac reliquis modis utimur periphrafi, ut in barytonis.

Si autem penultima sit longa, η uel ω. non assumitur σ, πεποικκα πεποικμαι, βεβῶκκα βεβῶκμαι, κεχρῖσκα κεχρῖσμαι. Verum quia ται tertiæ personæ singularis est purum, πεποικτη, βεβῶκται, κεχρῖσται

ταῖ

ταῖ, ideo locis aliquot interponitur σ. quemadmodum scriptum est in quinta coniugatione barytonorum.

Optatiua præterea in huiusmodi præterito fiunt sine periphrafi, per diphthongum impropriad η σ φ. πεποιημην, βεβῶημην, κεχρῖσῶμην.

Sic σ subiuñctiua legitime formantur, per ῶ circumflexum, πεποιῶμαι, βεβῶῶμαι, κεχρῖσῶμαι.

In utroq; autem modo circumfleñtitur secunda σ tertia persona, πεποιησθε, πεποιησθη. ἔαρ πεποιῶμαι, πεποιησθη. σ ita in cæteris coniugationibus.

A VERBIS sextæ coniugationis, in εω αω οω υω, De uerbis deducuntur, que uocata sunt uerba in μι, quod in μι in μι. desinant. δέω τιθημι, σᾶω ἴσημι, δῶω λίδωμι, ζῶω γνῶω ζειγγωμι. idcoq; desinentium in μι quatuor sunt coniugationes, pro numero uocalium ε α ο υ, que sunt indices ac figuratiue coniugationum.

Quod ad principalem attinet syllabā, tres primæ coniugationes fiunt per ἀνάστυλασιασμορ, hoc est, reduplicationem, quarta non item.

Reduplicatio propria est, quando prima thematis repetitur consonans. σ assumitur iota breue, δῶω δῖω δῶωμι. in uicem autem aspirata succedit illius tenuis. δέω τιθημι mutando δ in τ, non διθημι.

Reduplicatio impropria, ubi tantum præfigitur iota, ut si uerbum incipiatur à uocali εω ἴημι, aut à literis σ τ, σᾶω ἴσημι.

E Ultima

Ultima uero & penultima syllaba, sic habent. Migrat
purum in μ, uocales autem characterifice in pro
prias longas, & α in η, δέω τίδημι, σώω ισκημι, ο in ω
Δόω Δίδωμι. ceterum u cum sit anceps, hic longum
consequitur ζευγνύω ζευγνύμι.

Quaecumque igitur in his uerbis sortita sunt reduplica
tionem, tribus opus habent syllabis, reduplicatione, pe
nultima longa, & syllaba μ.

Nec est reduplicatio, nisi in presenti & praeterito
imperfecto, per omnes modos & participia.

Trium quoque temporum hic solum habenda est ra
tio, praesentis, imperfecti, & secundi aoristi. Praesens
peculiarem sibi uendicauit inflexionem. At imperfec
tum & secundus aoristus reguntur legibus aoristi pas
sui barytonorum, excepta penultima, de qua postea.
Perfectum, plusquamperfectum, aoristus primus, & futu
rum, consueto more formantur ab ijs uerbis siue cir
cumsflexis siue barytonis, unde manant ipsa uerba in
μ, ut τίδημι futurum θίσω, à θέω uel δώ, sic ισκημι, aor
istus primus έστισα à σίσω. item Δίδωμι, perfectum
δέδωκα, plusquamperfectum έδεδώκημ à Δόω.

Proinde haec tempora quod sint ad barytonorum cas
nones exigenda, parum prosequemur in istis coniuga
tionibus, nisi quid interuenierit, quo deflectant à pra
scriptis legibus.

Medio praeterito carent uerba in μ, & item se
cun

eundo futuro, perinde atque circumflexa.
Secundum aoristum passiuum quidem ignorant, at meo
dium rite formant ut & actiuum.

PRIMA CONIUGATIO IN μ

Fit à uerbis in εω, per reduplicationem δέω τίδημι.
Futurum in ισω θίσω, ut in prima circumflexorum.

VERBI ACTIVI
INDICATIVI

Præsens Sin. τίδημι, τίδης, τίδησι. Dua. τίδετον,
τίδετον. Plu. τίδεμι, τίδετε, τίδεσι, &
ionice τίδεσσι.

Imperfectum Singu. έτίδημ, έτίδης, έτίδη. Dua. έτίδε
τον, έτίδέτην. Plu. έτίθεμεν, έτίθετε, έτί
θεσαν.

Perfectum. τέθεικα, κας, κε, per diphthongum ε.

Plusquamperfectum έτεθεικα, κες, κη.

Aoristus primus. έθηκα, κας, κε, per η scribitur.

Aoristus S. έθημ, έθης, έθη. D. έθετον, έθέτην.

secundus P. έθεμι, έθετε, έθεσσι.

Futurum primum. θίσω, σης, σι, à δέω.

IMPERATIVI

Præsens S. τίθετι. Δδέτω. D. τίδετον, τίδέτω.

P. τίθετε, τίδέτωσαν.

Aoristus S. θέε, θέτω. D. θέτον, θέτω.

secundus P. θέτε, θέτωσαν.

OPTATIVI

VERBA IN μι.

Sin. τιθείμ, ὑθείης, ὑθείη. Du. τιθείκτερ, ὑθείκτω. Plu. τιθείμμεν, ὑθείητε, ὑθείησιν.

Aoristus secundus

S. δείκμ, δείκεις, δείκ. D. δείκτομ, δείκίτημ. P. δείκμεν, δείκτε, δείκσαμ.

SVBIVNCTIVI

Præsens

S. εἶμ τιθῶ, ὑθῆς, τιθῆ. D. τιθῆτομ, ὑθῆτομ. P. τιθῶμεν, ὑθῆτε, ὑθῶσι.

Aoristus secundus

S. εἶμ δῶ θῆς, θῆ. D. δῆτομ, δῆτομ. P. δῶμεν, δῆτε, δῶσι.

INFINITIVI præsens ὑθίεναι.

Aoristus secundus δῆναι.

PARTICIPII

Præsens

ὁ τιθείς, ὑθέντ. ἢ ὑθείσα, ὑθείσῃς. τὸ τιθῆμ, ὑθέντ.

Aoristus secundus

ὁ θῆς θέντ. ἢ θῆσα, θείσῃς. τὸ δῆμ θέντ.

VERBUM PASSIVVM

Fit ab actiuo corripiendo penultimam τίνεμι τίνεσμαι.

INDICATIVI

Præsens

τίνεμαι, τίνεσαι, τίνεση. ὑθέμεθον, τίθεοτον, τίθεοτον. ὑθέμεθα, τίθεοτε τίθεντη.

Imperfectū

ἔὑθέμην, ἔτίθεσο, ἔτίθετο. ἔὑθέμεθον, ἔτίθεοτον, ἔτίθεοτημ.

VERBA IN μι.

ἔτιθέμεθα, ἔτίθεοτε, ἔτίθεντο.

Perfectū

τέθεσμαι, τέθεσσαι, τέθεσθη. τεθείμεθον, τέθεοτον, τέθεοτον. τεθείμεθα, τέθεοτε, τέθεντη.

Per a penultimam, perinde atq. actiuum τέθηκα.

Plusquamperfectum ἔτεθείμην, ἔτέθησο. Ὡς.

Aoristus primus. ἔτέθημ, ἔτέθης, ut in barytonis.

Futurum primum τεθείσομαι.

Paulo post futurum τεθείσομαι.

IMPERATIVI

Præsens

S. τίθεσο, ὑθέοτω. D. τίθεοτον, ὑθέοτω. P. τίθεοτε, ὑθέοτωσιν.

OPTATIVI

Præsens

τιθείμην, ὑθεῖτο, ὑθητο. ὑθείμεθον, ὑθηοτον, ὑθείοτω. ὑθείμεθα, ὑθηοτε, τιθηντο.

Perfectū

τεθείμην, τεθησο, τεθητο. τεθείμεθον, τεθηοτον, τεθείοτω. τεθείμεθα, τεθηοτε, τεθηντο.

SVBIVNCTIVI

Præsens

εἶμ ὑθῶμαι, τιθῆ, τιθῆτη. ὑθῶμεθον, τιθῆοτον, ὑθῆοτον. ὑθῶμεθα, τιθῆοτε, ὑθῶντη.

Perfectū

εἶμ τεθῶμαι, τεθη, τεθητη. τεθῶμεθον, τεθηοτον, τεθηοτον. τεθῶμεθα, τεθηοτε, τεθῶντη.

VERBA IN ^μλο
INFINITIVI

Præfens τῖνῖεοῖαι, ab indicatio τῖνῖεοῖε.

PARTICIPII

Præfens ὁ τῖνῖεμῖν, τὸ ἐμῖν.

VERBI MEDII

Præfens & imperfectum, eadem sunt cum passivis.

Perfectum & plusquamperfectum, secundum futurum desiderantur.

Reliqua sunt tria tempora, primus aoristus, secundus aoristus, & futurum primum.

Aoristus primus. ἔθῖκαμην, sed parum usitatus.

Futurum primum, per omnes modos ac participia.

τῖνῖσομαι, τῖνῖσοίμην, τῖνῖσεοῖν, τῖνῖσεοῖμην.

Secundus autem aoristus inflectitur sic.

INDICATIVVS

ἔθῖκαμην, ἔθῖσεοῖ, ἔθῖετο.

ἔθῖεμεν, ἔθῖεοῖν, ἔθῖεοῖν.

ἔθῖεμεθα, ἔθῖεοῖε, ἔθῖετο.

IMPERATIVVS

S. τῖνῖσεοῖ, τῖνῖεοῖ. D. θῖεοῖν, τῖνῖεοῖν.

P. τῖνῖεοῖε, τῖνῖεοῖσαμ.

OPTATIVVS

θῖείμην, τῖεοῖ, τῖετο.

τῖείμεθ, τῖεοῖν, τῖεοῖν.

τῖείμεθα, τῖεοῖε, τῖετο.

SVBIVNCTIVVS

ἔθῖμ τῖνῖσομαι, τῖνῖσεοῖ.

τῖνῖσε

VERBA IN ^μλο

71

τῖνῖμεν, τῖνῖεοῖν, τῖνῖεοῖν.

τῖνῖμεθα, τῖνῖεοῖε, τῖνῖετο.

INFINITIVVS

τῖνῖεοῖ.

PARTICIPIVM

ὁ τῖνῖεοῖν, τὸ ἐμῖν.

Et in sequentibus quoque coniugationibus, eodem modo se habent hæc tempora, ut postea videbitur.

SECUNDA Coniugatio in ^μι

Fit à verbis in ἄω. ἄω ἴσκημι, futurum in ἴσω ἴσθη.

VERBI ACTIVI Indicativus

Præfens S. ἴσκημι, ἴσκη, ἴσκησι. D. ἴσατο, ἴσατο.

P. ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσασι.

Imperfectum S. ἴσκη, ἴσκη, ἴσκη. D. ἴσατο, ἴσατο.

P. ἴσαμην, ἴσατε, ἴσασαμ.

Perfectum, ἴσακα per α. Plusquamperfectum ἴσακα.

Aoristus primus, ἔσκη.

Aoristus S. ἔσκη, ἔσκη, ἔσκη. D. ἔσκητο, ἔσκητο.

secundus. P. ἔσκημεν, ἔσκητε, ἔσκησαμ.

Futurum primum ἴσθη.

IMPERATIVI

Præfens S. ἴσανι, ἴσατω. D. ἴσατο, ἴσατο.

P. ἴσατε, ἴσατωσαμ.

Aoristus S. ἴσθη, ἴσθη. D. ἴσθητο, ἴσθητο.

secundus P. ἴσθητε, ἴσθητωσαμ.

E 4 OPTA

OPTATIVI

Præfens S. ἰσάμην, ἰσάμηνε, ἰσάμην. D. ἰσάμεντο, ἰσάμεντομ. P. ἰσάμην, ἰσάμηνε, ἰσάμηνεσμεν.
Aoristus secundus S. σάιμην, σάιμηνε, σάιμην. D. σάιμεντο, σάιμεντομ. P. σάιμην, σάιμηνε, σάιμηνεσμεν.

SVBIVNCTIVI

Præfens S. ἐὰν ἰσῶ, ἰσῶξ, ἰσῶ. D. ἰσῶτο, ἰσῶτομ.
P. ἰσῶμεν, ἰσῶτε, ἰσῶσι.
Aoristus secundus S. ἐὰν ἰσῶ, ἰσῶξ, ἰσῶ. D. ἰσῶτο, ἰσῶτομ.
P. ἰσῶμεν, ἰσῶτε, ἰσῶσι.

INFINITIVI

Præfens ἰσᾶναι. *Aoristus secundus* ἰσῶναι.

PARTICIPII

Præfens ὁ ἰσᾶς ἰσᾶντο. ἢ ἰσᾶσα ἰσᾶσθη.
τὸ ἰσᾶν ἰσᾶντο.
Aoristus secundus ὁ σᾶς σᾶντο. ἢ σᾶσα σᾶσθη.
τὸ σᾶν σᾶντο.

VERBI PASSIVI

INDICATIVI

Præfens ἰσᾶμαι, ἰσᾶσαι, ἰσᾶται.
ἰσᾶμενον, ἰσᾶσθον, ἰσᾶσθον.
ἰσᾶμεθα, ἰσᾶσθε, ἰσᾶνται.
Imperfectum ἰσᾶμην, ἰσᾶσο, ἰσᾶτο.
ἰσᾶμεθον, ἰσᾶσθον, ἰσᾶσθον.
ἰσᾶμεθα, ἰσᾶσθε, ἰσᾶντο.
Perfectum ἰσᾶμαι, ἰσᾶσαι, ἰσᾶται.

Plus

Plusquamperfectum. ἰσᾶμην, ἰσᾶσο, ἰσᾶτο, more cōsueto.
Aoristus primus ἰσᾶσθην. *Futurum primum* σᾶσθαι.
Paulo post *futurum* ἰσᾶσομαι.

IMPERATIVI

Præfens S. ἰσᾶσο, ἰσᾶσθω. D. ἰσᾶσθον, ἰσᾶσθονμ.
P. ἰσᾶσθε, ἰσᾶσθωσαν.

OPTATIVI

Præfens ἰσᾶίμην, ἰσᾶίω, ἰσᾶίτο.
ἰσᾶίμεθον, ἰσᾶίσθον, ἰσᾶίσθονμ.
ἰσᾶίμεθα, ἰσᾶίσθε, ἰσᾶίντο.
Perfectum ἰσᾶίμην, ἰσᾶίω, ἰσᾶίτο.
ἰσᾶίμεθον, ἰσᾶίσθον, ἰσᾶίσθονμ.
ἰσᾶίμεθα, ἰσᾶίσθε, ἰσᾶίντο.

SVBIVNCTIVI

Præfens ἐὰν ἰσῶμαι, ἰσῶξ, ἰσῶται.
ἰσῶμενον, ἰσῶσθον, ἰσῶσθονμ.
ἰσῶμεθα, ἰσῶσθε, ἰσῶνται.
Perfectum ἐὰν ἰσῶμαι, ἰσῶξ, ἰσῶται.
ἰσῶμενον, ἰσῶσθον, ἰσῶσθονμ.
ἰσῶμεθα, ἰσῶσθε, ἰσῶνται.

INFINITIVI

Præfens ἰσᾶσθαι, ab indicativo ἰσᾶσθαι.

PARTICIPII

Præfens ἰσᾶμην, ἰσᾶμηνε, ἰσᾶμενον.

VERBI MEDII

Aoristus primus, ἰσᾶσθην, ἰσᾶσαι, ἰσᾶσθην, ἰσᾶσθηνμ.

E S σω

VERBA IN ΜΗ

σώμα, στήσασαοαι, στήσάμεν

Futurum uero primum, στήσώμαι, στήσώμεν, στήσασαοαι, στήσάμεν

Secundus aoristus Sin. ἔσταμεν, ἔστασο, ἔσατο. D. ἔσταμεθον, ἔσαδοθον, ἔσασθη. Plu. ἔσάμεθα, ἔσαθη, ἔσατο. sed in hoc uerbo non est hoc tempus usitatum.

TERTIA coniugatio in μ

Fit à uerbis in ὄω, δὲ ὄω δίδωμι, futurum in ὄωσας, δάσω, perinde ut in tertia circumflexorum, prateritum δέδωκα

VERBI ACTIVI INDICATIVI

Præsens S. δίδωμι, δίδως, δίδωσι. D. δίδομαι, δίδοσθε. P. δίδομεν, δίδετε, δίδουσι. ionice δίδασσι.

Imperfectū S. ἐδίδωμι, ἐδίδως, ἐδίδω. D. ἐδίδομαι, ἐδίδοσθε. P. ἐδίδομεν, ἐδίδετε, ἐδίδασθε.

Perfectum δέδωκα. Plusquæperfectum ἐδέδωκα

Aoristus primus ἔδωκα per κ.

Aoristus S. ἔδων, ἔδως, ἔδω. D. ἔδομαι, ἔδοσθε.

secundus P. ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδοσθε.

Futurum primum δάσω.

IMPERATIVI

Præsens S. δίδοθι, δίδότε. D. δίδοσθε, δάσωτων. P. δίδετε, δάσωσθε.

Aoristus S. δός, δότε. D. δόσθε, δάτω.

secundus

VERBA IN ΜΗ

secundus Plu. δότε, δότωσθε.

OPTATIVI

Præsens διδόημι, διδόηκε, διδόη.

διδόητορ, διδόηθη.

διδόημεν, διδόητε, διδόησθε.

Aoristus S. δόημι, δόηκε, δόη. D. δόητορ, δόηθη.

secundus P. δόημεν, δόητε, δόησθε.

SVBIVNCTIVI

Præsens εἰν δίδῃ, δίδῃς, δίδῃ.

δίδῃτορ, δίδῃτορ.

δίδῃμεν, δίδῃτε, δίδῃσι.

Aoristus S. εἰν δῷ, δῷς, δῷ. D. δῶτορ, δῶτορ.

secundus Plu. δῶμεν, δῶτε, δῶσι.

INFINITIVI

Præsens διδόναι. Aoristus secundus δέξασθαι.

PARTICIPII

Præsens ὁ δίδῃς, ὁ δίδῃς. ἡ δίδῃσα, ἡ δίδῃσθε.

τὸ διδόν, διδόντ.

Aoristus ὁ δούξ, ὁ δούξ. ἡ δέξασθε, ἡ δέξασθε.

secundus τὸ λόν, λόντ.

VERBI PASSIVI

INDICATIVI

Præsens δίδομαι, δίδοσθε, δίδοσθε.

διδόμεθον, δίδοσθη, δίδοσθη.

διδόμεθα, δίδοσθε, δίδοσθη.

Imperfectū ἐδίδόμην, ἐδίδου, ἐδίδου.

ἐδίδου

VERBA IN MI.

ἐἰδ' ὀμένομαι, ἐἰδ' ὀσσομαι, ἐἰδ' ὀσθημι.
ἐἰδ' ὀμέθεα, ἐἰδ' ὀσθεα, ἐἰδ' ὀσντο.

Perfectum Δέδομαι. *Plusquāperfectum* ἐδέδομαι.
Aoristus primus ἐδόθη. **Futurū primum** Δοθήσομαι.
Paulo post futurum Δεδοσομαι.

IMPERATIVI

Præsens S. Διδ' ὀσο, Διδ' ὀσθε. D. Διδ' ὀσσομαι, Διδ' ὀσθεμαι. P. Διδ' ὀσθεα, Διδ' ὀσθεασαμ.

Perfectū S. Δεδ' ὀσο, Δεδ' ὀσθε, D. Δεδ' ὀσσομαι, Δεδ' ὀσθεμαι. P. Δεδ' ὀσθεα, Δεδ' ὀσθεασαμ.

OPTATIVI

Præsens Διδ' οἶμην, Διδ' οἶτο, Διδ' οἶτο.
Διδ' οἶμεθον, Διδ' οἶσθον, Διδ' οἶσθημι.

Διδ' οἶμεθα, Διδ' οἶσθε, Διδ' οἶντο.
Perfectū Δεδ' οἶμην, Δεδ' οἶτο, Δεδ' οἶτο, *ut præsens.*

SVBIUNCTIVI

Præsens ἐὰν Διδ' ὦμαι, Διδ' ᾗ, Διδ' ᾗτη.
Διδ' ὦμεθον, Διδ' ᾗσθον, Διδ' ᾗσθον.

Διδ' ὦμεθα, Διδ' ᾗσθε, Διδ' ᾗνη.
Perfectum ἐὰν Δεδ' ὦμαι, Δεδ' ᾗ, Δεδ' ᾗτοα *ut præsens.*

INFINITIVI

Præsens, Διδ' ὀδῆς, *ab indicativo* Διδ' ὀσθε.

PARTICIPII

Præsens ὁ Διδ' ὀμεν. ἢ μένῃ, τὸ ὀμενον.

VERBI MEDII

Aoristus

VERBA IN MI.

Aoristus primus, ἐδ' ἠκούμην, *parum usurpatus.*

Aoristus uero secundus, *sic inflectitur.*

INDICATIVVS.

ἐδ' ὀμνω, ἐδ' ὀσο, ἐδ' ὀστο.
ἐδ' ὀμενομαι, ἐδ' ὀσσομαι, ἐδ' ὀσσομαι.
ἐδ' ὀμενεα, ἐδ' ὀσθεα, ἐδ' ὀσντο.

IMPERATIVVS.

S. Δόσο, Δόσσο. D. Δόσσομαι, Δόσσομαι.
P. Δόσθεα, Δόσθεασαμ.

Futurum primum, *per omnes modos et participia*,
Δώσομαι, Δώσομαι, Δώσομαι. Δώσομεν.

OPTATIVVS.

S. Δοίμην, Δοίτο, Δοίτο. D. Δοίμεθον, Δοίσθον,
Δοίσθημι. P. Δοίμεθα, Δοίσθε, Δοίσθημι.

SVBIUNCTIVVS.

S. ἐὰν Δῶμαι, Δῶ, Δῶτη. D. Δῶμεθον,
Δῶσθον, Δῶσθον. P. Δῶμεθα, Δῶσθε,
Δῶσθημι.

INFINITIVVS Δοῶ.

PARTICIPIVM.

ὁ Δόμεν. ἢ Δομῆν. τὸ Δόμενον.

QUARTA CONIVGATIO IN MI

Fit à uerbis in ω, ζδγνηνω ζδγνημι.

VERBI ACTIVI

INDICATIVI

Præsens

VERBA IN μι.

Præsens ζεύενυμι, ζεύενυς, ζεύενυσι.
 ζεύενυτομ, ζεύενυτομ.
 ζεύενυμεθ, ζεύενυτε, ζεύενυσθε
 IMPERFECTVM.
 ἐζεύενυμ, ἐζεύενυς, ἐζεύενυ.
 ἐζεύενυτομ, ἐζεύενυτηρ.
 ἐζεύενυμου, ἐζεύένυτε, ἐζεύενυσταμ

IMPERATIVI

Præsens ζεύενυδι, ζεύενύτω
 ζεύενυτομ, ζεύενύτωμ.
 ζεύένυτε, ζεύένύτωσαμ.

INFINITIVI

Præsens ζεύένυαι.

PARTICIPII

Præsens ὁ ζεύενύς, ζεύένυτος. ἡ ζεύένυσα, ρεύένυσα.
 τὸ ζεύέναι, ζεύέναι.

VERBI PASSIVI

INDICATIVI

Præsens ζεύενυμαι, ζεύένυσαι, ζεύένυη.
 ζεύένυμεθομ, ζεύένυδομ, ζεύένυδομ.
 ζεύένυμεθα, ζεύένυθε, ζεύένυτη.

IMPERFECTVM.

ἐζεύένυμαι, ἐζεύένυσο, ἐζεύένυτο.
 ἐζεύένυμεθομ, ἐζεύένυδομ, ἐζεύένυδω.
 ἐζεύένυμεθα, ἐζεύένυθε, ἐζεύένυτο.

VERBA IN μι.

IMPERATIVI

Præsens ζεύένυσο, ζεύένύδω.
 ζεύένυδομ, ζεύένύδωμ.
 ζεύένυθε, ζεύένύδωσαμ.

INFINITIVI

Præsens. ζεύένυδι ab indicatio ζεύένυθε,

PARTICIPII

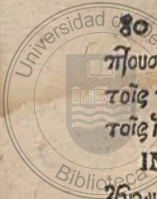
Præsens. ζεύένυμεθ, ζεύένυμεθ, ζεύένυμεθομ.
 ADNOTATIONES in uerba in μι.

REDuplicatio in ἴσθημι aspiratur, nam asperum spiritum habet iota ante στ.

Quarta coniugatio reduplicationem ignorat, ζεύένυμι, ὀμῶσθημι, ὀρέσθημι, κερῶνθημι, πετῶνθημι, Δύσθημι, φῶσθημι, id quod in alijs quoque accidit, Δύσθημι, ὄνησθημι, ὀλέσθημι, ἰλέσθημι, φήσθημι, γνῶσθημι, & multis reliquis apud poetas.

Præsentis & imperfecti singularia actiua, penultima producunt, η ω υ. τίθημι, ἴσθημι, Δίδωμι, ζεύένυμι, ἐτίθημι, ἴσθημι, ἐδίδωμ. Dualia autem & plura. corripunt. τίθετομ, τίθεμεθ, ἴστατομ, ἴσταμεθ, sic & passiuum præsens & imperfectum in quouis numero, τίθεμαι, τίθεμεθομ, τίθεμεθα, ἐτίθεμεθ, &c.

TERTIA pluralis indicatiui præsentis, τίθησι, ἴστέσσι, Δίδούσσι, ζεύένυσσι. semper enim in præsentis & futuro omnium uerborum, similis est datiuo plurali participij eiusdem temporis, ut τῷ πῶρι τῷ πῶρι τοῖς τῷ πῶρι.

VERBA IN μι.

ἦνοι, sic τῆνοι, ut τιδεῖς τιδεντ
τοῖς τιδέσι, sic τιδεμεν τιδέσι, ut ισάς ισάντ
τοῖς ισάσι, sic ισάμεν ισάσι.

IN quarta autem receptum est non ζευῦσι, sed
ζευῦσαι à barytono ζευῦνω.
Ionice uero τιδέσι Διδόσι ζευῦσαι, expungunt
enim subiunctiuam uocalem, aut ancipitem breuiant,
et interponunt α. τιδέσι τιδέσι, Διδόσι Διδόσι,
ζευῦσι ζευῦσαι, at ισάσι tantum, non ισάσι, ob ca
cophoniam.

Imperfectum singulare trium coniugationum uix
est in usu, sed utimur personis circumflexorum, à τιδεῖ
τιδῶ, ἐτιδεν, ἐτιδέσθ, ἐτιδέα, ab ισάω. ισῶ. ισων,
ισάς, ισά, à Διδόω Διδῶ, ἐδιδού, ἐδιδούσ, ἐδιδού.
Idem iudicium de tertia plurali. ἐτιδου, ισων, ἐδιδου.

PERfectum τέθεικα, bæotorum more pro τέθεικα,
à futuro θήσω, mutant enim bæoti κ in ε.

At perfectum ἔσκαα per α, pro ἔσκαα, à futuro σή
σω, ad differentiam ἔσκαα, præteriti mediij ab ἔσκαω.
seruatq; è aspirationem præsentis ἔσκαα.

Aoristi primi ἔθεικα, et ἔδωκα, pro ἔθεισα et ἔδωσα,
deflexerunt enim à communi lege, nec retinuerunt cō
sonantem futurorum suorum θήσω, δώσω.

Aoristi secundi fiunt à primo futuro, uertendo σω in
ν, et præposito augmento. θήσω ἔθην, σήσω ἔσην, δώ
σω ἔδων, at quarta coniugatio nec futurū habet, nec
secunda

VERBA IN μι.

secundum aoristum, nisi in uerbis dissyllabis. κλυμι,
δυμι, futurum κλυσω, δυσω. aoristus ἐκλυμ, ἔδνμ,
idem cum imperfecto. Seruat autem hoc tempus, eandem
uocalem in omnibus numeris. ἔσκη ἔσκητο, ἔσκη
μι. ἔγνωμ, ἔγνωτο, ἔγνωμι.

Imperatiuus desinit in θι, σῆθι, γνῶθι, per uocalem in
dicatiui, quæ et in infinitiuo manet, σῆναι, γνῶναι.
Sed ἔθην et ἔδωμ, in duali et plurali uocalem corripiunt.
ἔδωτο, ἔδεμον, ἔδοτο, ἔδομι. imperatiuus
rum præterea ultima est σ, δέσ, δός, infinitiuorum au
tem penultima diphthongus, θήναι, δώναι.

Imperatiui in θι τιδέθι, ισάθι, Διδόθι, ζευῦθι. à
prima plurali, μι, uerso in θι, ισάμι, ισάθι, sed τιδε
τι per τι non δι, de quo uide aoristum passiuum bary
tonorum.

Etiā hic magis recepti sunt imperatiui secundæ per
sonæ à contractis. θήθι, ιστά, Διδου. à τιδῶ, ιστῶ,
Διδῶ.

OPTatiui præsens, ἄθειλω, ισάλω, Διδόμ, et se
cundus aoristus. θειμ, σάμ, Δοίμ, per diphthongum
quæ continet figuratiuam coniugationis. ε α ο ι.

Subiunctiu præsens. τιδῶ, τιδῆς, τιδῆι. ισῶ, ισῆς
ισῆι. Διδῶ, Διδῆς, Διδῆι. secunda et tertia persona
singularis per diphthongum impropriam. ἢ primæ cō
iugationis, ἄ secundæ, ὄ tertię.

Secundus autem aoristus. θῶ, θῆς, θῆι. σῶ, σῆς, σῆι. δῶ,
δῆς, δῆι.

Δῶς, Δῶ. per ἦ in duabus primis coniugationibus, & per ῶ in tertiâ.

QUARTA coniugatio, caret optatiuo & subiunctiuo.

Infinitiui praesens. τιθέναι, ἰσάναι, διδόναι, ἰδέναι, per figuratiuam coniugationis ante uoc.

PARTicipium praeteriti perfecti, ἔσανός, ἔσανία, ἔσανός. & ionice ἔσανός, ἔσανότ. siquidem Iones ἐ praeteritis subtrahunt κ, & penultimam corripunt. μέμικα μέμαα. sic ἔστακα ἔσταα. & participium ἔσανός, deinde per crasim, ἔσώς ἔσώτ, ἔσῶσα ἔσῶσῃ, τὸ ἔσώς ἔσῶτος, à quo compositum διἔσῶσα. utrumq; uero & masculinum & neutrum, habet accentum acutum, & per ω μέγα scribitur.

Itidem dicendum in γηγώς μεμώς βεβώς à γεγάως μεμώς βεβώς, quorum themata sunt, γάω, μάω, βάω, unde γήσω γέγηκα γέγηκα, μήσω μέμικα μέμαα, βήσω βέβηκα βέβηκα.

PASsiui praesentis secunda persona, τίθεσαι, ἰσάσαι, & attice τίθῃσαι, ut barytonorum τύπῃσαι τύπῃσαι.

IMperfecti similiter secunda persona, ἐτίθεσο, ἰσάσο, ἐτίθεσο, reiiciunt σ, ac deinde crasim patiuntur. ἐτίθεο ἐτίθεο, ἰσάο ἰσάο, ἐτίθεο ἐτίθεο.

PERfectum passiui uerborum in μ, corripit penultima. actiuū Δέδωκα, passiui Δέδομαι. sic ἔστακα ἔσταμαι abreui. quâ lege à τήθημι diceretur τέθημαι ab actiuo

actiuo τέθηκα. uerum ut in actiuo, ita in passiuo scribitur per a bacoticum, τέθηκα τέθημαι.

AOrisius primus. ἐτέθλω ἔσάθλω, ἐδ'όθλω, penultima breui, à tertia perfecti δ'έδοται ἐδ'όθημ, sic à τέθηται correpta penultima dicendum erat ἐτέθλω. sed prius d ueritur in tenue τ, ἐτέθημ. IMPeratiuus. τίθεσο, ἰσάσο, διδ'όσο. & abiecto σ per crasim atticâ dicitur, τίθεο τίθεο, ἰσάο ἰσάο, διδ'όο διδ'όο ut in imperfecto.

Iones enim tollunt σ, deinde Attici contrahunt. Optatiui praesens. ἀθείμην, ἀθείς, ἰδούμαι, ἰσάο, ἰσάτο. διδοίμην, διδοίο, διδοίτο. Perfecti uero τεθείμην, τεθείς, ἔσάμαι, ἔσάτο. Δεδόμαι, Δεδόο, Δεδόο. in utroq; penultima diphthongus, cōtinens figuratiuam coniugationis εἰ αἰοι, ut & in actiuo. duæ autem personæ circumflectuntur si optatiuus actiuus sit in usu, alioqui accentus est acutus in antepenultima. διδοίμην, διδοίτο, διδοίτο.

SVBiuinctiui praesens, τίθωμαι, τίθῃ, τίθῃται, per ἦ, ἰσάμαι, ἰσᾶ, ἰσᾶται, per ᾶ. διδῶμαι, διδῶ, διδῶται, per ᾶ. quorū accentus circūflexus. at ἐάν διδοίμην acuiatur in antepenultima, quod actiuum διδοίμην non sit usitatum, ut modo dictum est in optatiuo. Alij ἐάν ἰσάμαι, ἰσῆ, ἰσῆται, & actiuū ἰσῶ, ἰσῆς ἰσῆ. dicitur enim ἐάν διδοίμην, διδοίμην, διδοίμην, per η. Perfecti τεθῶμαι, τεθῆ, τεθῆται. ἔσῶμαι, ἔσᾶ, ἔσᾶται.

Δεδῶμαι, Δεδῶ, Δεδῶτα. prima persona in ὤμοι,
secunda et tertia per ἦ, ᾧ, ῶ.

Medij uerbi aoristus secundus, fit ab actiuo, mutata
longa in breuem, et interiecta syllaba μι, ἔθηκ ἔθεκα
ἔθηκα, ἔδωκ ἔδοκα, sed ab ἔθηκ ἔθεκα μη νό est in usu.
Secunda persona. ἔδεο, ἔδοσο. et ionice ἔδεο, ἔδοσο,
deinde per crasim atticam, ἔδου, ἔδου. itidem in impe
ratiuo. Δέσο θεο θού. Δόσο Δόο Δού.

Et quidem de uerborum coniugationibus hæc præci
pienda duximus, reliqua suo postea loco dicturi.

Nunc interim absoluiamus ceteras partes orationis.

PRONOMINA primæ persone. Sin. ἐγώ, ἐμέ, ἐμοί,
ἐμέ et per aphæresim μέ, μοί, μέ. D. νώ, νῶρ.
P. ἦμῆς, ἦμῶν, ἦμῖν, ἦμᾶς.

Secundæ persone. Sin. σὺ, σοὺ, σοί, σέ. D. σφῶ,
σφῶρ. Plu. ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς, hic u, illic κ.

Tertiæ persone. Sin. οὗ, οὐί, εἶ. D. σφέ, σφίρ. Plu.
σφες, σφῶν, σφίσι, σφᾶς, hæc tria primitiua.

POSSessiua octo, ἐμός, ἐμή, ἐμόν, meus mea meum,
σός, σή, σόν, tuus tua tuum. ός, ή, όν, suus sua suum. νός
περ noster duorum. σφωίτες uester duorum.
at de pluribus, ἡμέτες noster, ὑμέτες uester,
σφέτες suus. Quorum omnium masculina decli
nantur ut λόγ, neutra ut ξύλον, fæminina triam
in κ ut τιμή. reliquorum quinq; in γα inflectenda ut
ἡμέρα. ὁ νωίτες, ἡ νωίτέα. et ita in alijs.

DEMONSTRatiua duo, οὗτ hic. ἐκεῖν ille.

Mascul. Sin. οὗτ, τον/τον, τῶτῶ, τῶτορ, ὦ οὗτ.

Dia. τῶτω, τῶτορ, ὦ τῶτω. Plu. οὗτοι, τῶτορ, τῶ
τοίς, τῶτους, ὦ οὗτοι.

Fæmin. Singu. αὐτή, ταύτης, ταύτη, ταύτηρ, ὦ αὐτή.

Dia. ταύτα, ταύταιρ, ὦ ταύτα. Plu. αὐταί, τῶτορ,
ταύταις, ταύταις, ὦ αὐται.

Neu. Sin. τοῦτο, τῶτου, τοῦτῶ, τῶτο, ὦ τῶτο. Di.

τῶτω, τῶτορ, ὦ τῶτω. Plu. ταύτα, τῶτορ, τῶτοις,
ταύτα, ὦ ταύτα.

Mascul. ἐκεῖνος. Fæmin. ἐκεῖνη. Neut. ἐκεῖνο sine u des
clinandum ut ὁ λόγος, ἡ τιμή, τὸ ξύλον.

Attici demonstratiuis addunt iota acutum, οὗτοσί, τῶ
τοί, τουτῶι τουτοί, ἐκαροσί, ἐκενοί, et c.

In neutro autem singulari τουτοί, et sæpius τῶτι in
plurali uero pro ταύτα dicunt ταυτί.

Relatiuum unum, αὐτός ipse, omnium personarū,
αὐτός ἐγώ ipse ego, αὐτός σύ ipse tu, αὐτός ἐκεῖν
ipse ille.

Mascul. αὐτός. Fæmin. αὐτή. Neut. αὐτό. ut ὁ λόγος, ἡ τιμή
τὸ ξύλον. Neutrum αὐτό sine u, ut τῶτο et ἐκεῖνο.

COMposita tria, ἐμαυτοῦ meipsum, σεαυτοῦ
tuiipsum, ἑαυτοῦ suiipsum. carent autem nominatiuo.
Primæ persone. Mascul. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῶ, ἐμαυτόν.
Fæmin. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῆ, ἐμαυτήρ. Neut. ἐμαυτῶ
ἐμαυτῶ, ἐμαυτό.

Tres orationis partes, aduerbium, coniunctio-
nem, & prepositionē, breuiter perstringemus, nam
authorum lectione præstat eas discere, quàm præce-
ptionibus grammaticis.

Aduerbiorum significationes sunt uarie. Tem-
poris vñ nunc τότε tunc. Loci εν τὰς θάλασσας hic,
ἐκ τῆς πόλεως illinc, Δεῦρο huc, Qualitatis, εὖ bene, κακῶς mā-
le. Quantitatis, ἄπαξ semel, δις bis. & cætera omnia
quemadmodum apud Latinos.

Qualitatis aduerbia, plurima sunt à genitiuo
plurali, τῶν σοφῶν sapientum, σοφῶς sapienter. καλῶν
καλῶς pulchre.

Alia in Δορ exeunt. κυνὸν ὄν caninè. βοτρυλὸν race-
matim. Quædam in στί, ἑλληνιστί græce. ῥωμαϊστί
rhomane.

Cum aduerbijs numerantur, quas uocamus interie-
ctiones. ἰοὺ heu, οἱ μοι heu mihi. βαβαί pape.

Coniunctiones sunt Copulatiuæ. καὶ, δέ, τε, καί.
Disiunctiuæ. ἢ ἢτοι. Continuatiuæ. εἰ, ἐπὶ. Sub-
continuiuæ ἐπεὶ ἢ, ἐπεὶ δὲ ἢ. Causales. ἵνα, ὅπως,
ὥστε, ὅτι, διότι. Dubitatiuæ. ἤ, ἢ. & quæcum-
que præterea de significationibus coniunctionum dis-
ci solent.

Prepositiones monosyllabæ sunt sex. ἐν, εἰς uel
ἐξ, ἐκ uel ἐκ, πρό, πρὸς, σὺν, pro quo Attici ξανὴ
in compositis. Dissyllabæ duodecim. ἀνά, κατά, διά,
μετά

μετά, πρὸς, ἀντί, ἐπί, ὑπὲρ, ὑπὸ, ὑπέρ, ὑπέρ,
Consonantem præcedit ἐκ, uocalem δὲ, ἐκ γῆς, δὲ
αὐτῶ.

Hactenus de partibus orationis ea conscripsimus,
quæ græcas literas auspiciantibus, omnino putamus ne-
cessaria. & citra quorum cognitionem frustra legen-
dis authoribus operam impendant. Nunc quæ præte-
rea dicenda sunt de nomine & uerbo, carptim & bre-
uiter adnotabimus.

ADIECTIVA

Tertiæ declinationis, masculini ὁ ἢ puri, aut ῥῶσθα
minimum est α. non puri η. neutrum semper ορ. ὁ ἢ
γῆ, ἢ ἄγία τὸ ἄγιο, ὁ ἀνθηρὸς, ἢ ἀνθηρῶς, τὸ ἀνθηρὸς
ῥορ. ὁ καλὸς, ἢ καλή, τὸ καλόν. excipit ὁ ὄγδοσθα, ἢ
ὄγδοσθα per η.

Attici ὁ communiter accipiunt, maxime in compositis
& derivatis. ὁ καλὴ ἢ φιλόσοφθα, τὸ ἀμφιθα,
τὸ φιλόσοφορ, τὸ ἀμφιλορ. ὁ καλὴ ἢ κόσμιθα, τὸ
κόσμιορ.

Quartæ declinationis commune ὦς, neutrum ωρ, ὁ ἢ
ἢ εὐγεωρ, τὸ εὐγεωρ.

Quintæ commune ηρ, τὸ ερ. ὁ καλὴ ἢ τέρερ, τὸ τέρερ.
Commune ωρ, neutrum ορ. ὁ ἢ εὐδαίμορ, τὸ εὐδαί-
μορ. sic comparatiua, ὁ καλὴ ἢ μέγιστορ, τὸ μέγιστορ.

Masculinum ας, foemininum ανα, neutrum ων. ὁ μέ-
λας, τὰλας. ἢ μέλαινα, τὰλαινα. δὲ μέλαρ, τὰς

90 ADNOTA. IN NOMI.

λαρ. sed ὁ ᾠαξ ἢ ᾠάσα, τὸ ᾠᾶρ. sic composita ᾠάσα, ἀνίμπαρ.

Mas. εἰς, ἢ εἰσα. δ' εν. ὁ χαρῖες, ἢ χαρῖεσα, δ' χαρῖερ.

Commune κς, δ' ες. ὁ κή ἢ ἀληθής, δ' ἀληθές.

Commune ις compositum, δ' ι. ὁ κή ἢ εὐχαρῖς, φιλόπατρις, δ' εὐχαρι, φιλόπατρι.

Mas. υς, ἢ εια, δ' υ. ὁ γλυκῖς, ἢ γλυκῖα, δ' γλυκί.

Commune υς, δ' υ. ὁ καὶ ἢ ἀδακρυς, δ' ἀδακρυ.

Commune ους, δ' ουν. ὁ κή ἢ πολυπους, δ' πολυπυ.

Pauca triū generū sub una uoce, δὴ δ' ἄπαξ, μάκας.

Fœmininum habent ὧ substantiua. ὁ λέων, δ' γράκων.

Βεράπων, ἢ λέων, δ' γράκων, δ' εράπων. ὁ βασις

δενς, ἄναξ, ἢ βασίλισσα, ἄνασσα, ὁ ψάλτης, ἢ ψάλ

τρια, ὁ παρὰκοίτης, ἢ παρὰκοίτις, ὁ δ' ἐσπώτης, ἢ δ' ἐσπώτις, ὧ δ' ἐσπώνα.

NUMERALIA cardinalia.

Sin. Mas. εἰς, ἐνός, ἐνί, ἐνα. unus unius uni unum.

Fœmi. μία, μιᾶ, μιᾶ, μίαν. Neutrum, ἐν, ἐνός, ἐνί.

ἐν. Dualia. δ' νο duo ὧ δ' δύο attice δ' δύο ὧ δ' δύο pro

fœminis. Pluralia Communia. τρεῖς, τριῶν, τρισί,

τρεῖς, tres trium tribus.

Neutra. τρία, τριῶν, τρισί τρία, tria trium tribus.

Sic διὰ τεσσάρων, τὰ τεσσάρων, quatuor τῶν τεσσάρων.

τοῖς τεσσάρων, τὸς τεσσάρων, τὸς τὰς τεσσάρων, τὰ τεσσάρων.

A quatuor usq; ad centum sunt indeclinabilia.

ἐν ἑπτε quinq; εἴς, ἐπτά, ὀκτώ, ἐννέα, δέκα decem. ἐν δε

κα

ADNOTA. IN NOMI. 91

κα, δέκα, δεκατρεῖς, δεκατέσσαρες, δεκαπέντε,

δεκαἕξ, δεκαεπτά, δεκαοκτώ, δεκαεννέα, εἰκοσι uiginti.

εἰκοσιτρεῖς, εἰκοσιδύο ὧς c. τριάκοντα, τεσσαράκοντα,

πεντήκοντα, ἑξήκοντα, ἑβδόμηκοντα, ὀγδοήκοντα,

ἐννεήκοντα, ἑκατόν centū hinc iam declinatur. ὁ

διακόσιοι, αἱ διακόσια, τὰ διακόσια, ducēti te ta

τριάκοσιοι, τεσσαράκοσιοι, πενήκοσιοι, ἑξακόσιοι, ἑ

πτάκοσιοι, ὀκτακόσιοι, ἐννεακόσιοι, χίλιοι mille. Δια

χίλιοι, ἑξαχίλιοι, ἑξακχιλίοι, πεντακχιλίοι, ἑξακχι

λίοι, ἑπτακχιλίοι, ὀκτακχιλίοι, ἐννεακχιλίοι μί

ριοι decies mille. δισμύριοι, τρισμύριοι, et ita in reliqs.

Ordinalia πρῶτος primus, δ' ἐντερος, τρίτος, τέταρτος,

πέμπτος, ἕκτος, ἑβδόμος, ὀγδοός, δ' ἕκατος decimus.

ἐνδ' ἑκατός, δυοκαδέκατος, τρισκαδέκατος, ὧς c. ἐκο

σός uigessimus. εἰκοσός πρῶτος, εἰκοσός δ' ἐντερος,

ὧς c. τριακοσός, τεσσαρακοσός, πενήκοσός, ἑξήκο

σός, ἑβδόμηκοσός, ὀκτακοσός, ἐννεμηκοσός, ἑκατος

σός centesimus. Διακοσισός, τριακοσισός ὧς c. χί

λιοςός millesimus. Διαχιλιοςός, μυρισός, decies mil

lesimus. Δισμυρισός, ὧ sic deinceps.

GRADVS COMPARATIONIS.

Comparatiuus in. τερος. Suplatiuius in. τῶτος. Que uero terminationes adiectiuorum admittant comparationē, ὧ qua rōe, aut litera tollatur, aut uocalis permutetur, planū est ex sequētibus exemplis, que in singulis terminationibus, collocauimus loco præceptionū.

92 ADNOTA. IN NOMI.

ος ἐνδοξός, ἐνδοξότερος, ἐνδοξότατος.
 πρῶτος, πρῶτος, πρῶτατος.
 σοφός, σοφώτερος, σοφώτατος.
 ὠμὸς, ὠμότερος, ὠμώτατος.
 μέλας, μελάντερος, μελάντατος.
 εὐχεβής, εὐχεβέστερος, εὐχεβέστατος.
 ἀπλοῦς, ἀπλούστερος, ἀπλούστατος.
 εὐνός, εὐνότερος, εὐνώτατος.

Ex os precedente longa uocali, uel natura uel positio
 ne, sit opes ὄστατος, per omiōm. ut ἐνδοξος,
 πρῶτος. alioqui si praet breuis, per ωτες ὄστα
 τος. ut σοφός.

At κενός, κενότερος, κενότατος. στενός, στενότερος
 ὄστος, στενότατος.

IRREGULARITER comparantur. ἀγαθός comparati
 uis ἀμεινωτός, ἀρειωτός, βελτιωτός, κρείττωτός, λώϊωτός. su
 perlatiuus ἀριστός, βέλτιστός, κρείττιστός, λώϊστος,
 ὄ quandoq; ἀγαθώτατος.

κακός comparati. κακίωτός, χείρωτός, χερειώτός. superla. κα
 κιστός, χείριστός.

καλός, καλλίωτός, κάλλιστος. αἰχρός, αἰχρίωτός, αἰ
 χριστός.

ἐχθρός, ἐχθρίωτός, ἐχθριστός, ῥαδόντος, ῥαδίωντος.
 λάλος, λαλίστερος, λαλίστατος, εὐλος, εὐλότερος, εὐ
 λώτατος per syncope pro φιλωότερος, φιλωώτατος.

μείω

ADNOTA. IN NOMI. 93

μέγας, μείζων, μέγιστος, πολλός, πλείων, πλεί
 στος.

Heo. βαθύς, βαθύτερος, γλυκύνος, γλυκύτερος, παχύς, παχύτερος,
 ὠκύς, ὠκύτερος, ὠκύτερος ὠκύτερος ut εὐνός, uel ὠμῶς ὠ
 ιστός, βαδίων, βαδιστός, ceterum ταχύνος, etiam fa
 cit δάσων

μικρός, μικρότερος, μικρότατος. uel comparatiuus
 ἐλάτωτός, κήλιωτός, μείων, superlatiuus ἐλάχιστος.

Comparatio ὄ ex substantiuo. κέρδους, κερδίων, κέρ
 διστός.

Etiam in uerbis locum habet, βάλλωτός, βέλτερος, βέλ
 τιστός, φέρωτός, φέρτερος, φέρτιστός, φέριστός ὄ φέρ
 τιστός.

In aduerbijs. ἄνω, ἀνώτερος, ἀνώτατος, καίω, καί
 ωτερος, καίωτατος, μάλα, μάλλον, μάλιστα. πορρῶ,
 πορρῶτερος, πορρῶτατος, πέρα, περαιτέρω, πε
 ραιτάτον. ἐγνώτός, ἐγνώτερος, ἐγνώτατος, uel ἐγγίω,
 ἐγγιστός. ἔξω, ἐξώτερος, ἐξώτατος.

In participio. ἐξωμυλλίος, ἐξωμυλλιστέρος, ἐξωμυ
 λιστέτατος.

In prepositionibus. ὑπέρ, ὑπέτερος, ὑπέριστός. πρῶ
 τος, πρῶτερος, πρῶτατος, ὄ eliso τ factaq; crasi, πρῶ
 τος, πρῶτος.

VERBALIA.

Proficiscuntur à personis perfecti passiuī, ablato
 augmento.

A pria

A Prima persona fuit, finita in μα, ἔμορ, ἔπειρα. μα, τὸ πρῶμα. ἔφαλμα, ὁ φάλμος.

A Secunda is, λέξις, ἢ λέξις. ἔια, sed ferè cum α εὐλυ, κέκρισα, ἀκρίσια, τέταξα, ἀταξία. ἔπειρα ξαι, Δυσπείρα.

A tertia τις, τορ, της, τηριον, τηρον, πεποιται ὁ πομ της, ἰκουσαι ὁ ἀκουσος, κεχάραται, ὁ χαρακτης. ἔποτη, τὸ ποτήριον, δ' ἰδακτου, τὸ ἰδακτρον.

Et ab hac persona formantur illa in ἔορ, quæ tanquam gerundia sunt. γέγραπται, γραπτερον scribendum est. quod si tribus generibus uariantur, ueluti gerundia fuerint, ὁ γραπτερος, ἢ γραπτερον, τὸ γραπτερον, scribendus a um.

IN DECLINATIONES SIMPLICES.

note

PRIMAE declinationis nomina in ας quædam recepto more genitiuū faciunt in α δωμάς, δωμά, sic ἀο νίβας, πυθαγόρας, πατραλοίας, ἀρχίτας. Et item alia consimiliter.

Vocatiuus nominiū in της exit in α breuē. τοξότης, ἱππκλάτης, προφήτης, ὦ τοξότα, ἱππκλάτα, προφῆτα, sic gentilia. σκνθης, ὦ σκνθα, ἔ poetica in της. κινώτης, ὦ κινώπα. ἔ composita ex uerbis μετρώ, πωλώ, τρέω, γεωμέτρης, βιβλιοπώλης, παιδότρης, ὦ γεωμέτρα, ἔ cetera.

SECUNDE declinationis nomina ἀθηνᾶ, νεασμᾶ, ἔ μνᾶ, seruant α in genitiuo ἔ datiuo. ἀθηνᾶς, ἀθηνᾶ, ἔ cetera.

ἔ cetera. fiunt enim per crasim à desinentibus in α prarum. ἀθηνᾶ, νεασμᾶ, μνᾶ.

TERTIAE declinationis neutra in ορ, abijciunt u more attico. ἄλλο, τιλικούτο, τοιοῦτο, τοσῶτο. sic pronominata τῶτο, ἐκφο, αὐτό, inter dum hæc habent u, τοῖδα τορ τοσῶτορ.

QUARTAE declinationis nomina deducta ex ορ tertia mutant α penultimam longam in ε. νεός, νεός, λαός, λεός.

Quinq; etiam accusatiuum faciunt sine v, ἄθως, ἄθω, εὖος, εὖ, κέως, κέω, κῶς, κῶ, λαγῶς, λαγῶ

Vnum quoq; in ως neutrum est. ὁ χέως, το χέω. Datiuus singularis declinationum simplicium, semper est diphthongus impropria α η uel φ.

QUINTE declinationis nomina, ὁ πατήρ, τὸ πατήρ, ἔ πατρός, δρ πατέρα, tantum, ἢ μήτηρ, φη μήτερος, ἔ μητέρος, πλὴν μήτερα tantum, ad differentiam nominum ἢ πατέρα, ἢ μήτρα.

Composita quædam polysyllaba in ορ, faciunt uocatiuum per ορ, accentu retracto in antepenultimam. ὁ ἀπόλλωρ, ὦ ἀπολλορ.

Monosyllaba circumflexa in ῖς, genitiuum formant ablato ε ὁ Δρῖς, τὸ Δρῖ, ὁ Τρῖς, τὸ Τρῖ, sic τῶς ὁ ῖς, τῶδ ῖ.

Idem faciunt diminutiua circumflexa in ῖς, ὁ καμῖς, τὸ καμῖ, ἔ καμῖ, δρ καμῖρ, ὁ Διοῖς, ὁ κλαοῖς.

Nomen δ' ἰησοῦς, τὸ ἰησοῦ, τῷ ἰησοῦ τὸν ἰησοῦν.
IN CONTRACTIONS.

PRIMAE declinationis cōtractorum accusatiuus ἐσ
ἔ per crasim η. sed quorum nominatiuus definit in
ηs plurum, etiam contrahuntur in α. εἰφυῖς, εἰφυέα εἰ
φυῖ uel εἰφυᾶ, ὕγις, ὕγιέα ὕγιῖ uel ὕγιᾶ.

CONtrahuntur etiam nomia in oos in omnibus casibus.

Sin. ὁ νόος νοῦς, τῷ νόου νοῦ, τῷ νόου νοῦ, τὸν νόου νοῦν,
ᾧ νόε νόε. Dual. τῶ νόου νόω accētū acuto, τοῖμ νόου νοῖμ.

Plu. οἱ ᾧ νόου νοῖ, τῶν νόου νόων, τοῖς νόοις νοῖς, τοῖς
νόοις νόε. Sic ῥόος, πλόος. ἔ adiectiua ἀπλόος,
Διπλόος quorum foeminina et neutra, similiter ubiq;
contrahuntur.

Fœm. ἡ ἀπλόη ἀπλή, τῆς ἀπλόης ἀπλής, τῆ ἀπλόῃ
ἀπλή. Plu. ἀπλόημ ἀπλήμ, ἔ ita deinceps.

Neu. τὸ ἀπλόον ἀπλόον, τῷ ἀπλόον ἀπλόον. ἔ ca
tera ut in masculino. τὰ ἀπλόα ἀπλόα.

Neutra uero in eon sic inflectuntur per crasim.

Singu. τὸ ᾧ ὄστέον ὄστοῦν, τῷ ὄστέου, ὄστοῦ, τῷ ὄ
στέω ὄστέω. Dual. τῶ ὄστέω ὄστώ acuto accētū, τοῖμ
ὄστέον ὄστοῖν, τὰ ὄστέα ὄστέα. genitiuus ἔ datiuus
ut in masculino.

Sic ῥησοῦς, ἀρῥησοῦς, χαλκοῦς, ἀ finitis in eos ῥη
σοος, ἀρῥησοος, χάλκοος, pro ῥη/σοος, ἀρῥησοος,
χάλκοος. irregulariter enim accentus locum suum
non seruuait.

Fœmi.

Fœmi. ῥησοῦς, ἀρῥησοῦς, χάλκοῦ. Neu. ῥησοῦν, ἀρῥησοῦν,
χάλκοῦν.

Neutra in u τὸ ᾧ ἄσεος, τὸ πῶν πῶε. Licet fles
ctantur per eos, nusquam tamen contrahuntur.

Acuta in ue, τῷ εος, crasim patiuntur in datiuo singu
lari, nominatiuo accusatiuo ἔ uocatiuo plurali ὁ ἡ
δ' υς, τῷ ἡδ' ἔ, τῷ ἡδ' ἔ, οἱ ἔ ᾧ ἡδ' ἔε, ἡδ' ἔε,
τοῖς ἡδ' ἔε, ἡδ' ἔε.

Sed ue uos, contrahitur in nominatiuo, accusatiuo ἔ
uocatiuo plurali. ὁ βότρυς, τῷ βότρυ, οἱ ᾧ βό
τρεις βότρυς, τοῖς βότρυς βότρυς. semper facta
crasi in u. sic νέκυς, σάχυς.

Impari syllaba in oos similiter contrahuntur in tribus
illis casibus pluralibus. ὁ βῶς, τῷ βοός, οἱ ἔ ᾧ βόες
βοῦς, τοῖς βόας βοῦς accusatiuus quoque singularis
reperitur εἰμ βοῦν ut βοῦν, ab ὁ νοῦς, τῷ νοῦ, τὸν
νοῦν.

COMP Aratiua in ou contrahuntur in accusatiuo sin
gulari communis generis, tribus casibus pluralibus in
omni genere nominatiuo accusatiuo ἔ uocatiuo.
prius autem eliditur v. ac deinde fit crasis ex o ἔ se
quente uocali.

ὁ κελῖ ἡ μείζωμ, τῷ κελῖ κελῖ μείζων, τὸν κελῖ πῶ
μείζονα, μείζονα, μείζω. οἱ αἱ ἔ ᾧ μείζονες μείζονες
μείζονες. τοῖς κελῖ τὰς μείζονας μείζονας μείζονες
ἔ non μείζωε, ut τοῖς βόας βοῦς non βῶε, quod accu

G fatiuus

98
 fatium pluralis quintæ declinationis semper contra
 hatur ut noīatiuus) τὰ εὐ μίλινα, μείζονα μείζω.
 Sunt εὐ alie terminationes in quinta declinatione,
 per crasim factæ. ὁ πλάκονες πλάκονῶν εὐ ex πλά
 κόνες πλάκοντων εὐ. sic ὁ σιμουῖς, ἢ ὁ ποίε, ἀμαθῶς.
 Et ὁ τιμῆς τιμῶν εὐ ex τιμῆς τιμῆντων εὐ. Et
 in ἡς circumflexa facta ex ἑας τὸ κῆς κῆσος, τὸ σῆς σῆ
 ρός, ἀ κῆας κῆας εὐ, σῆας σῆας εὐ. Et πῶς πῶσος,
 ἀ πῶς πῶσος εὐ.

Singulariter masculina sunt. Δεσμός, ἔρετμός, ἡ
 τός, κῆκλ εὐ, λῆχῆ εὐ, μοχλός, νῶντων εὐ, σαθμός,
 τρέχῆ εὐ, pluraliter neutra. Δεσμά εὐ ca. reperi
 mus tamen etiam κῆκλ οὐ, λῆχ οὐ.

Sic foemina Δίφρα εὐ κέλθῆ εὐ, εὐ commune ὁ ἢ
 τῆρας εὐ. pluralia Δίφρα, κέλθῆ, τῆρας.

Hec foemina. ἢ γύναι, ὁ δός, πόλις, χεῖς, in noīati
 uo, εὐ accusatiuo dualis numeri, sunt generis masculi
 ni. τῶ γυναικῶ, ὁ δὲ ὠ πῶλι, χεῖρε.

Declinatione uariant. Δάρις, κόμης, μύκης, ἢ Δάριου
 εὐ Δάριον εὐ. εὐ ca. ὁ ἄρις, ἢ ἄριον ἄριος, uel ἄριος.

PR Opria nomina primæ circumflexorum, habent ina
 terdum casus parisyllabicos. ὁ ἀριστοφάνης εὐ, τὸν ἀ
 ριστοφάνην, εὐ οἱ ἀριστοφάνω, τοῖς ἀριστοφάνεσιν sic ἐ
 posita ab ἔτος, ὁ ἐπῆκῆς εὐ, οἱ ἐπῆκῆται, τοῖς ἐ
 πῆκῆταις.

Quædam in ω, quartæ uel quintæ, ἡσος, μῆσος, ἢ ὠσος.

aut

aut τῶ ω. sic γέλως, ἔρως, τῶ ωτ εὐ, uel τῶ ω.
 Etiam ὁ νοῖς τῶ νοῖ, uel ὁ νοῖς τῶ νοῖς ut βοῖς βοός.
 Composita ἀ ποῖς, habent odos uel ε. Δίπτος, Δίπο
 δ εὐ Δίπτος. sic τρεῖς, ἐπῆκῆς, οἰδίπτος. quod εὐ
 οἰδίπτος οἰδίπτος. Sæpe nāq; ἀ genitiuo impari
 syllabico formatur nominatiuus, qui declinatur paris
 syllabice. ὁ ἐπῆκῆς, ἢ ἐπῆκῆς εὐ, unde ὁ ἐπῆκῆ
 δης ἐπῆκῆς οὐ. ὁ μάρτυς μάρτυς εὐ εὐ ὁ μάρτυ
 ρος μάρτυρος. ψιδυς ψιδυς, ὁ ψιδυς ψιδυρος.
 Et alioqui diuersus est nominatiuus, ὁ μακας μάκας
 εὐ, uel μάκας μάκας εὐ, uel μακῆς μακῆς
 εὐ. εὐ alia quoque. τὸ δάκρυ δάκρυ εὐ εὐ τὸ δά
 κρυον τῶ δάκρυον.

ὁ μωσῆς, ἢ μωσῆς, uel ὁ μωσῆς τῶ μωσῆς εὐ. quod
 etiam per u scribitur, μωσῆς, μωσῆς.

τὸ γόνυ, ἢ γόνυ εὐ, εὐ metathesi γονός. εὐ ἔγονας
 γονάτος. τὸ δόρυ, δόρυ εὐ εὐ δόρος. εὐ τὸ δόρος
 δόρος εὐ. uel δούρος δούρος εὐ. etiam δόρος
 δόρος εὐ. εὐ crasi δόρους.

Genus quoq; interdū uariis est eiusdē noīatiui. ἢ χεῖς,
 οἰχῆς, εὐ poetice χεῖς, unde receptus dicitur plu
 ralis τῶν χεῖσι, εὐ genitiuus dualis τῶν χεῖσιν.
 λυξ λυξόσιν, ἢ λυξόσιν, ἢ λυξόσιν.

Quandoq; diuersa nomina eiusdē rei, sed casus
 partim sumuntur ab uno, partim ab alio.

ἢ γυναιξί inuositatum, pro quo ἢ γυνή, οἰ γυναικός, τῆ

G z γυναιξί

teritum medium per pleonasmum ω.

Diphthongus eu in η Attice. εὐχομαι, ἠνυχομαι. ἐνδω, ἠνδω.

Diphthongum oi hæc non mutant. δίδωμαι, οἰώδην, οἰμέω, οἰνέω, οἰνίζω, οἰσθόω, οἰωνίζομαι, οἰωνοσκοπέω, οἰωνοπολέω, οἰακίζω, οἰακονομέω, οἰακοςσοφέω, οἰσδάνω, οἰκουρέω.

Compositi augetur principium, si præpositio nihil addit ad significatum ἔπω ἐνέπω dico, ἠνεπομ, ἐνδω καθεύδω dormio, ἐκάθυσω.

Quædam Attici augēt initio, quorū simplicia nō sunt in usu. ἀμφισβῆναι, ἠμφισβήτην, ἀνιστοῶ ἠνιστοῦμαι.

Alia in in medio. ἀπολαύω, ἀπέλαυον ἔ ἀπύλαυον. ἐπιχεῖρω ἐπέχειρον. ἐγκωμιάζω ἐνεγκωμιάζον. sic aliqua composita ex Δυς ἔω. Δυσάρετος, Δυσκρέσους. Δυσάπιστος, Δυσήπιστος. sic εὐορκῶ, εὐερετῶ, εὐαγγελίζομαι.

Sunt quæ utriusq; augetur. ἐνοχλῶ ἠνόχλου, ἀνορεῖω ἠνῶρεω, ἀνέχομαι, ἠνεχόμην.

Apud Atticos syllabicum augmentum uertitur in temporale. ἔμελλον ἠμέλλον, ἔβουλόμην, ἠβουλόμην, ἔδωάμην ἠδνάμην, sic εἶδ' ἦν ἠδ' ἦν plusquamperfectum ab εἶδ' ω, nam εἶω sive solum sive in diphthongo, mutant in η.

Perfecto, Attici penultima e dissyllabi prima ἔω secunda de coniugationis uertunt in ο, πῶπεω πῶπεμφο cōmunis

muniter, πῶπεμφο Attice. βρέχω βέβροχα βέβροχα, Verbum μένω facit μεμύνηκα, τανῆ δ' μένεω.

Attici inchoatorū ab εο ἔω α breui, præterito cōmuni præfigit duas priores literas presentis. ἐρίσω ἠρίσκα ἐρήσκα passiuum ἐρήσμαι. ὄλλω ὄλλα, ὄλωλα præteritum medium est. ἀκείρω ἠκέρκα ἀκέρκα ἀκίγερμαι.

Corripitur autē præteriti Attici tertia syllaba, si triū syllabarum numerum exceßerit hoc modo. uertitur η in ε. ω in ο. φ et ψ abijciunt ε. οἱ ἔω ου subiectiuam. ἀλήθω, ἠληκα, ἀλίληκα. ἐρωτῶ, ἠρώπηκα, ἐρησθήκα, ἀλείφω, ἠλίφρα, ἀλίλιφα, ἐλενδω, ἠλδθα, ἐλήλυθα. ἐτοιμάζω, ἠτοιμάκα, ἐπιτόμνηκα, ἠκονω, ἠκουα, ἠκήκοα.

At ἐρείδω, ἠρέφκα, ἐρήφκα, ἐρήφσμαι, ἐρήφδα, ut distinetur ab ἐρήσκα uerbi ἐρίσω.

Verbum εἶδ' ω, ἠκα, εἶδ' ηκα, ἔω interiecta syllaba Δο, εἶδ' ἠδ' οκα, passiuum εἶδ' ἠδ' ομαι. sic ἄνω assumit γο. ἠχα ἀγίγοχα. sed euphonia tollit γ. ἀγίγοχα.

Inceptis ab ο uel ω, præteritum Atticum præfigit ε, ὄραω, ὄρακα, ἔωρακα. ὄπω, ὄγω, ἔωγα unde fit ἀνέωρα, ὄωδω, ὄσμαι ἔωσμαι. ὠνέομαι, ὠνήμαι, εἰώνημαι. idem fit in præterito imperfecto, ἔωραω, ἔωρονω, μνηετ consimilibus.

Sic εἶκω medium præteritum facit εἶκα, unde εἶσκα.

Accidit hoc σ in aoristis, aliorum quoq; uerborum. $\eta\kappa\alpha$, $\epsilon\eta\kappa\alpha$, unde $\xi\omega\upsilon\eta\kappa\alpha$, $\epsilon\iota\omega\alpha$, $\epsilon\iota\phi\omega\alpha$, προσέτα. $\omega\sigma\acute{\alpha}\mu\iota\upsilon$, $\epsilon\omega\sigma\acute{\alpha}\mu\iota\upsilon$ sed huiusmodi magis poetarū sunt. Ceterum ϵ augmentū atticum, spiritum sortitur presentis. $\delta\omicron\rho\acute{\alpha}\omega$, $\omega\rho\acute{\alpha}\kappa\alpha$, $\epsilon\omega\rho\acute{\alpha}\kappa\alpha$, $\omega\upsilon\eta\omicron\mu\alpha\iota$, $\omega\upsilon\eta\mu\alpha\iota$, $\epsilon\omega\upsilon\eta\mu\alpha\iota$.

Attici præterea pro incremento $\lambda\epsilon$ σ $\mu\epsilon$. ponunt et diphthogium. $\lambda\acute{\iota}\beta\omega$, $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\phi\alpha$, $\epsilon\iota\lambda\phi\alpha$. $\mu\epsilon\iota\sigma\mu\alpha\iota$, $\mu\epsilon\sigma\mu\alpha\sigma\mu\alpha\iota$, $\epsilon\mu\alpha\sigma\mu\alpha\iota$.

PLVS quamperfecti et prima et tertia singularis at tice per κ sine ν . $\epsilon\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\eta$ $\epsilon\gamma\acute{\omega}$, $\epsilon\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\eta$ $\epsilon\kappa\epsilon\iota\theta\omicron\varsigma$, unde $\epsilon\kappa\epsilon\chi\eta\mu$ plusquamperfectum medium à $\chi\acute{\alpha}\nu\omega$. σ $\eta\delta\eta$ pro $\eta\delta\eta$ ab $\epsilon\iota\delta\omega$.

Tertiam pluralem $\epsilon\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\eta\sigma\alpha\mu$, atticus effert per $\epsilon\sigma\alpha\mu$, elidendo subiunctiuam. $\epsilon\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\eta\sigma\alpha\mu$, $\eta\delta\epsilon\sigma\alpha\mu$, $\acute{\alpha}\sigma\omega\kappa\iota\omicron\sigma\tau\alpha\mu$.

Est quandoq; hoc tempus contentum incremento perfecti. $\tau\epsilon\delta\epsilon$ $\mu\epsilon\lambda\acute{\iota}\omega\tau\omicron$ plusquamperfectū passiuū à $\theta\epsilon\mu\epsilon\lambda\acute{\iota}\omicron\sigma\mu\alpha\iota$.

Atticum plusquamperfectum temporaliter initio augetur. $\epsilon\gamma\acute{\iota}\varsigma\epsilon\kappa\alpha$ $\eta\kappa\epsilon\epsilon\kappa\alpha\mu$, $\delta\omicron\rho\acute{\alpha}\rho\upsilon\chi\alpha$ $\omega\rho\omega\varsigma\upsilon\chi\epsilon\mu$, $\acute{\alpha}\kappa\iota\kappa\omicron\sigma\alpha$, $\eta\kappa\iota\kappa\omicron\sigma\alpha\mu$. Excipit $\epsilon\lambda\eta\lambda\upsilon\kappa\alpha\mu$ σ $\epsilon\lambda\eta\lambda\upsilon\delta\eta\mu$ ab $\epsilon\lambda\acute{\iota}\lambda\upsilon\kappa\alpha$, σ $\epsilon\lambda\acute{\iota}\lambda\upsilon\delta\alpha$, ab $\epsilon\lambda\epsilon\upsilon\delta\omega$.

At $\epsilon\omicron\lambda\pi\alpha$ $\epsilon\omega\lambda\pi\epsilon\mu$, $\epsilon\omicron\rho\tau\alpha$, $\epsilon\omega\rho\tau\epsilon\mu$, $\epsilon\omicron\iota\kappa\alpha$, $\epsilon\omega\iota\kappa\epsilon\mu$, augetur secunda syllaba pro $\eta\omicron\lambda\omega\phi\epsilon\mu$, $\eta\omicron\rho\tau\epsilon\mu$, $\eta\omicron\iota\kappa\epsilon\mu$.

AORISTUS primus consonantem seruat futuri, præter quinq;

quinq; $\epsilon\pi\omega$ $\epsilon\iota\pi\alpha$, $\epsilon\upsilon\epsilon\gamma\kappa\omega$ $\eta\upsilon\epsilon\gamma\kappa\alpha$, $\tau\acute{\iota}\delta\eta\mu\iota$ $\epsilon\theta\eta\kappa\alpha$, $\delta\acute{\iota}\delta\omega$ $\mu\acute{\iota}\delta\omega\kappa\alpha$, $\eta\eta\mu\iota$ $\eta\eta\kappa\alpha$, duo primi etiam in reliquis modis usurpantur, tres ultimi minime.

Quatuor scribuntur pure. $\chi\acute{\epsilon}\omega$ $\epsilon\chi\epsilon\alpha$, uel $\epsilon\chi\theta\upsilon\alpha$, $\kappa\acute{\alpha}\iota\omega$ uel $\kappa\acute{\alpha}\omega$ $\epsilon\kappa\alpha\iota$, $\sigma\epsilon\upsilon\omega$ $\epsilon\sigma\epsilon\upsilon\alpha$, $\acute{\alpha}\lambda\epsilon\upsilon\omega$ $\eta\lambda\epsilon\upsilon\alpha$, sublati futuri consonante.

AORISTUS secundus dissyllabus, in multis non corripit penultimam, quod in eandem cadat augmentum. $\acute{\alpha}\delta\omega$ $\eta\delta\omicron\mu$, $\epsilon\lambda\kappa\omega$ $\epsilon\lambda\kappa\omicron\mu$, $\epsilon\lambda\omega$ $\epsilon\lambda\omicron\mu$, $\epsilon\pi\omega$ $\epsilon\iota\pi\omicron\mu$, $\epsilon\chi\omega$ $\epsilon\chi\omicron\mu$, $\eta\kappa\omega$ $\eta\kappa\omicron\mu$, $\acute{\alpha}\gamma\omega$ $\eta\gamma\omicron\mu$, σ attice $\eta\kappa\epsilon\gamma\omicron\mu$ interposito $\gamma\alpha$. $\epsilon\iota\delta\omega$ $\epsilon\iota\delta\omicron\mu$, nam $\iota\delta\omicron\mu$ poeticum est. $\epsilon\lambda\epsilon\upsilon\delta\omega$ $\eta\lambda\delta\omicron\mu$, sed est syncope ab $\eta\lambda\upsilon\delta\omicron\mu$.

Etiam trisyllabus penultima longa. $\epsilon\upsilon\epsilon\gamma\kappa\omega$ $\eta\upsilon\epsilon\gamma\kappa\omicron\mu$, $\omega\epsilon\rho\delta\omega$ $\epsilon\pi\eta\delta\omicron\mu$, $\delta\epsilon\gamma\kappa\omega$ $\epsilon\delta\alpha\gamma\kappa\omicron\mu$. σ metathesi poetica $\epsilon\pi\eta\sigma\alpha\theta\omicron\mu$, $\epsilon\delta\tau\alpha\omicron\mu$. $\pi\lambda\acute{\iota}\sigma\tau\omega$ $\epsilon\pi\lambda\gamma\omicron\mu$ ad corpus pertinet, $\epsilon\pi\lambda\alpha\gamma\omicron\mu$ ad animum.

In sexta coniugationis circumflexis, nihil ob penultimam mutabitur. $\sigma\chi\acute{\epsilon}\omega$ $\epsilon\sigma\chi\omicron\mu$, $\epsilon\upsilon\tau\acute{\epsilon}\omega$ $\epsilon\upsilon\tau\omicron\mu$, $\beta\lambda\alpha\sigma\acute{\epsilon}\omega$ $\epsilon\beta\lambda\alpha\sigma\omicron\mu$, $\delta\alpha\pi\acute{\epsilon}\omega$ $\epsilon\delta\alpha\pi\omicron\mu$, $\delta\lambda\iota\delta\acute{\epsilon}\omega$ $\omega\lambda\iota\delta\omicron\mu$.

Triad $\lambda\acute{\epsilon}\omega$, $\phi\lambda\acute{\epsilon}\omega$, $\beta\lambda\acute{\epsilon}\pi\omega$, non mutant ϵ in α . $\epsilon\lambda\epsilon\gamma\omicron\mu$ $\epsilon\phi\lambda\epsilon\gamma\omicron\mu$, $\epsilon\beta\lambda\epsilon\pi\omicron\mu$. At $\tau\acute{\epsilon}\mu\omega$ $\epsilon\tau\alpha\mu\omicron\mu$ σ $\epsilon\tau\epsilon\mu\omicron\mu$.

Tertia pluralis par primæ singulari $\epsilon\tau\upsilon\pi\omicron\mu$, sed hoc in imperfecto σ utroq; aoristo, hanc personam faciunt syllabis parem primæ plurali. $\epsilon\tau\upsilon\pi\omicron\mu\epsilon\mu$, $\epsilon\tau\upsilon\pi\omicron\sigma\alpha\mu$, $\epsilon\tau\upsilon\phi\alpha\mu\epsilon\mu$, $\epsilon\tau\upsilon\phi\alpha\sigma\alpha\mu$, $\epsilon\tau\upsilon\omega\mu\epsilon\mu$, $\epsilon\tau\upsilon\omega\sigma\alpha\mu$,

unde sunt illa εἶδοσαμ. ἐμάδοσαμ. ἠλθοσαμ, ab εἶδομ
ἐμάδομ ἠλθομ.

FUTURE tria sunt, quæ spiritum præsentis non ser-
uant. τρέφω τρέφω, τρέχω τρέξω, ἔχω ἔξω, ad diffe-
rentiam aduerbij ἔξω.

Quartæ cūiugatoris polysyllabum futurum in ἴσω,
circūflectunt attici tollendo σ. νομίζω νομίσω νομιῶ.
σ medium βαδίζομαι βαδίσομαι διδῶμαι. ἀπώνι-
ζομαι ἀπώνισομαι νῖδῶμαι.

Barytona quædam habent futurum à circumflexis in-
usitatis. δέλω, ὄφειλω, μέλω, αὔξω, ἔψω. ἀλέξω, in-
ῖσω. δελήσω ὄφληήσω ab obsoletis δελῶ θελῶ σ
cætera. Sic etiam βουλομαι βουλήσομαι tanquam à
βουλομαι βουλοῦμαι. Atticorum enim est è circum-
flexis facere barytona.

Sic πλέω, ῥέω, χέω, πῶνέω, in εἰσω πλείω σ cæ.
iti dem κλάω κλαύσω, καίω uel κῶω κανίσω.

IMPERATIVI tertiam pluralem Attici faciunt simi-
lem genitio plurali participiorum eiusdē tēporis. τυ-
πῶντων, τυφῶντων pro τυπῆτωσαμ τυφᾶτωσαμ.
Secundus aoristus ultimam grauat τύπε sed aciuu-
tur tres, ἐλθέ, εὔρε, εἰπέ sic attice λαθεῖ, ἴδε, cum com-
muniter dicant λάθε, ἴδε.

OPTATIVO æolico non utuntur attici, nisi in
secunda σ̄ tertia singulari τυφαισ τυφῆ. σ̄ tertia
pluralis τυφασαμ.

SVBIVNCTIVI secunda σ̄ tertia persona, tam bary-
tonorum, quam circumflexorum, σ̄ uerborum in
μι, continet diphthongum impropriad ἐὰμ τύπησ̄ τυ-
πήσ̄, ποίησ̄ ποιήσ̄, τίθησ̄ τιθήσ̄.

PASSIVI secunda persona præsentis σ̄ futuri in η.
τύπησ̄, τυφθήσ̄, τυπήσ̄, τετύφησ̄. perfecti autē in σαι
πεποίσασαι, ut σ̄ præsentii à uerbis in μι, τίθεμαι
τίθεσσαι. quem morem σ̄ in barytonis quibusdam cer-
nimus, φάτομαι φάσεσσαι pro φάσῃ, σ̄ in circumflexis,
καυχᾶσμαι ᾶμαι, καυχᾶσσαι χᾶσσαι pro καυχᾷ
καυχᾶ. σ̄ cōtra, quædam à uerbis in μι desinūt in η,
more barytonorum. κἀθῆμαι κἀθήσῃ, ἐπίσῃμαι ἐπίσῃ,
δύναμαι δύνῃσ̄, pro κἀθησσαι, ἐπίσασσαι, δύνασσαι, sic
perfectum μέμνημαι μέμνη, pro μέμνησσαι.

Quatuor Attici finiunt in αι. βούλομαι βούλη, ὄισ-
μαι ὄη, ὄφομαι ὄφη, ἔομαι ἔη, σ̄ facta crasi εἶ.

PERFECTUM passiuū à uerbis in νο, per σμαι faciunt
Attici. μιᾶνω μεμίασμαι, μολύνω μεμόλυσμαι.

Verbū μένω μεμένημαι, ut μεμένηκα uelut à μενέω.

Dissyllaba prime σ̄ secunde cōiugationis, quæ attia
co præterito mutant ε in ο, hic repetunt ε. λέω λέλοσ
χα, λέλεσμαι, κλέπω κέκλοφα κέλεμαι. inueni-
tur σ̄ κέλαμαι.

Quæ habēt γε cū aliqua cōsonate, uertūt ε in α. σρέφω
ἔσρεφα ἔσραμαι. sed βρέχω βέβρεχα βέβρεται.

Aoristi primi pass. ἔξῶσθην σ̄ ἐμνήσθην, assumpta

runt σ, cum non sit in praterito ἔξρωται μέμνηται.
 Contra ἐσώθην perdit σ, nam prateritum σίσωσται
 à σώσω.

Ceterum ἐκνώσθη regulariter fit à barytono γνώω,
 μ. γνώσω, π. ἔγνωκα, ἔγνωσμαι, unde ἐκνώσθη,
 Etiam ἐδ' ἀνώσθη ἢ ἀττικῆ ἡδ' ἀνώσθη à Δωάω, μ.
 sed ἐδ' ὑπώσθη ἢ ἀττικῆ ἡδ' ὑπώσθη à Δωάω, μ. Δυ
 νήσω.

Penultima huius temporis eadem cum perfecto. at
 εὐρέσθη ἢ ἑωκνήσθη per systolen ab εὐρέσμαι ἢ ἑωκ
 νήσμαι. Sic composita ἀβαίρεω αἰρέω. καθήρεθη, ἀφῆ
 ρέθη ἢ simplex ἤρεθη, à prateritis, ἤρημαι, καθήρη
 μαι, ἀφῆρημαι.

Sic ἔξρεθη ab ἔξρημαι, quod ἢ ἔξρηθήν, unde ἔρηεις.
 Illa quæ uerterant praterito ε in α, hic rursus per ε
 scribuntur σξέρω, ἔσαμμαι, ἐσξέφθη.

OPTATIVORVM prima pluralis in ημεν patitur
 syncopen in omnibus uerbis. τυφθεῖν μεν τυφθεῖμεν,
 unde formatur tertia τυφθεμεν. cōsimiliter à uerbis in
 μι, τιθεῖν μεν τιθεμεν sic εἶμεν pro εἶσαμεν ab
 εἶημεν.

SVBIVNCTIVI secūda persona singularis diphthon
 gus est impropria. τύπη, ποιή, τιδή, similis tertiæ α
 στίουorum.

MEDIUM prateritū à βλάπῳ, καλύπῳ, κρύπῳ,
 desinit in βα, βέβλαβα, ἢ cat. ab antiquis in βω. fi
 nitis

nitis, βλάβω ἢ cetera.

Sic à βλάπῳ, βλάπῳ, σκάπῳ, prateritum in φα, βέ
 βλαφα, ab inusitatis βάφω, θάφω, σκάφω sic aoris
 stus secundus ἢ futurum secundum. ἔβλαβον βλασ
 βῶ, ἔβαβον βαφῶ.

Verbum μίμνω facit μέμονα, à μένω fit enim μί
 μνω per pleonasmum à μένω, ἢ solēt huiusmodi uer
 tere ε in ι. πέτω τήπῳ, τέγω τήκῳ, ζέπω ζήπῳ, ἔ
 πω ἴπῳ.

Duo illa τέτελα, ἢ μέμελα, unde μέμελα, fiunt
 à τελέω τελεῶ, μελέω μελεῶ, quæ atticæ grauantur
 τέλω μέλω.

Illā Δέδρα, ἢ κέκηρα, à Δαίω ἢ καίω, ut φαίνο τέ
 φηνα.

FVTVRA secūda media sunt, ἔδομαι, τίομαι, φά
 γομαι, præter morem, circumflexi enim deberent, ut
 τυπέμαι.

CONTRACTIONES uerborum supra commemorauis
 mus. uerum ἢ aliter quoq; fit contractio. προέδωκας
 προέδωκας, προετίθη προετίθη, προόπηον, προόπηον,
 προέργου προέργου.

Sic ἢ τὸ ἀγαθόν τὰγαθόν, ἢ ἐγὼ κἀγώ, δ' ἐναντίον
 τοῦναντίον, δ' ὄνομα τὸ ὄνομα, δ' ἰμάτιον σοιμάτιον,
 cuiusmodi crasis apostrophi nota signari solet.

PERFECTI passiui penultima breuis, non semper
 asciscit σ, Δέω, Δέεκα, Δέεμαι, unde ἐδέσθη.
 Δεῖω,

110 ANOMALA IN MI.

Δεξάω, Δεδξακκ, Δεδξαμαι unde Δεξάμα, άξάω, ήξοκα, ήξομαι, unde άξοτης, tamen δ Δεσμός tanquā á Δεδξομαι.

Plurima sunt ab εω, qd uario spiritu, uaria significat.

VERBum substantiuum εμι, fit ab εω pro υω άξω hoc est sum, reduplicationem non habet. penultima non η ex e, ne idem sit cum ημι dico, sed additur iota, ut penultima sit longa, & acuitur ultima, cum dicē dum foret εμι. nam dissyllaba penultimam circūfle ctunt γώμι, Δύμι, κλύμι.

INDICATIUI praesens Sin. εμι, ει, εσι. D. εσομ, εσομ. Plura. εσμεν, εσε εσι.

Imperfectum Sin. ημ, ης, ημ. Dia. ήτομ, ήτημ. Plu. ήμυ, ήτε, ήσαμ.

Personis in σ Acoles addūt θα, ήδα, εφοδα, ειπνοδα Plusqperfectum mediū ημην, ήσο, ήτο. &c.

Futurum εσομαι ut τυφομαι, εση, εσεται, & syncopε εσαι.

IMPERATIUI praesens. Singula. ήδι uel εγω εσω. Dia. εσομ, εσομ. Plu. εσε, εσωσαμ. Inuenitur ήτω pro εσω, á barytono εω, εε, εέτω & crasi duorum ee in η diciatur ήτω.

OPTATIUI praesens. Sin. εμν, εμνς, εμν. Dia. εμντομ, εμντημ. Plu. εμνμου, εμντε εμνσαμ & εμν, de qua syncopε supra dictum est.

Futurum εσοιμην, εσοιο, εσοιτο, ut τυφοιμην.

SVB

ANOMALA IN MI. 111

SVBIUNCTIUI praesens. Sin. εσμ ω, ής, ή. Dia. ήτομ, ήτομ. Plu. ωμυ ήτε, ωσι.

INFINITIUI praesens ειναι. Futurum εσθαι. PARTICIPII pra. δ ωμ όντος, ή ούσας ούσας, ό όμ όντος.

Futurum ό έσόμυ, ή έσομυην, ό έσόμυομ.

εμι το πορε/ομαι, fit ab εω, deinde εω. εμι hoc est co uel ibo, ná futurū εσω non est in usu.

INDICATIUI praesens. Sin. εμι, εις, uel ει, unde άωδ, εις. D. ήτομ, ήτομ P. ήμυ, ήτε, ήσι & ionice ίασι, ηροσθασι, εισίασι.

Imperfectum. Sin. εμ, εις, ει. D. ήτομ, ήτημ. P. ήμυ, ήτε, ήσαμ. Perfectum inusitatum εικα, unde plusquamperfectum εικην, & attice ηικην. A perfecto medio εικα fit ήκα & solutione ήκα, ήκας, ήε.

Plusquamperfecte ηικην. tertia pluralis ηικσαμ, & ηεσαμ, ανηεσαμ, ηεηεσαμ.

Ab uoristo primo εισα fit εισαμ, & inde ηεσαμ & ηεσαμ. Aoristus secundus ίορ, ηες, ηε, ab εω. participiū ίωρ, alij tria dicūt praesentia acuta, ίωρ, κωρ, & έωρ, pro ωρ ab εμι sum.

IMPERATIUI. Sin. ήδι, ήτω. D. ήτομ, ήτομ P. ήτε, ήτωσαμ. Pro ήδι etiam dicitur ει, ab εω, imperati. εε, crasis ει, εεφ, Διδ.

INFINITIUI uocai. etiam ειναι, unde άπφναι, ωαφφναι per metathesim ab ίεναι recepto infinitiuo, unde άπφναι μετ ίεναι, ηροσφεναι ab ημι quod fit ab ίεω.

μετ ίεναι, ηροσφεναι ab ημι quod fit ab ίεω.

μετ ίεναι, ηροσφεναι ab ημι quod fit ab ίεω.

μετ ίεναι, ηροσφεναι ab ημι quod fit ab ίεω.

μετ ίεναι, ηροσφεναι ab ημι quod fit ab ίεω.

ημι

ANOMALA IN μι.

ἵκμι τὸ πέμπω, hoc est mitto, fit ab ἔω, per reduplicationem impropiam, coniugandum ut τίθημι, futu. ἵσω.

ACTiui indicat praesens. Sin. ἵκμι, ἴκῃς, ἴκσι, D. ἴετορ, ἴετορ P. ἴεμεν, ἴετε ἴεσι. ionice ἴεσσι, unde ἴᾶσι, ἐνιᾶσι, & cetera.

IMPerfe. ἵκῃρ ut ἐτίθηρ. Perfectum εἴκα, βοετορῶν more pro ἴκα, à futuro ἵσω, unde εἰκῶς, ἀφαικῶς, ἀφαικῆναι.

Aoristus primus ἴκα, ἴκας, ἴκε, pro ἴσα futuri consonantem non seruat, sic ἀφῆκα, παρῆκα, & ἀνῆκα & μῆραoristus medius.

Aoristus secundus. S. ἴῃρ, ἴῃς, ἴῃ. D. ἔτορ, ἔτηρ. P. ἔμῳ ἔτε, ἔσαρ, unde πρῶσαρ, mutat penultimam ut ἔδῃρ & ἔδωρ.

IMPerat. praesens, ἴεθι, ἴέτω et cete. Aoristus secundus ἐγέτω, ut δέε, unde cōposita, πρῶε, ἄφεε, κάθεε. OPTatiui praesens ἴεῃρ. SVbiunctiui ἐὰρ ἴω. INFinitiuu ἴέναι. Participij εἰς, omnia ut τίθημι.

Aoristi secundi optat. εἴῃρ. SVbiunctiui ἐὰρ ἴω, ἴῃς, ἴῃ, & interdum ἔω, ἐῃς, ἐῃ. deinde εἴω, εἴῃς, εἴῃ, unde ἀφῆω. INFi. εἶναι penultima diphthongo ut θῆναι, unde composita ἀφῆναι, καθῆναι. PARTICIPIUM εἰς, ἐντοε, ἀφῆε, καθῆε, & cetera.

PASSIVI praesens ἴεμαι. IMPERfectum ἴεμῃρ omnia ut τίθημαι. PERFectum εἶμαι per a ut τέθειμαι.

ANOMALA IN μι. 115

μα. tertia pluralis εἶνῃ, ἀφῆνῃ, ἀνῆνῃ, pro quibus Attici ἀφῆωνῃ, ἀνῆωνῃ, ut ἀφῆσκα, pro ἀφῆκα, tollendo subiunctiuam, & interponendo ω μέγα.

AORistus primus ἔδῃρ, à tertia perfecti εἶη, corripiendo penultimam ut ἐτέδῃρ. dicimus tamen εἶδῃρ, ἀφῆδῃρ, quod & ἀφῆδῃρ.

MEDIus aoristus primus ἠκάμῳ, ἀνῆκάμῳ, πρῶσῃ κάμῳ, & cetera.

AORISTI secundi Indicatiuus. ἔμῳ, ἔσο, & ἔο, & ἔυ, ἔτω.

IMPERATIuus. ἔσο & ἔο & ἔυ, unde κάθου, πρῶσου, πρῶου,

OPTATIuus. ἔμῳ, εἶο, εἶτο.

SVBIVNCTIuus. ἐὰρ ὄμα. INFINITIuus, εἶθαι.

PARTICIPIUM, ἔμῳ &.

ἵκμι & ἐπιδύμω concupisco, usitatum est in passivo praesenti, ἵεμαι, ἵεσαι, ut τίθημαι, & imperfecto ἵέμῳ à quo compositum, ἐφῆμαι, & ἐφῆμῳ.

ἵμαι & καθῆμαι sedeo, sunt ab ἔω. ἔω, ἔμῳ, ἔεμαι crasis ἵμαι, ἵσαι, ἵῃ. D. ἵμεδορ, ἵδορ, ἵδορ. Plura ἵμεδα, ἵδε, ἵνῃ. sic καθῆμαι, κάθησαι, & cetera.

IMPERfectum ἵμῳ, ἵσο, ἵτο. ἐκάθημῳ, ἐκάθησο, ἐκάθητο. IMPERatiuus ἵσο, ἵδο, κάθησο, κάθησθω. Etiam κάθω sede à κάθησο, ionice κάθη, & sy stole κάθεο, crasis κάθω.

Η κῆμαι

ANOMALA IN μΙ.

κρμια iacco, à κέω, κέω, κένμι, κέεμω et crasi κρμια, κρσά, κρτά. Imperfectum. ἐκείμην, ἐκείσο, ἐκείτο. Futurum med. κείσομαι, κείση, κείσθη. Composita sunt ἀνάκρημαι, ἐπίκρημαι, Διάκρημαι.

ἴσημι cognosco ab ἴσάω, ἴσημι, ἴσηε ἴσησι. tertia pluralis ἴσασι accentu in antepenultima, ut parti. ἴσαε ἴσαντ. τῶε ἴσασι, non ἴσαε ἴσαντ. ἴσᾶσι, non enim seruat legem uerborum in μΙ, quae exigit ἴσαε acutum.

Imperfectum ἴσω, ἴσηε, ἴση. tertia pluralis ἴσασαι syncope ἴσω. Imperat. ἴσαθι, ἴσάτω. D. ἴσατορ, ἴσάτωρ. P. ἴσατε, ἴσάτωσιν. Syncope. ἴδι, ἴσω. ἴσῶρ, ἴσῶρ. ἴσε, ἴσῶσιν uel ἴσῶρ. sic in presenti ἴσαμην ἴσῶμην, ἴσατε, ἴσε.

PASSIUM ἴσᾶμαι, unde ἴσᾶμαι, compositum ἐπίσᾶμαι, ἐπίσᾶσαι, ἐπίσᾶθη. Imperfectum. ἐπίσᾶμην, ἐπίσᾶσο ἰονice ἐπίσᾶο crasi ἐπίσω, ἐπίσατο. Futurum ἐπίσῶμαι.

Φημι dico à φᾶω. S. φημί, φηε, per η̄ diphthōgū, φησι. D. φητόρ, φατόρ. P. φημέρ, φαίε, φασι, acuta uel ti. licet partici. sit φᾶς φᾶτος τοῖς φᾶσι, per ᾶ circumflexū. Imperfe. ἐφω ut ἴσω. Aori. pri. ἐφησα ex fut. φήσω, Aori. se. ἐφω in sin. similis imperfe. qd̄ fit quoties nō est reduplicatio. τλήμι ἔτλην, γνῶμι ἔγνω. In duali aut̄ ἐφῆσῶρ, ἐφῆτη. Ὁ plū. ἐφημερ, ἐφθε, ἐφθεσῶρ, seruat longā penulti, quā imperfecti uicorri-

pit

ANOMALA IN μΙ.

pit κ' ἔφατορ, ἐφάτηρ, ἐφάμην, ἐφατε, ἔφασαρ. Infiniti. φᾶναι, acutū ᾶ ut ἴσᾶναι. nam φᾶναι per ᾶ circumflexum, est aoristus primus à φᾶνω. Medius aorist. secun. ἐφάμην, ἔφασο, ἔφθε.

ἴση pro ἴσαθι. quandoq; imperatiuus uerborum in μΙ fit à tertia imperfecti, ἐπίμπλη, τῶιμπλη.

τέθνημι reduplicatur per e more ionico, à θνάω τέθνημι. tertia plura. τεθῶσι ut ἴσῶσι. Impera. est. τέθναθι. Optati. τεθναίην. Infiniti. τεθνάαι. Sic τέσπλημι, τέτλαθι, πτλαίην, quod Ὁ τλήμι à τλάω.

ἔσημι quoq; per e reduplicatū. unde ἔσαμην, ἔσᾶσι. Ὁ optatiuus ἔσαίην, ἄφισαίην. Infinitiuus. ἔσᾶναι, ἄφισᾶναι penultimam per ᾶ acutum.

VLTRA imperfectum non coniugantur, finita in ασνῶ, εινῶ, ειῶ, αβῶ, εβῶ, υβῶ, ξῶ, σκῶ, χθῶ, λδῶ, νδῶ. Ὁ alia item plurima, uel hoc uel illo tempore carent. Sed quia uariāt crebro eiusdē uerbi themata, ut κῶω κνέω, ὄιομαι ὀίομαι, θνήσκω θείνω θνέω θνάω τέθνημι, aut à diuersis omnino pendet formatio receptorum temporum, ut φέρω ὄλω ἐνέγκω ἐνέχω, ideo huiusmodi tempora referemus ad thema proprium, licet in usitatum, unde regulariter deduci queant. φέρω in usu habetur non tria reliqua, tamen futurum ὄισω ab ὄλω. aoristi ἤνεκα Ὁ ἤνεκαρ ab ἐνέκω. praeteritum medium atticū ἐνήνοχα ab ἐνέχω, Ὁ ita in ceteris. quae uero themata uersentur in usu, docebit lectio.

H 2 ᾶω

αὐτοῦ futu. ἄξω. praete. ἦχα, ἔ attice ἀκχα, pleo-
nismo ἀκχοχα. aoristus secun. ἦγον, ἔ pleonismo
syllabe γαιῖαρον, unde ἀραε, ἀραγομι, ἐάν ἀράτω,
ἀραραφ, participium ἀραραφ. Imperatiuus autem ἄξε
ἄξετε praesentis est temporis. Nam quorundam futu-
ra pro praesenti usurpantur, ut ab ἀτω Δύω, οἶω, ὄρω,
futura ἄξω, Δύσω, οἶσω, ἔ ὄρω eolice pro ὄρω, ἔ
usq; ad imperfe. solum coniugantur. itaq; Δύσω im-
perfect. ἐδύσω, imperfectum medium. ἐδύσόμελ. οἶ-
σω imperfect. οἶσομ, imperati. οἶστε διοτέτω. ὄρω, pas-
si. ὄρωσομαι. imperfect. ὄρωσόμελ ὄρωσο ἔ ionice ὄρ-
σο, ἔ imperatiuus ὄρσο. sic ἄξω, imperatiuus. ἄξε
ἄξετω.

ἀρνυμι, praeteritum med. ἦρα sumit ab ἀτω, ἔ ἔα-
ρα pro ἦρα, solutione η in εα, aoristus primus ἦξα ἔ
ἔαξα. aoristus secund. πασι. ἦκην ἔ ἔακην, sic in com-
posito κατέαξα, κατέαξα, κατέακην. Desinentium in
γνω aut γνωμι, tempora formabis à finitis in τω, ἀ-
ρνυμι, tanquam ἀτω, sic ζενυμι, μενύω, μορυνύω,
πηνύω, φηνύω.

ἄδω, praeteritum medium. ἦδα ἔ solutione ἔαδα,
participium ἐαδόμεν, ut ἔακην pro ἦκην, ἐάλωμ pro ἦ-
λωμ, ἔ familia.

αἰοδάνομαι, futurum med. αἰοδήσομαι, praeteri-
tum passi. ἦοδημαι infinitiuus ἦοδησάμεν, aoristus secun-
dus med. ἦοδησομαι, ab αἰοδέομαι. Ex ανω ἔ ανομαι,
deducit

deduces tempora ut ex εω ἔ εομαι. ἀμαρτάνω ut
ἀμαρτέω, sic ἀπεχθάνομαι, αἰξάνω, βλασάνω, κα-
ταδραθάνω ut ἀπεχθέομαι, αἰξέω ἔ.

ἀλίσκομαι, futurum ἀλώσομαι. praeteritum ἦ-
λωκα ἔ ἐάλωκα. passiuum ἐάλωμαι, unde uerbalia
ἐάλωσθ, ἀλατόθ ab ἀλώ. aoristus secundus ἦλωμ ἐά-
λωμ. infinitiuus ἀλώναι. participium ἀλούθ ἀλόθ-
τθ ab ἀλωμ, quae sunt omnia uocis actiuae, sed sig-
nificationis passivae, id quod frequentissimum est in
compositis uerbi ἰσκημι, ut καδισώτα, cōstituta. Com-
positum ἀναλίσκω, ualde uariat in augmento praete-
riti, dicitur enim ἀνάλωκα, sine augmento, ἔ καιά-
λωτ, etiam ἀνήλωκα, ἠνάλωκα, ἠνήλωτ, ἠνάλω-
ται. Atque haec incrementorum diuersitas, in multis
praeterea contingit. ἐγνώσομαι, imperfectum ἠγνώσ-
το, perfectum ἐγνεύκη. ἐγχευάσομαι. perfectum
ἐγχευασμύωμ ἔ ἠνεχευασμύωμ, quod tamen
fieri possit ab ἐνεχευάσομαι, utrunque enim inueni-
tur. ἐγνώω ἐνεγνώσθ ἐνεγνωσάμεν ἠγνώσθ, sed ἐγ-
νώω ἔ παρηγνώσθ sine augmento. βλακένομαι
ἐβλάκηνμαι ἔ βεβλάκηνμαι. ἔ composita à λέ-
γω, per λε aut ε, συναλεγμύοι ἔ συλλελεγμύοι.
δικαιτέω δεδῆθημύθ, ut ἠνώχλωσθ per duplex
augmentum. ἀμπέχομαι ἠμπεχόμεν. ἠνέχετο ἔ
ἠνειχετο. παροινέω παπαρῶνητ. ἐπίδηνω ἐπίδε-
δήμηναι. ἐπιπονήω ἐπίπνηναι, ἐπίσατῶ ἐπίσατῆ

κα. ἔμπολῶ ἔμπεπόληκα ἔμπεπόλησε. κῆρομ. αὐ
 κέκτομαι ἔκταμαι. ἔ plurima itē alia, generales
 canones augmenti, non exacte seruauerunt, de quibus
 copiose Budæus in commentarijs lingue Græcæ.

ἀμφιέννυμι ἔ ἀμείνμι. fu. ἀμφιέσω, præt. pas.
 ἀμφιέσμαι ab ἀμφιέω. siquidem ννω ἔ ννυμι habē
 da sunt ut ω, quæ cumq; præcedat uocalis, ζωωνω, κερ
 ρωνω, κορηνύω, τωταιννω, θώννυμι, σζώννυμι, σορ
 ρεννω, χωννω, tanquam ζώω, ἔ c.

ἀνοίτω. fu. ἀνοίξω. aori. pri. attice ἀνέοξα, præt.
 med. ἀνέοξα præt. pas. ἀνέογμαι. parti. ἀνεογμένος
 aori. pri. pas. ἀνεώχθημ.

ἀπολλῶ ἔ ἀπόλλυμι. fu. ἀπολώ. præt. med.
 atticum ἀπόλωλα ab ἀπόλλω, fut. ἀπολέσω, præt.
 ἀπόλωκα ἀπολώλεκα ab ἀπολέω.

ἀπέσκηλκα, ἀπεσκηλκῶς, ἀπεσκηλκηνέω perfe
 cta sunt ab inusitato ἀποσκηλάω, optati. ἀποσκηλάω
 ab ἀπόσκηλμι.

ἀρέσκω. fut. ἀρέσω ab ἀρέω. nam σκω ἔ σκομαι,
 tanquam ω ἔ ομαι, βρώσκω, γκράσκω, ἰλάσκωμαι,
 ut βρώω, γκράω, ἰλάομαι.

αὔξω. futu. αὔξισω ab αὔξέω. Innumera barytona
 facta sunt à circumflexis, tēpora q; sunt à circumflex
 is. ἀλέξω, ἀχθομαι, βούλωμαι, δέλω, μάχομαι,
 μέλωμαι, μένω, ὄχομαι, ὄομαι, ὀφείλω, tanq ἀλε
 ξέω ἀλέξω, ἀχθέομαι ἀχθῶμαι, ἔ c.

ἔω

ἀπόξην. imperfectum ἀπέξην. futu. ἀποξήσεται. aor
 istus pri. ἀπέξησε ab ἀποξέω uide χθί.
 ἀφία imperfectum à circumflexo, pro ἀφίω ab ἀφίω
 μι, ut ἐτίθη pro ἐτίθη pagina 80. Attice augetur ἀφ
 ῖη ἢ φίη, ut ἀφείδη ab ἀφείδη.

ἀφικτθ à φεύω tertia persona præteriti passi
 uī πέφικται, uerbale φθικτός unde ἀφικτθ ἔ
 ablata præpositiua ἀφικτθ, ut τέτυκται pro τέ
 τυκται à ττύχω.

βαίνω. fu. βήσομαι à βῶω. aori. secū. ἔβην à βήμι,
 sic καταβαίνω κατέβην. imperatiuus κατάβαθι, ut ἀ
 νάβαθι, per α attice pro κατάβηθι, ἀνάβηθι, ut etiam
 φάθι ἔ σύμφαθι. per apocopen autem κατάβα, ἀνά
 βα, ut ἀνάσα pro ἀνάσθηθι.

βιάλλω. perfectum βέσληκα à βλέω. ut ἀπέσκηλ
 κα non à simplici σκέλλω sed σκιάω.

βιώω. futu. βιώσομαι, tertia præteriti pas. βέβιω
 ται tanq impersonale, ἔ parti. βεβιωμένος. aoristus
 secun. ἐβίωμ. imperat. βιώθι, βιώτω. opta. βιώκη ut
 Δοίρη, unde βιώκη ut Δοίρη. infiniti. βιώναι. partici.
 βιούς βιόντθ à βίωμι.

γαμέω. fut. γαμήσω. aori. pri. ἔκημα à γάμω præ
 sens γαμυσέω nupturio, nā quedā in eis appetentiā
 actus significant, ac partim sunt à futu. πολεμήσω
 πολεμυσέω bellaturio, ὄφω ὄφειω cernere cupio,
 βρώσω βρωυσέω furio. partim à presenti κρατῶ

H 4 κραῶ

124 INVESTIGA. THEMA.

terito, contra quæ breuicem, à uerbo in μι, nam huius præteritum passiuum, penultimam breuiat. ut ἔχθημαι, ab ἔχθημαι, χέσις ab ἔχθημαι. ἄλωσις, ἄλωτος, ab ἄλωμαι. Δόσις, à Δέδομαι, & ita in cæteris.

ἔω in duo uel sedeo. augetur per ε. præteritum passiuum εἶμαι plusquamperfectum εἶμην, participium εἶμυ. ἄοριστος primus εἶσα, participium εἶσας, uerbale εἶμα. εἶματ & augmentū seruat, unde ἱμάζω ablato ε, sic ἰέσθω ab εἶδω, ἰτέω ab εἶμι.

ἦμδ' ἐγώ inquam autem ego, ἦδ' ὅς inquit aut ille, dicta sunt per apheresim à φημί, pro quo ἦμί. ἔφημ ἔφης ἔφην, & φιλῶ φῆς φῆ, unde ἦρ ἦς ἦ.

ἦδ' α pro ἦς pagina 110.

ἦδην letatus sum, & optati. ἦδ' εἶην, aoristus primus ab ἦδομαι.

ἦάπῳ, futu. θάψω, aoristus pri. ἔθαψα, aoristus secun. pass. ἔτάφημ à τάψω.

θέλω uel θέλω tempora sumit à θελέω uel θέεω λέω. Sunt aut plurima tū uerba tum noia διτολογέσμενα, hoc est, quæ dupliciter dici possunt. ὄρος & ὄρξός, ἄτροφός ἄτροφής, σαφής ἄσαφής, μικρός σμικρορός, ἄω αἰρώ ἄω αἰρώ, εὐδηνῶ εὐθενῶ, δρυλῶ δρυλαῶ, ναυεῶ ὠ ναυγῶ, στῆκω ἐστῆκω, ἄλινδονῶμαι καλινδῶμαι. Multa præterea sunt uel barytona uel circumflexa ἔπιπῶ ἔπιπέω, κνέω κνέω, ἔλκω ἔλκω, εἶδα εἶδ' ἔω, Δόκω unde Δόξω & Δοκέω, τρυχῶ & τρυχέω

χέω

INVESTIGA. THEMA. 125

χέω unde τρυχωμῶδες. Alia & barytona & circumflexa & in μι, εἶδ' ἔω εἶδ' ἔω εἶδ' ἔω. Alia in diuersis coniugationibus, Δαυάω Δαυάω quorum omnium uarietas legendis authoribus est obseruanda.

Ἰνῆστω futurum θανῶμαι, aoristus secundus ἔθανον à θείνω, præteritum τέθνηκα, à θνάω, & ionice τέθναα, ut βέβηκα, βέβαα, imperatiuus τέθναθι. optatiuus τέθναθήν infiniuius τέθναάσθαι. participium τεθνήξας à τέθνημι præsentī, quod reduplicatur per ε unde fit τεθνήξασι tertia pluralis ut ἰσῶσσι, quanquam potest τεθνήξασι præteritum esse pro τεθνήξασι per crasim, ut etiam infiniuius τεθνήξασθαι per α circumflexum, pro τεθναέναι participium autem τεθνεώς, à θνέω τέθνημι, præteritum bæoticum τέθνηκα per ε, & ionice τέθνηα, τεθνηώς, & ablato iota τεθνεώς, pro quo poeta τεθνηώς.

Ἰδ' ἔμην pro ἴσμεν scimus, more Dorico, ut ὄσμη ὄδμη.

ἴκνομαι, futu. ἴξομαι, aoristus secun. med. ἠκόμην ab ἴκομαι. sic ἀφικνοῦμαι præteritum pass. ἀφίγμαι, aoristus secun. med. ἀφικόμην.

ἴπῃμαι, futurum ἠήσομαι, aoristus secundus ἔπημ, medius ἐπήμην, participium ἠάμην & ἄπος ἠάμην, infiniuius ἠάσθαι, & α in ε dicitur ἠέσθαι ἐπιπέσθαι, quanquam sint quedam uel prima uel secunda coniugationis, ut τέθνημι à θνέω uel θνάω,

it &

126 INVESTIGA. THEMA.

ita fuerit πᾶσθαι à πᾶσι ἰπῆμι, at πῆσθαι à πῆσι ἰπῆμι, sic cōposita & ἐπιπᾶμαι. καθιπᾶμαι. prae. pas. πῆσθαι, uel ab ἰπῆμι uel à πῆμι, multa enim nunc reduplicatione sunt affecta, nunc carent. πῆμι ἰπῆμι, τλῆμι τέτλημι, & consimilia.

ἰστέον sciendum, ab εἶδω, prae. pas. εἶσμαι εἶσαι εἶσται. uerbale εἰστέον, at ἰστέον dicitur reiecto ε, ut ἰμάτιον sine diphthongo, cum tamen fiat ab εἶμα, εἶματ.

ἰτέον & pleonasmō ἰπᾶσθαι ab εἶμι uado, prae. actiuum esset εἶκα, passiuum εἶμαι εἶσαι εἶται, unde εἶτέον & ε sublatō ἰτέον, ut sit in ἰστέον & ἰστόε. contra fit in θέμα, θέσις, ἄφισις, & huiusmodi. si qui dem factum est θέμα à prae. pas. τέθεμαι, unde regulariter deducetur θέμα, sed dicitur θέμα reiecta subiunctiua, aut habenda est ratio legitimi praeteriti, neglectis boeotis, quo modo diceremus τίθημι, perfectum τέθηκα, passiuum τέθειμαι corripiedo penultimam, unde θέμα, θέσις, & ἰκα perfectum ἴκα, passiuum εἶμαι ἄφισις, unde ἄφισις. & ita in ceteris.

καθέζομαι, futu. secun. med. καθέσμαι. cur autem per d scribitur, dictum est pagina 44.

καθήμεναι futu. καθέσομαι. de hoc pagina 114. λαγχάνω, λαμβάνω, λανθάνω, & μανθάνω, tempora sumūt à λήχω, λήσω, λήδω, & μαθήω.

οἰομαι

127 INVESTIGA. THEMA.

οἰομαι & syncope οἶμαι imperfe. ὤμην. fut. οἴσσομαι. aoristus ὠήθημι ab οἰέομαι.

οἶδα, ab εἶδω, prae. me. οἶσα, secūda persona οἶσας & aolice οἶσάδα, deinde per syncopen οἶδα. Est autem pleonasmus θα familiaris persona in εἶσάδα, ἦσάδα, παρήσάδα, ἔφασάδα, ἐπεξήσάδα, πῆσάδα, ἦσάδα uel ἦσάδα per κ. διδῶ pro οἶος, ut ἐφῶτε, pro ἐφῶ nam Ionice abundat particula τε.

ὀμνύω & ὀμνυμι. futu. ὀμύσω ab ομῶω. prae. at ti. ὀμῶμοκα.

οὐδέμ pro οὐδέμ, doricum est, ut ἐξουθενῶ pro ἐξουθενώ.

ὀφείλω, fu. ὀφλήσω ab ὀφλέω. syncope autem ὀφλω. fut. ὀφλήσω, prae. ὠφληκα, aori. pri. ὠφλησα. aori. secun. ὠφλορ.

πᾶσχω, fut. πείσομαι patiar pro πείσομαι, u in ei à πῆδω at πείσομαι parebo aut credam à πείδομαι. aoristus secun. ἐπαύορ à πῆδω. prae. med. πείσοποιδα à πονέω, unde prae. actiuum πεπόνηκα, mediū πείπονα, & pleonasmō literae θ πείπονθα, partici. πεπονθῶς πεπονθότ.

πιπῶ, fu. πείσομαι doricē usitatū est p πείσομαι à πείτω, doricē enim fu. circumflectūt in oi cōiugatio ne p πείσω dicentes πείσω, unde fut. med. πείσομαι, prae. πείπωκα à πῆδω aori. pri. ἐπέσασα, aori. secū. ἐπέσασα à πείσω. at ἐπέσασα tertia pluralis est aoristi

primi

primi pro ἔπεισαν per syncopen, ut ἔσαν ἔσαν.
ῥῖω, futurū ῥῶσω, präteritū ῥέπων α ῥῶ.
aoristus secundus ἔπιον, à πῖω. imperatiuus ῥῖδι nā
legitimum τῖς asciscit pleonasmum syllabæ θι. τῖδι,
deinde crasis n in i longum fit τῖδι, futurum secun-
dum med. τῖομαι pro τῖομαι, ut φάγομαι ἔ-
δομαι.

τῶνθάνομαι, futurum τῶνθομαι, aoristus secun-
dus med. τῶνδομαι à τῶνθομαι, präteritum passiū
τῶντομαι pro τῶντομαι, ut etiam ἀφικτῶ pro
ἀφικτῶ, elidendo e ex diphthongo.

ἡγάηω facio. futurum. ἡγάξω, präteritum τῆ-
ἡγάχα. sed ἡγάηω uendo. futurum ἡγάσω präteri-
tum ἡγάχα. Sunt uero in quarta coniugatione,
quæ eadem significatione, tamen duplex habent futus-
rum ἀγάζω, βαστάζω, νουτάζω, παάζω, σαλπίζω,
ξω ἔσω.

ῥέω, futurum ῥέσω ἔ ῥύσω à ῥύω, präteritum
ῥέψυκα. aoristus secundus actiuus ῥέψυκ à ῥύμκ, aut
secundus passi. à ῥύω, etiamsi ῥύω circumflexum desi-
nit in ῶ purum. Composita sunt ἐπιῥέω Διαῥέω per
geminum ῥῥ. nam ut e augmētum syllabicum duplicat
ῥ, ita ἔ prepositio finita in uocalem. ῥύμα ἔπιῥέ-
μα, ῥύμκ κατὰ ῥέον, ῥύμαι τῆ ῥέον. proinde
κατὰ ῥέον fit à uerbo ῥέω κατὰ ῥέον, sed κα-
τὰ ῥέον (nam utrunque inuenitur) uenit ab ἀῥέον

ῥῶ κα-

ῥῶ κατὰ ῥέον per unum ῥ, pro quo ἔ ἀῥέον dici-
tur unde συναῥέον, nam συναῥέον à ῥέον.

ῥύνω ἔ ῥύνωμι, fu. ῥύω à ῥύω, aorist. secun-
dus passi. ῥέον. präteri. med. ῥέον. pro ῥέον,
siquidem hoc uerbum pro u capit sepe ῥ, sic Διαῥέον
Διαῥέον ῥ. ut etiam dicitur ἀῥέον pro ἀῥέον.
ῥῶνω ἔ ῥῶνωμι, futurum ῥῶσω à ῥῶω. präteri-
tum ῥέον, passiuum ῥέον, plusquamperfectum.
ῥέον, imperatiuus. ῥέον ῥέον, infinitiuus ῥέ-
ῥῶναι.

σθέννω σθέννωμι, futurū. σθέσω ἔ σθένομαι à
σθέω, aoristus secundus. ἔσθη α σθένμι. aut est aori-
stus secundus passi. à σθέω, secundus aoristus acti. ἔ
σθη, passi. ἔσθη.

σέω, aoristus primus ἔσθη per α purum, aorist.
passi. ἔσθη pro ἔσθη.

ῶνδω futu. ῶνδω à ῶνδω, quandoq; aolice
pro subiunctiua uocali consonans. ῶνδω ῶνδω, γει-
νοτο ῶνδω.

σύνμι intelligo, aoristus primus συνῖκα, ἔ attice
ἔσυνῖκα, per geminum augmentum ut ἰνώχλωρ et
similia. aoristus secundus σύνμι, imperat. σύνε, parti.
σύνε. Attice autem συνῖκα, συνῖκα, συνῖκα, συνῖκα,
ut pleraq; alia, communiter per σὺν offeruntur,
Attice per ἔνυ, σὺν, ἔνυ.

ἔνυ σύνδω compositum à σὺν ἔνυ σύνδω. Quo-

modo uero se habeat συμ in compositis, docere possunt subiecta exempla. βαίνω συμβαίνω, γράφω συγγράφω, ζάω συζάω, κάμνω συγκάμνω, λείπω συλλείπω, μαιβάω συμμαιβάω, παίζω συμπαίζω, ρέω συρρέω, στείω συστείω, σέλλω συσέλλω, φημί συμφημί, χέω συγχέω, ψκρίζω συμψκρίζω. Idem iudicium de mutatione v in prepositione εμ, βαίνω εμβαίνω, γράφω εγγράφω, εσσι nisi quod ante σπῶ mutatur v, στείω ενστέω, σημαίνω ενσημαίνω.

τέμνω, fut. τμήσω à τμήτω, aoristus se. ἔταμον uel ἔτεμον, partici. ταμών uel τιμών.

τίκτω futu. τέξω à τέκω, praet. med. τέτοκα, aoristus se. ἔτεκα per ε, nam secundo aoristo uerti ε in α, id ferme fit presente aliqua immutabili, Δέξω ἔδεξα ρορ, ωλέκω ἔπλακορ.

τιτρώσκω, futu. τρώσω à τρώω. Saepe barytona quoq; habent reduplicationē, Δράω διδράσκω, μνέω μμνήσκω.

ἔχω s. θρέξω per θ, praet. Δεδράμηνκα à Δραμέω, aor. se. ἔδραμον à Δρέμω, fu. se. med. Δραμῶμαι.

τρώω, aor. se. ἔφαγον à φάω, fu. se. med. φάγομαι pro φαγῶμαι, ut ἔδομαι εσσι τίομαι.

τυγχάνω fu. τεύξομαι à τεύχω, aor. se. ἔτυχορ, praet. τεύχηνκα à τυχέω, at τέτυκτῃ tertii prateriti pas. pro τέτυκτῃ à τεύχω, uide in ἀφικτῷ.

ὑπὶχνομῶμαι, fu. ὑποχρήσομαι, praet. ὑπέχηνκα, aoristus

aoristus primus ὑπέχθη, aor. se. med. ὑπεχθῶμαι ab ὑποχέομαι, at fut. ὑποχρήσομαι ab ὑφίσταμαι, aor. secun. ὑπέστη.

φάναι dicere, praesentis φημί, φάναι uero per α, primus aoristus à φάινω, pro quo εσσι φῆναι, ἀποφῆναι, ut μᾶναι μῆναι.

φέρω, futu. οἰσω ab, ὄρω, aor. pri. ἤνεκα, secun. ἤνεκα ab ἐνέκω, praet. me. atticū ἐνήνοχα, Διενήνοχα ab ἐνέχω, aor. pri. pas. ἤνέχθη, parti. ἐνεχθείς, sic ἀναφέρω, ἀνανέχθη, ἀνενεχθείς refocillatus. Ceterum per syncopen dicta sunt φέρερ φέρη, φέρω φῶ, unde φέρημι, imperatiui secun. aoristus φέρεσσι φέρεσσι ἔκοφρ, ut Δέεσσι, aoristus primus ἔφρησα, futurum φρήσω εἰσφρήσω.

φθάνω, futu. φθάσω à φθάω, aor. se. ἔφθη à φθῆσμαι, opta. φθαίην.

φθίω, futu. φθίσω à φθίω, complura in ω, dum tēpora formant, negligunt v, φθάνω, φθίω, τίνω, tanq̄ φθάω, φθίω, τίσω.

φύω, futurum φύσω, aoristus secundus ἔφω à φύμι.

χαίρω, futu. χαρήσομαι, aoristus secun. παθ. ἔχθη à χαρίω.

χάσκω, futu. χανῶμαι, praet. me. κέχθηκα, aoristus secundus ἔχανορ à χάνω.

χίω, fu. χύσω, aor. pri. ἔχησσι, imperati. χέορ

INVESTIGA. THEMA:

ἔκχεον infinit. χέει ἔκχεαι aorist. secun. ἔχεον, futu- rum secun. χέω ἔκχεω.

χρήσεται. ἀχρήσει per apocopen χρή, ἀπόχρη. im- perfectum ἔχρησεν ἔχρησεν, infinitiuus χρήσει.

ἔθεω, futurum ἔσω aorist. pri. attice ἔωσα, praet. pas. ἔωσμαι ab ὄθω.

ἔταρ pro ὦ ἔταρ. ἔτις amicus, unde ἔταρ ut ἐξ μῆς ἐξμάρι, μέγιστος μέγιστος, ὦ ἔταρ. sed synalae- phe contrahit in ἔταρ.

Rimantibus uerborum themata, praecipuum sit ut in promptu, et tanquam ob oculos habeant coniugatio- nem τύπῳ, ποιῶς et τίθῃμι, ac singulorum temporū exakte norint terminationes, deinde memores quomo- do formentur tempora, sensim ascendant, donec sta- tuendum sit praesens. parti. ὀφθητόμην et fut. pri. ὀφθήσομαι, aori. pri. ὤφθη, tertia praet. pas. ὤπῃα, primi ὤμῃμι, praet. acti esset ὤφα. futu. ὄψω. igitur praesens ὄβω, ὄπω, ὄφα, ὄπῃω, ὄσομαι, ὄπομαι, ὄφο- μαι uel ὄπῃμαι, sed adhibitum lexicon demonstra- bit ὄπῃμαι.

ACCENTVS.

ACCENTus acutus afficit ultimam syllabam, pe- nultimam aut antepenultimam. Circumflexus ultimam aut penultimam. Grauis ultimam tantum. Dictionibus autem quae sic uel sic notantur, huiusmodi tribuerunt uocabula.

δεός

ACCENTVS.

- δεός δέυτονον acutus in ultima.
- λόγος παροξύτονον acutus in penultima.
- τύπῳ παροξύτονον acutus in antepenulti.
- ποιῶ περιωόμενον circumflexus in ultima.
- βοᾶτε παροξυσόμενον circumflexus in penul.
- τιμῆ βαρύτονον grauis.

Grauis in omni syllaba intelligitur, quae nec acuitur nec circumflektitur, at signatur solum in ultima. Nam ultima acuta, fit grauis, ob consequentiam dictionis, δεός ἡμῶν. Excipe τίς interrogatiuum, τίς ἐποίησε. CASVVM et personarum accentus ferme manet in eadem syllaba.

ὁ λόγος, τῷ λόγῳ, τῶ λόγῳ, τύπῳ, τύπῃς, τύπῃα. Quando autem mutetur accentus, aut e loco migret, sic est accipiendum.

σῶμα, σῶματῳ, ὦ in ὦ, quia antepenultima non circumflektitur.

σῶματῳ, σῶμάτορ. ultima si fuerit longa, non acuitur antepenultima. excipe attica, μενέλιω, λέξω, et similia.

βοᾶτε βοᾶτε, αἰ in αἰ. ex acuto et graui fit circumflexus. excipe ἄλλῳ λικτόα λικτώ, et τῷ νόῳ νόῳ ἄ νόῳ, et νόῳ νόῳ ab ἑσῶ dualia enim in ω, semper acuiuntur etiam contracta.

ἑσῶς ἑσῶς, non ἑσῶς. ex graui et acuto non fit circumflexus.

I 3 ἑσῶς

in compositis εἶχον κατἔχου, εἶκα, ἀφἔκα, εἶμα, ἀφἔμα, ἴκα, συνἴκα. præter οἶδα, σὺνοἶδα, νοῖο συνοἶδα.

Monosyllaba longa, relicta post apocapen, acuiuntur, ῥῆμι, ῥῆσι, post apheresim autem circumflectuntur, ἔφην ἔφης ἔφην, φῆμι φῆς φῆσι, ἔφην ἔφης ἔφην. at breuia sunt acuta ἔφαρ βάρη.

Quædam omnino carent accentu, δὴ εἷς ἐξ ἐκ ἐξ ἐρ εἰ οὐ οὐκ.

Interdum præter accentum natium, (qui unus tantum in una dictione) isciatur alter, propter dictiones encliticas, quæ proprium accentum remittunt ad præcedentem syllabam. Sunt autem enclitica τῆς τινός infinita, τῷ ᾧ pro τινός τινι, ἐμὶ ἔφηνι toto præsentis, μοῦ μοι μέ, σοῦ σοὶ σέ, aduerbia infinite capta ποθέμ ποτέ ποθὶ πῶς πῶ πῶ πού, τὲ γέ. ut εἶτις, εἶτινα, εἶπέ μοι, σὺ μάσσου, ἦκουσέ μου.

Persona ἔσι, principium oratiōis, aut subdita post οὐκ ἢ ἀλλὰ ὡς εἰ τῶτο remittit accentum in priorum syllabam. ἔσι πόλις, ἢ ἔσι, ἀλλἔστι, ὡς ἔσι, εἰ ἔσι, τὸτἔσι. alioqui in præcedentem dictionem, καλὸς ἔσι, ἀνθρώπος ἔστι, σὺ μά ἔσι, ἐγμῆς ἔστι. Et de accentu quidem hæctenus.

Reliquum est, ut de constructione, quatenus est opus, agamus.

DE Græcorum constructione, tantum præcipienda sunt ea, in quibus nobiscum non consentiunt. Neutrum plurale uerbo gaudet singulari, ζῶα, τρέχα pro τρέχουσι.

Genitiuum multis adhibet, quibus nos ablatiuum. siquidē uterq; casus ponitur absolute. Latini me præsentis, Græci μὲν πᾶσι. quandoque participium solum, ἐλτόντων δὲ ubi autem uenissent, intelligendo casum rei comenientis. Attice pro hoc genitiuo est accusatiuus, ἔφην cum ὡς ἔφην ὡς τὸν ἄνδρα τὸς το ποίσοντα, pro τῷ ἀνδρός ποίοντα. estq; istud receptissimum in participijs impersonalium, λέου, λέουσι, ἐξου, ἐνού, προσου, παροου, ἐνδεχόμενον, ἐξου ἀνᾧ ποίοντα cum ipsi permissum esset facere, ὡς μηδὲν αὐᾧ διαφέρομαι tanquam nihil eius intersit, λόγον ἐμοὶ γράψαι ubi mihi statutum esset scribere, ἀδύλατον δὲ cum sit incertum, ἔφην cetera.

Genitiuum postulant, comparatiuus ἔφην superlatiuus, σαχάνης Δικαιοτέρη, βέλτισ ἔφην. Verba quæ animi affectionem significant ἐξου, ἐπίδου, ἔφην. ἔφην. Verba sentiendi, curandi, participandi, priuandi, assequendi, frustrandi, dominandi, dissidendi, copie ἔφην inopie, quorum exemplis supersedendum duximus, monuisse tantum contenti. ad hæc uerba per α priuatiuum facta ἀδέεται ἀλνείας.

RATIO SYNTAXEOS.

uerbata in κός, ωρισμός τῶν ἐπιτιθέων, & adiectiua plurima ἀξι & ἀνάξι & ἀπεξ & alioqui quoduis adiectiuum partitiue positum, οἱ γνήσιοι, τῶν φίλων qui inter amicos ingenui sunt, quale illud Plinianiū, ouorum oblonga. præterea uerbum substantiuum εἶμι & γίνομαι, τῶν δὲ τῶν πλάτων, horum aut de numero horum est Plato, quod uerbū quandoq; omittitur, οὐδὲ τῶν ἀδικοῦντων ἐγώ.

Partitionis genitiuū, mutant in casum partiū. οἱ ἀνθρώποι. οἱ μὲν ἀγαθοί, οἱ δὲ πονηροί, pro τῶν ἀνθρώπων. sic τοὺς φίλους. τοῖς μὲν ἀπέκτενε τοὺς δὲ συνέκταε ἀπέδξε pro τῶν φίλων, & ita per omnes casus.

Crebro etiam genitiuus ἐλλήπτικῶς ponitur, deficiente ἐνεκα. εὐδαιμονίζω σε ὅτι τυχερός, hoc est ἐνεκα ὅτι τυχερός ob felicitatē, aut quod ad felicitatē pertinet, utrunq; enim significat ἐνεκα. ὦ μακάριε ὅτι θεός beatus qui ista uideris.

In genitiuo ponitur materia ποικίται λίθου, pars ἐπιον τοῦ οἴνου, λαβόμενον τοῦ ποδοῦ, precii ὠνησάμενη δύο ὀβολῶν. tempus νυκτός ἡμέρας, πωροῦ ἀξί. temporis uero continuitas in accusatiuo, ὅλην τὴν ἡμέραν ἐξασάμενη, quod & in datiuo, εἰκοσὶν ὄλοις ἐτὶ σὺν ἀποδὸς ἡμέρας.

Genitiuū regunt, ἄλλοις, ἐνεκα, χάριν, ἀνθ, Δίκην, πλὴν, μεταξὺ, πάρεργον, φεῦ, ὦ, βαβαί, ἡράκλειδε, οἶα

RATIO SYNTAXEOS.

μοι & huiusmodi exclamaciones. etiam ὠδν, ὠδξω, ἀπο pro ἀποθεν, ἔξω, χωρὶς, & aduerbia localia σοῦ, πόθεν.

Datiuo tribuuntur, uerba sequendi ἀκολούθῳ ἐπιμαί. certandi ἐξίω, πολεμῶ, ἀγωνίζομαι, μάχομαι. quæcunq; passiuè capiuntur ποικίται μοι pro ὑπὸ ἐμῶ, ἀνέσσω τοῖς πολλοῖς uulgo ignotum. cōposita ἀσύν & ὁμῶ, σύντροφῶ & ὁμόψυχῶ.

Datiui casus est, instrumentum ἀπέκτενε τῷ ξίφει, causa φθόνῳ ταῦτα ποιεῖ. modus actionis τίνε τρώει γράφει, & quæδοῦς precium Chrys. ἰδίῳ θεοῦ ἡμεῶς τοποῖμιον πριάυμι &.

Datiuum habent cum genitiuo, ἀμφισβητῶ, μετέχω, κοινονῶ, συγγινώσκω, φθονῶ. & impersonalia δέ, μέτεσι, μέλει, μεταμέλει.

In datiuo pronominis αὐτῶ, se penumero intelligitur præpositio σύ, ut ἀποτεμῶν αὐταῖς ὠλέουσι τὰ πῆρα, hoc est σύραυταῖς.

ACCUSATIVVM admitit quoduis uerbum, nominis ab eo deducti. τοῖς τρεῖς γάμοις γαμῶν, ἀδῆσῳ ἡδῶσῳ ἀδῆσῳ. aut nominis relatiuum, ἡ ἀδικία ἢ ἀδικῶ σε.

Ubi que locus est accusatiuo, si intelligas κατὰ. σὺς & ἡγεῖ τοῦ νομοῦ, ἡγεῖ τὴν πατριδα, sic Vergilius. Cetera grauius.

Et qualia sunt poetis nostris usitata, fractus mēbra

bra, & familia, ijs Græci passim utuntur, πλὴν ἑνω-
κορῆς μεστός, κόσμιος πλὴν ἀναβολῆν, τὸ χημι-
α ἠπρεπίς.

PASSIua regunt accusatiuum uerbi actiui, ut ἐπι-
πρῆπας ἐμοὶ πλὴν Δίαταρ, sic passiue ἐπιπρῆπας
μαί πλὴν Δίαταρ, & ἐγγχερίζομαι τανῆμ πλὴν ἐπι-
μέλααρ.

VERBalia in ἑομ, uerbi sui postulant accusatiuum.
ἡραπῆορ ἐμοὶ ἐπισολῆν. interdum secundus accusa-
tius in uicem datiuū succedit, ἰατῆορ τῆμ νόσορ, ἄμα
λοῦντα, φιλῆτιας.

Attice accusatiuus pro genitiuo, ἀποσερῶ σε τὰ χη-
ματα pro τῶν χημάτωρ Et pro datiuo οἶά με ποι-
ῆε pro ἐμοί.

Quando infinitiuus & uerbum præcedens ad ean-
dem pertinent personam, non est opus accusatiuo, ἐ-
φκ ποιήσῃ dixit facturum nempe se. ut Terentius,
pollicitus sum suscepturum.

INFINITIuus non tam accusatiuum habet quàm no-
minatiuum. φκσιρ αὐτός αὐτῶν γεννῆσαι, dicit se
authorem fuisse. οὐτῶ ἀπέχωρ φιλῆτιας, ὡς
σε πάντῃα εἰδῶν, μηδὲν εἰδέναι οἶσθαι. tam alienus ab
arrogantia, ut cum omnia norit, tamen se nihil scire
putet.

Iunguntur infinitiuo, ὡς, ὥστε, πρῆμ, πρῆν ἢ, ἐπε-
αὶ, ὅσομ.

RELATIVVM eodem casu ponunt cum antecedens
te. χρώμαι οἷς ἔχω βιβλίους, ἐκ τῶν ἐπιστολῶν
ὧν ἔπειμψε. hinc sunt illa, ἀνδρῆ οἷσ σοί, ἀνδρῶν οἷσ
όνσι.

Participium tanq̄ pro infinitiuo, cum uerbis per seue-
randi ἀγαπῶν με διατέλλῃ desistendi οὐ παύσομαι
φίλων. & cum uerbis affectionē animi significātibus,
μὲμνηματῶν, οὐ σιωπῶσαν μάτῃμ ποιοῦντες. sic
Verg. Sensit merdus delapsus in hostes. Articulo ue-
stitum aduerbium fit adiectiuum, ὃ χδῆς hesternus.
quod si iungatur præpositioni cum suo casu, intelligi-
tur commodum aliquod participium, ὃ εἰς τοῖς εὐχ-
νοῖς, nempe ὧν aut οἷσ.

PRæpositionum uaria significatio, uariat regimen.
Genitiuū habent, ἐκ uel ἐξ ex significans locū tēpus ma-
teriā causam. πρὸς ab corā iurādī officij. πρὸ ante lo-
cū tēpus. ὑπὲρ contra super de ab. Διὰ per. μετὰ cū.
παρὰ ab. ἀντὶ pro. ἐπὶ circa sup, etiā tēpus signifi-
cat, πρῆμ pro ἀπὸ à ex, ὑπὲρ præ sub. ὑπὲρ pro de sup.
Datiuū, εἰς in, σὺν cū, πρὸς iuxta, πρὸς à apud, ἐπὶ pro
pter in potestate post super contra, παρὶ pro in cir-
ca, ὑπὲρ sub.

Accusatiuum εἰς uel ἐξ in ad. ἀνὰ per. ὑπὲρ per secun-
dum circa, Διὰ propter, μετὰ post, παρὰ ad præter
propter, ἐπὶ ad in, πρῆμ circa circū prope, ὑπὲρ sub, ὑ-
πὲρ supra ultra.

142 RATIO SYNTAXEOS.

De ἀμφι indicandum, ut de τρισι, quod usitatus est.
Duae ἐλλειπτικῶς ponuntur cum genitio, ἢ deficiente dativo, εἰς deficientē accusativo. ἢ ἄδου pro ἢ οἴσῃ κῶ τῶ ἄδου, εἰς διδασκάλου pro εἰς οἰκίαν τῶ διδασκάλου.

DICUNT praterea, οἱ τρισι πλάτωνα, hoc est Plato. οἱ ἀμφι Σωκράτην, hoc est Socrates. Verum istiusmodi orationis formas, & breuiter quicquid ad Græcicas phrasas attinet, doctissime persecutus est Budæus in suis commentarijs, quos nuper & emēdate & eleganter, magno studio forum bono, excudit Badius, optime semper de literis meritis. Eum librum comparare sibi debet, quisquis serio Græcari uolet.

ABBREVIATIONES.

Table of Greek abbreviations with columns for original letters and their shorthand symbols.

ABBREVIATIONES. 143

Table of Greek abbreviations for the first section, including symbols for ὄμ, ὠς, ὀς, οὐς, τὸν, ὡς, γος, τους, ε, ὄς, οὐς.

καί, καὶ, καὶ, καὶ, γὰρ, γάρ, γάρ, ἄ, ἄ, γὰρ. μήν, μὲν, μήν, μὲν.
πῶς, πῶς, πῶς, πῶς, ἴσως, ἴσως, ἴσως, ἴσως.
ὅτι, ὅτι, ὅτι, ὅτι, ἵνα, ἵνα, ἵνα, ἵνα.
ὡς, ὡς, ὡς, ὡς, ἕως, ἕως, ἕως, ἕως.
κατά, κατά, κατά, κατά, ὑπὸ, ὑπὸ, ὑπὸ, ὑπὸ.
ἐπὶ, ἐπὶ, ἐπὶ, ἐπὶ, ὑπὲρ, ὑπὲρ, ὑπὲρ, ὑπὲρ.
ἐν, ἐν, ἐν, ἐν, ὑπὸ, ὑπὸ, ὑπὸ, ὑπὸ.
ἐπί, ἐπί, ἐπί, ἐπί, ὑπὲρ, ὑπὲρ, ὑπὲρ, ὑπὲρ.

MEDIA

◊ MEDITATIONES ◊

GRAECANICAE, IN AR-

tem Grammaticam Autore

Nicolao Clenardo.

Grammaticorum praecepta, quae discendis lin-
guis destinata sunt, ita demum utilitatem adfe-
runt, si & memoria fideli conseruentur, & iugi medi-
tatione, adhibito iudicio, tanquam renouentur. Qua
quidem in re tantum est momenti, ut hic eos peccare
potissimum credam, quicumq; studia linguarum infeli-
citer auspiciati sunt. Videas plerq; annos aliquot in
quibusuis passim obseruari auditorijs, noctes diesq;
Grammaticos euoluere, professorum dictata religio-
sissime describere. & breuiter omnem (quod dici so-
let) mouere lapidem, ut artis quam sectantur omnes
canones intelligant, cum interim tot consumptis labo-
ribus, ne id quidem sint assecuti, ut uel nominum te-
neant declinationes, uel uerborum coniugationes. Vt
que adeo quosdam transuersos agit inconsulta illa
discendi libido, nouorum semper & incognitorum as-
uiditate sollicita. Itaque non immerito graues saepe ui-
ri, Paulino more illud istis occinere solent. Semper dis-
centes & nunquam ad scientiam ueritatis peruenien-
tes. Indignum enim arbitrantur, pretiosi temporis ma-
gno dispendio, linguam aut Graecam, aut Hebraeam as-
sectari

IN ARTEM GRAM. 145

sectare, cum tot sint alioqui artes egregiae, & morta-
lium usibus perquam necessariae, in quibus summa cum
laude uersari possis. Neque tamen stultorum mores
plus ualere debent, quam prudentum industria. Quin
potius errantes in uiam reducere conuenit, & gras-
santi latius malo praesentaneum remedium adferre.
Quapropter iam nuper institutionibus in linguam
Graecam editis, ubi quicquid eo pertineret, breuiter
praecepti, operae precium me facturum esse credidi, si
discipulorum infirmitati, & temerariae illorum sedu-
litati, curam consiliumq; pro uirili parte praeberem,
qui sursum ac deorsum, citra delectum uarijs lectitan-
dis auferuntur, multarum quidem horarum iactura,
sed fructu exiguo. Atq; animum induxi, ut libellum ali-
quem rudi Minerua conscriberem, ubi Graecarum li-
terarum candidatis, tanquam uocem praeceptoris uis-
uam imitarer, ut haberent qui iam rudimenta perce-
pissent, quid sequi, quid fugere deberent. Delecta sit
quidem Epistola D. Basilij, nihil intactum reliqui, quod
ad istas minutias pertineret. Quae primo discenda es-
sent, quae contra in praesens omittenda, & in poste-
rum seponenda, quam potui fidelissime demonstra-
ui. Neque ab hoc instituto duxi alienius esse, uerbulis
singulis anxia quadam & barbara superstitione suum
addere interpretamentum, nihil ueritus, ne in calu-
miam raperetur, quod paruulis & balbutientibus

K ipse

ipse quoq; me balbum prestitiffem. Subdidi tamen suam unicuiq; sententiae uersionem latinam, ut eam edidit Budaeus. partim ne quis nostris modo cōspectis, ineptam & illatinam interpretationem, ut aequum est, irrideret, partim ut collatis inter sese linguis, propria utriusq; phrasis agnosceretur. Placēt alijs alia, mihi haec uisa est epistola mirum in modum idonea, quae per omnes (ut ita dicam) syllabas, exacte & diligenter excuteretur. Propterea quōd praeter elegantissimam dictionem, & dignam uiro graui uenustatē, optimis monitis Christianos mores cōponit, sine quibus perniciosum est quicquid usq; literarū ediscitur. Proinde cui in aīo sedet, nostro consilio niti, ubi summam Grammaticae compēdio paruo fuerit affecutus, noīm uerborūq; inflectionibus, quantū sat erit, degustatis, statim has legat Meditationes, neq; alio se conuertat, priusq; totam epistolam pertractauerit, & p̄ficulando, uestigandoq; sic locis omnibus rationem a se ipse postulauerit, ut citra morā quicquid occurrit, diluere possit, nihil inde proferatur uel minimi momenti, quod non ad suum thema tanquam ad originem referre queat. Nam cuiusmodi exercitatio unum aliquē in libellum conferenda est, ne perpetuo ad eandem reuoluare molestiam: Sed iam exposita nostri propositi ratione, Basilium ipsum loquentem audiamus, cuius est epistola ad hunc modum inscripta.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΩ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ, ΤΩΝ ΘΕΟΛΟΓΩΝ, ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤ' ΕΡΗΜΙΑΝ ΔΙΑΚΩΝΗΣ.

EPISTOLA MAGNI BASILII, AD sanctum Gregorium, Theologum, de uita in solitudine agenda.

SECESSerat uero Basilius in Pontum, nactusq; locum contemplationi appositum, eodem Gregorium pellicere studuit, missis ad eum literis, in quibus amoenitatem secessus graphice depingit & laudat. Cumq; is respondisset, regionis indolem non magnopere spectandam, ubi de lucro pietatis ageretur, & simul uideretur istiusmodi illecebris nō adducendus, ut ipse quoq; in Pontum migraret, ibi Basilius occasione oblata, pulcherrimam rescripsit epistolam, quam sic auspiciatur.

BASILIVS.

Επέγνω σου τὴν ἐπιστολήν, ὡς ἄρα οἱ τοὺς πρὸς ἐμὲ λόγους παύσασθαι ἐκ τῆς ἐπιφανομένης αὐτοῖς ὁμοιότητος πρὸς τοὺς τεκνόντας ἐπιγνώσκουσι.
Uerbum uerbo redditum.

Agnoui tuam Epistolam, ut qui amicorum proles ex apparente in eis similitudine ad parentes agnoscunt.

Interpretatio Budaei.

K 2 SIC

SIC tuam Epistolam agnoui, ut ij facere solent, qui amicorum liberos ex similitudine in ipsis conspicua agnoscunt.

SCHOLIA.

Hinc uertendi ordinem ad finem usq; seruabimus, & ubiq; adiectis scholijs, quoties opus erit ad nostras institutiones lectorē remitemus, ad scripto pagina numero, eoq; minime fallaci. Nam tametsi superiore anno, & fermè primo ab editione, supra quatuor milia excusa sint exemplaria, tamen sedulo curatum est, ut omnes libri paginis inter sese conuenirent. Quod si quando presentis opusculi locum citauerimus, codicem adducemus, alphabeti litteris insignitum & additis numeris. Hæc igitur præfati, Meditationes Græcicas incipiamus.

In hoc autem exemplari pagine numerus tantum quæ redus est.

Vox epistolæ prima est, ἐπέγνω γινώσκω, id est nosco, compositum autem ex præpositione ἐπί est ἐπί γινώσκω, hoc est, agnosco. Secundus aoristus acti. uerbi γινώσκω est ἔγνω, à uerbo in μι tertie coniugationis γνώμι, cuius futurum primum est γνώσω, à primitiuo themate γνός, unde secundus aoristus acti. ἔγνω, ut Διδώμι futurū Δώσω, aori. secund. ἔδω, cuius formationem quære in institutionibus pagina 80. sic à γνώμι futu. γνώσω, aorist. secund. ἔρω. Compositum ἐπίγνω, ex præpositione ἐπί & ἔρω, abijciunt enim præpositiones ultimam uocalem, quoties

ties præfiguntur uocalibus pagina 26. σου τῆν ἐπιστολήν σου genitiuus est pronominis primitiui, secundæ persone, σὺ σου tu tui, &c. Vsurpant uero Græci genitiuos primitiue speciei, ubi Latini per possessiuum loquuntur, tuam epistolam dicentes, non tui epistolam, illi autem σου τῆν ἐπιστολήν. Quanquam & possessiuis utantur ἐπιστολήν τῆν σὴν.

(ἐπέγνω σου.) Ex encliticis est σου, ideoq; destituitur proprio accentu, pagina 136. Enclitica uero non semper accentum remittunt in præcedentem dictionem, sed quandoq; solum ipsum amittunt ἀφείδης τε, πάρος γε, sic ἐπέγνω σου, id quando fiat, sensim ipse obseruabis, reperies σέμα σου, non autem λόγος σου, recte tamen Διδάκαλος σου, σώματα σου. Nam uocabula προπερίσωμα, id est, quæ penultimam circumfleunt, aut προπροζύτονα, id est, quæ acuunt antepenultimam, ea dictionis encliticæ suscipiunt accentum, non autem προζύτονα, id est, quæ acuunt penultimam. Tametsi quod ad accentum pertinet, securum ad hoc esse præstat, neq; multum de his rebus анги priusquam in declinationibus & coniugationibus probe uersatus fueris, & casuum ac temporum terminationes exacte perdidiceris. Tum denique ad accentus rationem ueniendum erit, & in eodibus aliquot consumenda meditatio, reliquis omnibus omisis, scilicet ut ex animo & serio quod agens

dum est agas. Quandoquidem re ipsa comperi ple-
rosq; in his literis cum plurimum temporis contriuis-
sent, tamen uix tandem ad eam frugem peruenisse, ut
iustam Grammatices cognitionem nacti essent, non a-
liam ob causam, nisi quod statim omnia simul nosse uo-
luerint, & nulli tamen rei totos sese dedere. Atque
illud uel maxime linguis prouehendis impedimento cō-
suevit esse, dum uiri aliqui boni, sed è quorundam mo-
ribus hæc studia aestimant, putantq; linguis singulis se-
culum esse tribuendum. Cum tamen si quis recta ra-
tione rem instituat, non modo Græcam & Hebræam,
sed & Chaldæam & Arabicam ita nosse possit, ut re-
liquis disciplinis percipiendis nihil prorsus officiant,
sed maxime profint.

Proinde ut ad nostrum institutum recurrat oratio,
sic formari uelim discipulum, ut primus labor impen-
datur declinationibus & coniugationibus, etiam ne-
glectis accentibus, nisi si quid obiter suapte industria
notarit. Deinde se in autore quopiam exerceat, & sin-
gulas minutias excutiat, quemadmodū in epistola præ-
senti facere coepimus.

Vbi hoc scopo sibi proposito iam istam partem scia-
tis affectus erit, mox alteram curam suscipiat, de ac-
centibus, aut de syntaxi, dissimulatis interim illis quæ
huc non pertinent. Itaque suaferim libellum aliquem
huius exercitationi designatum, non semel tantum euol-
uere

uere, uerum toties à capite ad calcem usq; perlustrato
re, quoties nouam prouinciam capeffas. ita enim futu-
rum est, ut & uetera quæ iam didiceris, relectione cō-
firmentur, & animus præsentis negotio detentus, mi-
nus distrahatur alienis.

τὴν ἐπισολῆν τὴν accusatiuus foemininus articuli
præpositiui, ἢ φη τῆ τῆν. Adhibent autem articulum
ferme singulis dictionibus, interdum eertitudinis gra-
tia, interdum etiam ornatus causa, de quo pag 87.

ἐπισολῆν Accusatiuus singularis, ἢ ἐπισολῆν secundæ
declinationis ut ἢ τιμῆ, τῆν ἐπισολῶν, ut τὴν τιμῆν.

Articulus additus facile commonstrat nominum ge-
nus, numerum & casum. Quod si defuerit, adhibito
lexico planum fiet, nam ceteri casus cum nominatiuo,
principalem syllabam habent eandem, at in uerborum
temporibus, alia est ratio propter augmentum. Cum
uero dicatur ἐπισολῆς, & ἐπισολῶν accentu acuto,
hic grauis positus est τὴν ἐπισολῆν. Dictiones enim
acute nisi ponantur in fine periodi, & sententiâ clau-
dant, mutant acutum in grauem ob consequentem di-
ctionem pag. 135.

ὡωωω ut, quemadmodum, similitudinis aduerbium,
idem significat ωω. Est enim in plerisque ωω adie-
ctio syllabica, ut etiam in articulis subiunctiuis, ὅω
ωωω, ἢ ωωω, ὀπωω pagina 87. Nemo uero sibi mole-
stiam asciscat, in memorandis aduerbiorum uarijs sic

gnificandi modis, aut coniuñtionum potestatis, ut norit quas expletivas dicere debeat, quas rationales aut causales. Illud pro partibus orationis, quas uocant indeclinabiles, satis fuerit, ut quando occurrant in autoribus, significationem & usum obseruet.

οἰ, qui, articulus subiunctiuus, functus officio relatiui pagi. 86. quòd si scribatur sine accentu οἰ, præpositiuus erit, qui non conueniret uerbo ἐπικινώσκει, sed participio, οἰ ἐπικινώσκοντες, id est, agnoscentes, at οἰ ἐπιγινώσκει, qui agnoscunt. τῶν φίλων (amicorum liberos, inter articulum dictio- nis regentis, & ipsam dictionem regentem, eleganter collocatur dictio recta cum suo articulo τῶν φίλων ἢ φίλων, liberos amicorum, τοῦ φίλου ἢ φίλων, amicorum liberos. Sic reliquæ particulae, ut præpositio cum casu, aut aduerbium, uenuste ponuntur in medio, τῶν μετ' ἡμῶν βίον, τῶν ὄντων καθεύδοντες, cuiusmodi sunt apud Latinos, ubi inter adiectiuum & substantiuum, quippiam interseritur, temperatum orationis genus, summam doctoris auctoritatem, & cætera.

τῶν φίλων articulus indicat esse genitiuum pluralem, à nominatiuo tertie declinationis ὁ φίλος amicus, ut ὁ λόγος, τῶν λόγων, τῶν φίλων. Semper uero genitiuus pluralis definit in ων, in omni declinatio-

ne,

ne, ideoq; inde certum nominatiuum non licet colligere, nisi consulto lexico, aut præceptore.

τοὺς παῖδας) proles, liberos. ὁ υἱὸς ἢ παῖς, τοῦ υἱοῦ ἢ πατρὸς quintæ declinationis, accusatiuus pluralis τοὺς παῖδας accentum habens in priori syllaba, cur tamen genitiuus πατρὸς ultimam acuat, de hoc pagina 135. cur etiam παῖδας circumflectatur, non autem acuat, dicendo πατρὸς, notatum pag. 134. in ἐσῶς ἐσῶτ' ἔκ' ἐκ' ἐπιφανοῦδῆς) ἔκ' ἔξ' idem significant, sed hoc ante uocalem δξ, ὄντων ex ipso. Illud ante consonantem ἔκ' πατρὸς ex patre. Præpositionum significata, regimen & usum discas optime legendis autoribus, & doctorum interpretationibus, quales ætate nostra duos insignes uidimus Erasmm & Budæum. Quod si cui libebit alieno magis frui labore, non habeo consilium expeditius, quam ut ipsius Budæi commentarios, ubi de præpositionibus accuratissime scripsit, diligenter perlegat. Præsertim si iam in literis grandior sit, & plusculum nactus fuerit iudicij. Alioqui infirmioribus & rudibus commodum erit Lexicò illud quod nuper Parisijs excusum est opera Gerardi Morrhij, qui sedulo studuit, ut iuuentus in promptu posita haberet & suo loco, non modo quæ tradidit Budæus, uerum etiam quæcunq; ex aliorum monumentis apicula in morem collegit.

ἐπιφανοῦδῆς) φάωνω compositum ἐπιφάωνω ostens-

K S do,

do, passiuum ἐπιφαινομαι ostendor, appereo, reluceo
 & conspicuus sum. Nam crebro passiuia Graecorum,
 reddimus per neutra Latinorum, aut contra. Licet es-
 nim eadem rem diuerso nominare cōtingat idiomate,
 tamen quae uocantur apud Grammaticos partiū ora-
 tionis accidentia, genus, numerus, figura, & huiusma-
 di, ea nō semper conueniunt, ut nos dicimus in plurali
 diuitia diuitiarum, illi singulariter ὁ πλάττῃ τῶ
 πλάττῃ. nos deponentis uoce furor, illi uoce actiua
 κλέπτω. Sic non mirandum, cum illi dicant ἐπιφαινο-
 μου sub uoce passiuia, nos interpretemur non solum
 ostendor siue uideor, sed etiam appereo, reluceo, &
 etiam per circumlocutionem conspicuus sum. Igitur
 ab ἐπιφαινομαι fit participium ὁ ἐπιφαινόμενος
 qui ostenditur apparens, aut si per nomen reddere ue-
 lis, conspicuus, femininum ἡ ἐπιφαινόμενη secundae
 declinationis, genitiuus τῆ ἐπιφαινόμενης.

ἐπιφαινόμενης αὐτοῖς) apperente in ipsis, composita
 regunt casum praepositionis. ἐπι datiuo iugitur signi-
 ficans idem quod in. proinde uerbum compositum da-
 tiuum habet ἐπιφαινομαι αὐτοῖς reluceo in ipsis,
 nam absurda fuerit imitatio, in appereo ipsis, quod
 uerbum Latinus non agnoscit. quo factum est ut in
 uersione praesentis epistolae, non sic uerbum uerbo red-
 dere potuerimus, quin interdum cogeremur minus
 esse inepti, dum saltem Latinis uocibus uti studemus

et si

et si peculiarem linguae phrasim neglexerimus, ideo
 uertimus apperente in ipsis, non autem in apperente
 te ipsis.

αὐτοῖς) Datiuus pluralis pronominis αὐτοῖς, de quo
 pagina 85. ὁμοιότης ὁμοιοῖ) ὁμοιοῖ) similis, ἡ ὁμοιότης,
 similitudo ἐν ὁμοιότητι. Adiectiua in og formant
 substantiua feminini generis in ὄτης, quorum geniti-
 uis in ὄται. pagina 15. ὁμοιότης) πρὸς τοὺς
 τεκόντας) Observabis dictiones quae significant con-
 uenire, consentire, similem esse, aut contra, dissidere,
 dissentire, pugnare, & cetera. praepositioni πρὸς adiun-
 gi, exempla notabis, ubi inciderint.

πρὸς τοὺς τεκόντας) praepositio πρὸς cum accusa-
 tatiuo.

τοὺς τεκόντας) τῆ ὄτα pario secund. aoristus ἔτε-
 κορ ab inusitato uerbo τέκο ab ἔτεκορ participium ὁ
 τέκορ, τῶ τέκοι) accusatiuus pluralis τοὺς τε-
 κόντας, id est, eos qui genuerunt aut pepererunt, nem-
 pe parentes, quod tamen est nomen non participium.
 Habent autem Graeci in omnibus uerbis, omnium tem-
 porum participia, Latini non item, cum sit igitur τε-
 κόντας participium aoristi, & significet praeteritū,
 necesse est nos circumloqui per uerbum et relatiuum,
 τοὺς τεκόντας eos qui genuerunt. Nam à uerbis acti-
 uis ut sunt pario, gigno, non fiunt participia praeteri-
 ti temporis. ideoque si nolimus adhibere periphrasim,

et tunc

Et tamen una tantum uoce reddere, uel rationem temporis negligimus, et utimur participio praesenti genitales, parientes, aut eius loco nomen ponimus parentes, genitores. Idem facito in ceteris, ut si quando Latinum participium eiusdem temporis non reperitur, inuenias nomen quod saltem significatione consentiat. Sicut à uerbo κτίσω, συκτίσω, aorist. primus ἐκτίσα, participium ὀκτίσας qui creauit, pro qua uerte creatorem.

ἐπιγνώσκουσι agnoscunt tertia pluralis ab ἐπιγνώσκω.

BASILIVS.

τὸ γὰρ μὴ μέγα εἶναι φῆσαι, πλὴν τοῦ τόπου κατασκευῆν, πρὸς τὸ ἐμποιῆσαι ὁρμήν τινα, τῆ ψυχῆ σου, εἰς τὸν μετ' ἡμῶν βίον, πρὶν ἂν περὶ τοῦ τρόπου τῆ μάθουσι καὶ ὅτι διαγωγῆς, σὸν ἢ ὄντως τὸ διανόημα, καὶ ὅτι σὺς ψυχῆς, ὅτι πάντα τὰ τῆς εἰς με δὲν τιθεμένης, πρὸς τὴν εἰς ἑσπερίαις ἀποκεμῆν ἡμῶν μακαριστοῦτα.

Verbum uerbo redditum.

Nam haud magnum esse dicere loci structuram, ad ingenerandum impetum aliquem animo tuo ad cum nobis uitam, priusquã de modo aliquid didiceris et cum uersatione tuus est reuera sensus, et tui animi omnia hic nihili facientis, pra in pollicitationibus reposita nobis beatitudine.

Intera

Interpretatio Budæi.

Nam quod existimare te ais, magnopere non res ferre habitum structuramq; loci, ad sciendum in animo tuo desiderium uitae nobiscum agendae, antequam compertum quippiam habeas de modo et ratione uitae nostrae, tuus hic est profecto animiq; tui sensus, qui huius mundi bona prorsus nihili esseucas, praest est beatitudo, quam reconditam in diuinis pollicitationibus habemus.

SCHOLIA.

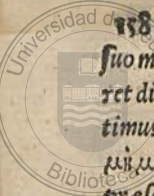
τὸ γὰρ μὴ μέγα εἶναι φῆσαι (ε. c.) Sic ordina, τὸ φῆσαι τῆν τοῦ τόπου κατασκευῆν μὴ μέγα εἶναι, id est, dicere loci structuram non magnum esse, hoc est, non multum habere momenti.

Ceterum articulus τὸ iungitur infinitiuo φῆσαι tanquam nomini τὸ.

Siquidem infinitiuus siue solus, siue cum casu, nominis uice fungitur, idq; in neutro genere, et hoc loco tanquam nominatiuus habetur.

γὰρ enim, nunquam primum locum sibi in oratione uendicat, Ideoq; uertimus per nam, propterea quod Latini pro articulo τὸ, nihil habent quod ponant, nisi dicant τὸ γὰρ φῆσαι ipsum enim dicere, aut id enim nempe dicere; ut capiamus articulum praepositiuum pro pronomine demonstratiuo, id est, τὸ pro τοῦτο, siquidem hoc interdum fit pag. 87. alioqui si articulum

suo

158 suo more capias, cum nihil latine respondeat, turpe foret dicere τὸ γ' φῆσαι, enim dicere, quapropter ueritimus, nam dicere.

μὴ μέγα.) Non magnum. μὴ non, alia significata in praesens omittit, & suo loco discenda ducito.

μέγα.) magnum, adiectiuum neutrum, de quo pagina 100.

Saepe alterius generis substantiuo, additur adiectiuum neutrum, πῶς τῷ τόπου καὶ αὐτῷ εἶναι μέγα, loci structuram esse magnum, ueluti substantiue, hoc est, rem magnam, aut magni esse momenti. magnopere referre, ut Budaeus uertit.

εἶναι.) Esse, infinitiuus ab εἶμι sum, pagina 110.

φῆσαι.) Infinitiuus aoristus primus ab indicatiuo ἐφησα, ut τὴν αὐτῶν ab ἐτυχα, cur ergo non φῆσαι ut τὴν αὐτῶν accentu acuto? Iam monuimus, non aliud esse agendum prima lectione huius epistolae, quam ut casuum, temporum, & personarum terminationes rimamur. Et uides terminatione consentire φῆσαι cum τὴν αὐτῶν, utrunq; in αὐ. Quod ad accentum attinet, αὐ in huiusmodi solet haberi pro breui, pagina 134. longa uero ante breuem finalem circumscribitur, itaque scribendum non φῆσαι sed φῆσαι pagina 134 in ἐς ὧς ἐσὶ σωτ.

Vsitatū uero thema huius infinit. φῆσαι, est φημι, de quo pag 114. Nec tam significat dico, quam puto & pro

& profiteor, utrunq; explicat Budaeus, τὸ γ' φῆσαι, nam quod existimare te ais.

τῷ τῷ τόπου καὶ αὐτῷ.) De articulo dictionis re gentis & recte, uide notata pagina 152. in τούτῳ ἑλίω παύδαζ.

τόπου.) Loci, ὁ τόπος tertiae declinationis τῷ τόπου.

καὶ αὐτῷ.) Structurā, ἢ καὶ αὐτῷ secundae decli. πρὸς τὸ ἐμποιῆσαι τῇ ψυχῇ σου.) ad ingenerandum animo tuo.

Gerundijs & supinis Graeci carent. In quorum locum subeunt infinitiui adiectis articulis neutri generis πρὸς τὸ ἐμποιῆσαι, hoc est, ut rudius loquamur, ad ingenerare, id est, ad ingenerandum, aut causa ingenerandi. Nam prius supinum, gerundium in di uel dum, ferme efficit infinitiuum adiniculo praepositionis πρὸς.

ἐμποιῆσαι.) Infinitiuus prim. aori. actiui ab ἐμποιῶ in do, ingenero, inna sci facio, quasi intus facio, uel in esse facio.

Capiatur simplex ποιῶ & per crasim ποιῶ, praemae coniugationis circumflexorum, Futu. ποιῶ, aorist. prim. ἐποίησα, infiniti. ποιῆσαι, unde compositum ἐμποιῆσαι, ab ἐμποιῶ, ex praepositione ἐν migrante v in μ, propter π sequens. Quomodo uero se habeant praepositiones ἐν & σὺν in compositis, uide

uide pagina. 130 in uerbo $\sigma\upsilon\zeta\eta\tau\epsilon\upsilon\theta\alpha\iota$.

Quoties incidereit uerbum compositum, ut facilius sit temporum formatio, tolle praepositionem, & executo simplex, ut modo fecimus in infinitiuo $\xi\mu\pi\omicron\iota\upsilon\sigma\sigma\alpha$.

$\delta\epsilon\mu\acute{\eta}\rho\tau\iota\nu\alpha$) desiderium aliquod, & impetum. Nam hoc proprie uox significat, ueluti cum animus aliquod fertur, et aliquid agere gestit, odio uel amore prouocatus, nominatiuus est $\eta\delta\epsilon\mu\acute{\eta}$ secundae declinationis. Accusatiuus $\tau\acute{\omega}\delta\epsilon\mu\acute{\eta}\rho$ ut $\tau\acute{\eta}\rho\tau\iota\mu\acute{\eta}\rho$.

$\tau\iota\nu\alpha$) Accusatiuus singul. feminini generis, nominatiuus $\tau\iota\epsilon\gamma\tau\iota\nu\omicron\varsigma\tau\iota\omega\tau\iota\nu\alpha$, quod habes pagi. 16. Quamuis quis recte perceperit ordinem, quem secuti sumus in quinta declinatione, facile inuenerit omnia, uel nobis tacentibus. Primo scripsimus quae desinerent in uocalem, nempe $\alpha, \iota, \upsilon, \omega$. Nam nullum nomen quintae declinationis desinit in aliquam reliquarum uocalium $\epsilon, \eta, \omicron$. deinde sequuntur finita in consonantem, nec ulla desinit in aliquam istarum consonantium, $\beta, \gamma, \delta, \zeta, \theta, \kappa, \lambda, \mu, \nu, \pi, \tau, \phi, \chi$, sed in unam reliquarum, nempe $\upsilon, \xi, \varsigma, \sigma, \psi$, quas quinque consonantes uariae praecedunt uocales aut diphthongi, hoc ordine, $\alpha\upsilon, \epsilon\upsilon, \eta\upsilon, \iota\upsilon, \omicron\upsilon, \omega\upsilon$, in littera ξ non uocalium facimus discrimina, sed uarias adscripsimus terminationes genitiui, $\kappa\omicron\varsigma, \gamma\omicron\varsigma, \chi\omicron\varsigma$, pro affinitate trium inter sese mutarum, tenuis κ , mediae γ , aspiratae χ . sequitur $\alpha\varsigma, \epsilon\varsigma, \eta\varsigma, \omicron\varsigma, \upsilon\varsigma, \omega\varsigma$. deinde

deinde $\alpha\varsigma, \alpha\iota\varsigma, \alpha\upsilon\varsigma, \epsilon\varsigma, \epsilon\iota\varsigma, \epsilon\upsilon\varsigma, \eta\varsigma, \iota\varsigma, \omicron\varsigma, \omicron\upsilon\varsigma, \upsilon\varsigma, \omega\varsigma$. subduntur quae in duas desinunt consonantes, $\lambda\epsilon, \nu\epsilon, \varsigma\epsilon$, ultimo quae in duplicem ψ desinunt, ubi similiter ut in ξ , non uocalium habita est ratio, sed genitiui $\pi\omicron\varsigma$, $\beta\omicron\varsigma, \phi\omicron\varsigma$, pro tribus alijs mutis, tenui τ , media β , aspirata ϕ . Hunc ordinem quisquis obseruabit, statim nouerit, ubi quaerendum erit, quicquid occurreret de nominibus quintae declinationis.

Est autem hoc nomen $\tau\iota\varsigma$ ex encliticis, quae proprio desituuntur accentu, pag. 136. $\delta\epsilon\mu\acute{\eta}\rho\tau\iota\nu\alpha$, proprio $\delta\epsilon\mu\acute{\eta}\rho\tau\iota\nu\alpha$. Enclitica enim quandoque non remittunt suum accentum, sed tantum perdunt, ut notatum pag. 149. in uoce $\epsilon\pi\acute{\epsilon}\gamma\gamma\omega\upsilon\sigma\omicron\upsilon$. Sic & enclitica dissyllaba, quandoque remittunt, $\acute{\alpha}\nu\theta\epsilon\omega\pi\acute{\omicron}\rho\tau\iota\nu\alpha$, quandoque tantum perdunt, nempe si praecedat $\omega\epsilon\gamma\iota\omega\acute{\omega}\mu\epsilon\iota\omicron\upsilon$, id est, dictio cuius ultima circumflebitur, $\omega\iota\omega\tau\iota\nu\alpha$, aut $\delta\epsilon\psi\tau\omicron\upsilon\omicron\upsilon$, id est, dictio cuius ultima est acuta, $\kappa\alpha\lambda\acute{\omicron}\rho\tau\iota\nu\alpha$, sic hoc loco $\delta\epsilon\mu\acute{\eta}\rho\tau\iota\nu\alpha$ in cuiusmodi ablatu est accentus $\acute{\epsilon}$ uoce $\tau\iota\nu\alpha$, nec tamen dictio praecedens illum habet accentum, praeter natiuum & proprium. Et in istis non obtinet canon ille de accentu acuto, qui ob consequentiam migrat in grauem, & notatum pag. 151. in $\epsilon\pi\iota\sigma\omicron\lambda\acute{\omega}$. Nam si encliticum seruetur accentum. scriberemus $\delta\epsilon\mu\acute{\eta}\rho\tau\iota\nu\alpha$. acutus enim ob consequentiam mutatur in grauem, at ubi encliticum accentum perdit, acuta dictio praecedens manet

βίη ἀκὺτῆ, ὁρμηρ τινα, non autem per grauem ὁρμηρ
τινα.

ψυχῆ σου.) Animo tuo ἢ ψυχῆ, ὅτι ψυχῆς, τῆ ψυχῆς.
secundae declinationis, ut ἢ τιμῆ, ὅτι τιμῆς, τῆ τιμῆς.
σου.) genitiuus à σὺ pronomine, de hoc pag. 149. in σὺ
πῶ ἐπισολῆρ. Ἐ in ἐπέγνωρ σου pag. 149.

εἰς τὸν μεδ' ἡμῶρ βίον.) praepositio εἰς cum accusati-
uo εἰς βίον ad uitam. Budeus ὁρμηρ εἰς τὸν βίον, hoc
est, uerbum è uerbo impetum ad uitam, uertit deside-
rium uitae. Non enim interpretis officium est, anxia
quadam religione numerare uoculas, Ἐ syllabis abs-
dere, sed Latinis auribus satisfacere, Ἐ Graecicas
figuras quam maxime fugere, ad quod nihil a que con-
ducit, atq; ratio copiae, in qua quisquis erit bene uer-
satus, is facillime praestabit rectum interpretem.

τὸν μεδ' ἡμῶρ βίον.) Infirmioribus obsecuti reddidi-
mus ineptissime, ut cerne-ret quid cui responderet, hoc
pacto, εἰς τὸν μεδ' ἡμῶρ βίον, ad eum nobis uitam.

Articulum enim τὸν, qui uarijs modis explicari pos-
set tanquam negleximus, Ἐ scholijs ipsum declaran-
dum reliquimus. Itaq; articulus qui afficit praeposi-
tionem cum casu, reddetur commodo aliquo adiecti-
uo, τὸν μεδ' ἡμῶρ βίον. agenda nobiscum uitam pa-
gina 141.

μεδ' ἡμῶρ.) Apostrophos est, pro μετὰ ἡμῶρ pa-
gina 6.

Graeci

Graeci autem hic à Latinis dissentiunt, naturali praepo-
sitionis ordine seruato, dicentes μεδ' ἡμῶρ pro quo
Latini nobiscum. Ceterum μετὰ cum, genitiuum habet,
at μετὰ post accusatiuum.

ἡμῶρ.) Genitiuus pluralis à pronomine ἐγὼ pag. 84.

βίον.) ὁ βίος uita, tertiae declinationis.

ἄρ' ἄρ' μάδοις.) Priusquàm didiceris πρῆν antequam
priusquam.

ἄρ' ἄρ' μάδοις.) Hæc coniunctio ἄρ' nunc est potentialis,
ὄν' ἄρ' φάις nequaquam dicas, hoc est, haud possis di-
cere. nunc plane uacat. Vide Budeum in Commētarijs
linguae Graecae, ubi usum explicat, Ἐ quibus modis
iungatur.

Tu interim, quoties obuia fuerit hæc particula, secus-
tus negligere tanquam ociosam, donec in istis literis
plus roboris collegeris.

Multa dissimulanda sunt, ut loco Ἐ tempore dis-
cantur commodiore.

ἄρ' τὸ τῶπος.) De modo, praepositio ἄρ' cum ge-
nitiuo.

τῶπος.) Nominatiuus ὁ τῶπος, ut ὁ λόγος.
masculinum est, quod inspecto discas lexico. Siquidem
genitiuus τὸ τῶπος, conuenit utriq; generi, siue de-
catur ὁ τῶπος, siue in neutro, τὸ τῶπος ut δ' ἐν λον,
utriusq; enim genitiuus esset τὸ τῶπος.

A uerbis quorum penultima est ε, deducuntur nos

L. 2. mina

mina conuerso e in ο. λέω, dico, λόγος sermo, ἔπειτα uerto, ἄρα πῶς mos, modus, item aliud ἑστὶν mutatio ut ab ἐπιστέλλω, id est, mando, mitto epistolam, fit nomen fœmininum ἐπιστολή, id est, epistola, nam latinitate donatum est.

τι) aliquid, neutrum à communi τῆς τινός, hoc est, aliquis, quispiam, uel quidam. quæ tria Græci unica uoce dicunt.

τι μάθοις) aliquid didiceris, noris. Budæus adiutus præsidio copiæ, uersionem fecit speciosiore, dū pro didiceris, uertit, compertum habeas.

μάθοις) μάθω disco, secund. aorist. capit à μάθω inusitato. unde futurum μάθῃσω, aorist. primus ἐμάθηκα, secund. ἐμάθομ, abijciendo ex aoristo primo penultimam uocalem cum consonante sequente, nē pe ne, de hoc pag. 63, ab ἐμάθομ optatiuus est μάθοιμι μάθοις, ut ab ἐτυπομ fit τύποιμι τύποις.

ἢ) et, coniunctio copulatiua. Quomodo discendæ partes orationis indeclinabiles, scriptum pag. 152. in ἕσπερ. ἢ) Διαγωγῆς) Διάω dego, uitam traduco, à Δια et ἄω, reiecta ultima præpositiōis uocali, propter uocalem sequentem pag. 26. Ab ἄω et compositis uerbalia fiunt, adiectione syllabæ γῆ, ἄω ἀρωή, σωάω σωαρωή, εἰσάω εἰσαρωή. sic à Διάω fit Διάωρη, id est, institutum uitæ, et uiuendi ratio.

σὺ ἢ ὄντως.) σὺ σὺ, tuus tua tuum, pronomen post

possessiuum pag. 84. Scribitur hic σὺ graui accentu propter sequentem dictionem, pag. 151. in ἐπίσοτε λῶ, quod si poneretur in fine iustæ sententiæ iam accueretur, Διανόμια, ὅ σὺ.

ἢ ὄντως.) est reuera, ἢ imperfectum ab ἐμὶ pag. 110. sed crebro ponitur pro præsentī ὄσι. sic ἐδ'α pro Δε, ἐγλῶ pro γῆ.

ὄντως.) profecto, reuera, aduerbium à genitiuo plurali participij uerbi substantiui, ὄν, ὄντος, τῷ ὄντων, γ in σ ὄντως pa. 88.

Διανόμια.) sensus, à Διανόω simplex uoicis, fut. νοήσω. Præc. acti. νενόηκα pass. νενόημαι, unde uerbale τὸ νόημα pa. 93. ablato incremento, et uerso μαι in μα, compositum Διανόμια. Ut uero facilius sit thematici inquisitio et utilior, memores esse conuenit, unde tempora formentur, et sensim tanquam per gradus sursum ascendamus ad originem, donec inuentum sit præsens indicatiui modi, est enim thema, hoc passeto. Διανόμια, reijce præpositionem, erit νόμα uerbale in μα, quod fit semper à præc. passi. prima persona, sublato augmento, erit igitur νόμα à νενόημαι. Porro præc. passiuum, formatur ab actiuo, uertendo φα in μαι, χα in γμαι, uel κα in μαι. Fuerit ergo νενόημαι ab actiuo νενόηκα, ubi autem κα in præc. desinit futurum in σω, nisi sit quintæ coniugationis. Proinde futurum erit νοήσω, nam in quinta coniugatione

bi substantiui ὄρ οὐσα ὄρ, aut aliud quippiam, quod lo
co & sententiæ congruit, seruata generis, numeri &
casus ratione. ἐκεῖ illic, δ' ἐκεῖ qui illic est, habitat, ama
bulat & cætera. οἴκοι domi aduerbialiter, τοὺς οἴκοι,
intellige ὄντας existentes, hoc est, domesticos, sic τὰ
τῆς intellige ὄντα, aut aliud quod quadrat, id est,
quæ hic sunt uel geruntur, quæ in hoc mundo sita
sunt, &c.

Est autem τῆς aduerbium sub forma datiuī fœ
minini, cuiusmodi plurima sunt profecta ex secunda
declinatione, habentq; & uel η diphthongum impro
priam, Δημοσίᾳ publice, ἰδίᾳ priuatim, βίᾳ uiolens
ter, παρρησίᾳ confidenter, libere, sic ἄλλῃ, πάντῃ,
πῇ, ὅπῃ, κρυφῇ, ὡς δ' ἡ, ἐπιῇ, ἡσυχῇ, κομιδῇ, πολλῶ
χῇ, ὡνταχῇ διπλῇ, τριπλῇ, τετραπλῇ, πεντα
πλῇ, ταύτῃ. ad eundem modum τῆς, quod fit ab arti
culo præpositiuo ὃ ἢ τὸ, qui aduentu particule δε, ca
pitur pro demonstratiuo pagina 87. ὅς pro ὄντῃ
hic, ἡς hæc, unde datiuus τῆς huic, & aduerbiali
ter hic.

μηδερ.) nihil ὃ μηδ' εἰς, ἢ μηδ' ἐμία. τὸ μηδερ pa. 14.
τιθεμῶνε.) τιθεμῶν pa. 67. Passi. τιθεμαι. Parti. ὃ τῆ
θεμῶν, ἢ τιθεμῶν, genitiuus ὃ τῆθεμῶνε, id est,
ponentis, facientis, ducentis.

Apud atticos enim passiuæ capiuntur actiuæ, &
alioq; deponentalia & mediæ uerba, idem habent præ
sens

sens & imperfectum cum passiuis. Porro τιθεῖς hoc
loco significat idem quod λογίζεῖς, id est, ducere atq;
que existimare μηδερ τιθεῖς nihili facere, μηδ' ἐπι
θεῖς parua habere, ὑσερον τιθεῖς post habere, πᾶς
οὐδερ τιθεῖς pro nihilo ducere, nihili facere.

Verum ista persequi non est præsentis instituti, tan
tum illud studiosos adolescentes admonitos uelim, si
linguæ Græcæ proprietatem, & elegantem uocabulo
rum usum tenere desiderent, ut Commentarios Budæi
summa cura perlegant. Reperient enim incredibi
lem quendam thesaurum, unde ad copiose scribendum
reddentur instructissimi.

πρὸς τὴν μακαριότητα.) ad beatitudinem, nihili ducen
tis, inquit, ad beatitudinem, hoc est præut est beatitu
do. capitur πρὸς, ut apud Comicum præpositio ad, ni
hil ad nostram hanc, id est, præut nostra hæc est for
mosa, οὐδερ πρὸς τὴν ἡμετέραν ταύτην.

ἔν' ἐπαγγελίαις.) in pollicitationibus, adiectiuum di
uinis interpres explicandi causa posuit.

ἐπαγγελίαις.) A nominibus in octam substantiuis
quàm adiectiuis, deducuntur substantiuæ in ἰα, κακός
malus, κακία malicia, ἀγγελῶ nuntius, ἀγγελία,
res quæ nuntiatur. ab ἀγγέλλω nuntio, cuius composi
tum ἐπαγγέλλω ex præpositione ἐπι, & in uoce de
ponentali ἐπαγγέλλομαι promitto. Hinc ἐπαγγέ
λλω, unde ἐπαγγελία, secunde declinationis, da

tius pluralis τῶν ἐπαγγελίῶν.
 ἀποκειμῶν.) uerbum κείμενον p. 114. compositum
 ἀποκειμῶν refideo, repositus uel depositus sum, par-
 ticip. ἀποκειμῶν repositus, foemininum ἡ ἀποκει-
 μῶν secundae declinationis accusatiuus τῆς ἀποκει-
 μῶν. Nec miretur quis, quod uerbum praesentis tem-
 poris ἀποκειμῶν uertitur, repositus sum, et item par-
 ticipium ἀποκειμῶν praesentis temporis per pra-
 teritum repositum, uide notata pag. 154. in uoce ἐπι-
 φαινομῶν.

Neq; praeterea hic laborandum est, ut quia uer-
 bum κείμενον nobis occurrit, totam illius ediscas coniu-
 gationem. Sed ubi excusso accusatiuo ἀποκειμῶν,
 ad ipsum thema perueneris nempe κείμενον, hic sisten-
 dum erit, nec ultra praesens tempus progrediendum.
 Id quod in omnibus obseruabis, ne longius curam exten-
 das, quam praesens locus postulauerit. Si quis occurret
 obliquus, non quiescendum nisi reperto nominatiuo, si
 ipse incidit nominatiuus, aut thema uerbi non ser-
 uabimur anxie quae inde tempora deducantur.

Ceterum quia ad consummatum grammaticū per-
 tinet, etiam illa tenere, quae posteriore parte nostras
 rum institutionum carptim scripsimus, quae incipiunt
 p. 89. consultum uidetur, non quidem ea solum
 ediscere, ut sparsim in exercitendo libello quopiam oba-
 uia erunt, sed huic quoq; rei postea tempus suum tri-
 buere,

buere, et à capite ad calcem usq; perlegere, serio stu-
 dio, haud aliter atq; feceris in perceptione primorum
 rudimentorum.

ἡμῖν.) nobis, datiuus pluralis ab ἐγώ.

μακαριότητα. ἢ μακάριος, inde ἡ μακαριότης, ἢ
 μακαριότης, uide in uoce ὁ μοιότης p. 155.
 accusatiuus τῶν μακαριότητων.

Εγὼ δὲ ἀ μὲν σοῖῶν αὐτὸς, ἐπὶ τῆς ἐχολῶς τῶν
 τῆς, νεκτὸς, ἢ ἡμέρας, γράφειν ἀχύνόμενον, κατέλι-
 πον ἢ γὰρ τὰς ἐν ἄσει διαβίβας, ὡς μυσίων κακῶν
 ἀφορμῶν, ἐμαυτὸν δὲ οὐ πῶ ἀπολιπεῖν ἰδὼν ἦθον.

Ego uero quae quidem facio ipse in solitudine hac,
 nocte et die scribere erubescō, derelinqui quidem enim
 in urbe occupationes, tanquam sexcentorum malorum
 causas, me ipsum autem nondum derelinquere potui.

Equidem scribere ad te non susineo pra pudore,
 qui in hoc extremorum finium recessu interdium nos-
 trūq; agito. tamen si enim urbicas occupationes pro de-
 relicto habui, ut sexcentorum malorum causas, me ta-
 men nondum ipsum etiam habere pro derelicto quui.
 ἐγὼ δὲ.) coniunctio δὲ uarie redditur, autem, uero, ca-
 terum, porro, sed, tamen, imò, rursus, contra, quin po-
 tius, ut sententia postulat.

ἢ ἢ σοῖῶν.) ἢ articulus subiunctiuus, neutri pluralis
 p. 86. ἢ est coniunctio, σοῖῶν à σοῖέω, circumflexū
 primae coniugationis.

αὐτὸς

αὐτῶν.) Ipse, pronomen aptum tribus personis pa. 85.
ἐπιγενετικῶς.) In solitudine, ἐπι cum genitiuo.
ἐχρηστικῶς.) ἐχρηστικῶς secundae declinationis, genitiuus
ἐχρηστικῶς per uocalem α, quod desinat in α purum.
Cur autem scribatur genitiuus ἐχρηστικῶς per α circa
cum flexum, notatum pag. 135. Interpres ἐχρηστικῶς
uertit, extremorum finium recessu. Significatur enim
hac uoce praedia ab urbibus semota, recessus, et soli-
tudo ab hominum strepitu remota, ab ἐχρηστικῶς exa-
tremus.

ταύτης.) demonstratiuum οὗτ' hic, αὐτῆς haec, geni-
tiuus ταύτης pag. 86.

νυκτὸς καὶ ἡμέρας.) nocte et die, tempus collocatur
in genitiuo pag. 138.

νυκτὸς.) ἡ νύξ nox, οὗ νυκτὸς noctis pag. 100.

Quaquam in huiusmodi sat fuerit indicasse nomina-
tiuum, quo conspecto, facile cognorit lector, quomodo
genitiuum et reliquos casus quaerere debeat, non igno-
rans quem ordinem in recensendis terminat ionibus
obseruauerimus, de quo pa. 160.

ἡμέρας.) ἡμέρας secundae declinationis genitiuus οὗ
ἡμέρας quia exit in α.

ἡμέρας.) Infinitiuus praesentis temporis, ut τῆμεν,
ab indicatiuo ἡμέρας. Quod cum sit thema, sistentis
dum est, nec extra propositum inquirenda sunt relia-
qua tempora pag. 170.

αὐτῶν

αὐτῶν.) αὐτῶν dedecoro, pudefacio, suffundo
pudore, αὐτῶν pudefio, erubescio, suffundor pu-
dore, habes thema ne longius angaris, ut reliqua rime-
ris tempora, sed hic sistas.

Ceterum quae uerba passiuæ uocis, ut est αὐτῶν
αὐτῶν, sunt reuera uerba passiuæ, quae autem deponen-
tia, et actiuo carentia, lectione autorum, ut pleriq;
alia, discendum est. Interpres ἡμέρας αὐτῶν
uertit sic, scribere ad te non sustineo pra pudore.
Quod speciosius est et numerosius, quam si uerbum
uerbo reddidisset, scribere erubescio. Pro uno uerbo
αὐτῶν, id est, erubescio, substituit multa per peri-
phrasim, non sustineo pra pudore. Quemadmodum
autem rationes copiae plurimum ualent ad parandam
uersionis elegantiam, ita et omnibus locis magno sunt
usui, et ijs potissimum medentur incommodis, quae ad
fert linguarum illa proprietates et phrasim.

Proinde si quis expeditum et elegantem interpre-
tem praestare studeat, sermonis ubertatem sibi compa-
ret, et tanquam in numerato, positumq; ob oculos ha-
beat quicquid Erasmus de hoc genere praecipit, uir
praeter alias dotes innumeras, hac ad miraculum usq;
que suspiciendus, quod ita Graeca in Latinum uertat,
ut nullum Graecitatis uestigium appareat. Idq; ea fit
de, ut nec sententiae quid addat, nec detrahat, cumq;
nihil minus spectet, quam ut totidem uerbis reddat, ta-
men

men incredibili quadam dexteritate plerunq; assequitur, ut citra sensus iacturam, dictionem tamen numero respondere uideatur, hoc credo maxime fretus, & scribendi usu iam meditatatum habet, quomodo in quavis faciem formanda sit oratio. Quo factum est, ut illius interpretationes præterquam quòd Græcicas figuras nusquã redoleant, hoc etiam eximium præ multis alijs sibi possint assumere, quòd tanq; fontes Latini esse credantur, non autem è Græcis fontibus hauriri. Sic uero interpretem agere & numeris omnibus interpretis fidem præstare, neq; tamen alium quam ipsum uideri argumenti autorem, id demum absoluti artificis est. Equidem pro mea tenuitate, non possum doctissimos uiros in hoc negotio uersatos inter sese committere, & de unoquoq; censuram ferre. Sed tamen omnibus candidatis linguæ Græcæ non dubito consilium dare, ut huius uiri uersiones diligentissime perlegant, excutiant, & imitari conentur. Alia in alijs eminent, neq; omnia sunt in omnibus illustria, interpretem fidelcm, Latinum & elegantem, facilem & commodum, in uarijs periclitatum, nisi nobis exhibuit Erasmus, ne mo unquam est exhibiturus.

ἤραφειν ἀιχύνουμαι. Valde usitatus est Græcis infinitiuus ubi nos gerundijs utimur & supinis, ut diximus pag. 158. in uoce τῶς τὸ ἐμωσῶται. uerum & alioqui, quemadmodum apud Latinos, certa quædam uerba

uerba gaudent infinitiuo, ita & apud Græcos. Βόλομαι λέγειν uolo dicere, οὐ τολμῶ ποιεῖν non audeo facere, &c. horum est hoc loco ἀιχύνουμαι γράφειν erubescio scribere.

κατέλιπον. Λέπω linquo, secund. aorist. ἔλιπον pag. 29. Sic à κατέλιπον composito, id est, derelinquo, secund. aoristus: κατέλιπον. non κατέλιπον, quia, ἔλιπον incipitur à uocali, pag. 26.

μὲν. nusquam non obuia sunt hæc due coniunctiones, μὲν quidem, δὲ uero. utimurq; ipsis diuidendæ gratia, ut sententiam à sententia, membrum à membro discernamus, ac priorem locum uendicat sibi μὲν, posteriorem δὲ. Quamuis autem creberrimum sit δὲ nullo præcedente μὲν, rarissimum tamen est μὲν, quis postea subdatur uel δὲ, uel alia quæpiam coniunctio, quæ alteram sententiam contineat, priori respondentem, ut cui sit uel affinis uel diuersa.

Itaq; hoc loco prior sententia est, κατέλιπον μὲν γὰρ τὰς εἰς ἄσιν διατίθεσθαι &c. subiungitur altera, ἐμοὺ τῶν δὲ οὐ πῶ ἀπολιπεῖν ἢ δὲ ὑνίθη. Caterum Budæus pro μὲν & δὲ, posuit tamen si, tamen, quæ duo minus Græcitatem sapiunt, quam illa priora.

γῶ.) enim. de hac coniunctione diximus pagi. 157. Et quæ præterea nobis denuo ac sæpius occurrent, ea sat erit semel declarasse. Vocis uero significatum altera uersio facile monstrauerit, aut adhibitum lexicon.

τὰς ἐν ἄσῃ Διατρίβας.) articulus τὰς afficit præpositionem cum casu, de quo pa. 162. in uoce τὸν μετὰ ἡμῶν ἕσιον. uerti poterat, in urbe oblatas, aut datas, aut per relatiuum, quæ in urbe offerebantur, quæ in urbe mihi dabantur, quibus cum in urbe agerem inuolui & implicari solebam, nam hic sensus est. Sed breuitatis studiosus compendio dixit, urbicas occupationes.

ἄσῃ.) τὸ ἄσῃ, τὸ ἄσῃ.) sine crasi pag. 97. datiuus uero ἄσει crasim admittit ἄσῃ, si non à nominatiuo ἄσῃ, certe ab inusitato nomine primæ declinationis cō tractorum, τὸ ἄσῃ, τὸ ἄσει, τὸ ἄσει ἄσει, ut τῆχ.) quemadmodum non solum dicitur Δόξῃ, sed & τὸ Δόξῃ, τὸ Δόξιος Δόξους, τὸ Δόξει Δόξῃ, ut τείχα.

Διατρίβας.) ἔβῃ, secundus aori. ἔτριβον, compositum Διατρίβῃ, secundus aori. Διέτριβον, unde uerba λεῖ Διατρίβῃ secundæ declinationis accusatiuus pluralis τὰς Διατρίβας. Multa sunt uerbalia, quæ seruant characteristicon secum. aori. Διέτριβον, ἢ Διατρίβῃ. ὄξῃ.) Tanquam, ut, ueluti, alia significata suo seruentur loco. Cauent uero studiosi, ne uocabulorum significationes inquirent, quo tempore sunt in Grammaticis occupati præceptionibus, quæ in re plurimum sepe numero peccatur. Deinde iactis fundamentis ubi ad autorum lecti onem sese contulerint, si non aderit inters

terpres, confugiendum ad lexicon, sed uerbi significatum illud modo tractent, & quantum dabitur in memoria reponant, quod loco præsentis satisfaciat. Reliqua si fieri potest, ne legant quidem, quod si scriptorem probe sibi uideantur intelligere, uel uiua præceptoris uoce freti, uel fida alioqui adiuti interpretatione, stultum est à lexicis petere consilium. In quibus ut omnia tradantur planissime, etiam quæ uocis usum prolatis exemplis ostendant, tamen ieiuniora minusq; uiuida sunt, neque tam penitus herent, ut quæ ipse tibi legendis autoribus paraueris.

μυρίων.) τὰ μυρία. Multa & innumera, pro quo Latini sexcēta, numerus finitus pro infinito. Genitiuus pluralis τῶν μυρίων.

κακῶν.) κακός, ἢ κακῆ, ὃ κακόν, malus, mala, malum. Genitiuus pluralis neutri generis, τῶν κακῶν malorum. ἀφορμάς.) ἢ ἀφορμῆ secundæ declina. τὰς ἀφορμάς accusatiuus pluralis.

ἔμουν ὄν.) meipsum. pronomen compositum pa. 85. οὐπω.) Nondum. πω tanquam adiectio syllabica, sic μήπω. Ita apud nos syllaba dum, in nondum, necdum, quiddum, haudum.

ἀπολιπεῖν.) λείπω, secund. aori, ἔλιπον, Infiniti. λιπεῖν, sic à composito ἀπολείπω, secund. aori, ἀπέλιπον. Infinitiuus ἀπολιπεῖν.

ἠδ' ὠκίθην.) Δάωμαι Possium, uerbum deponens ses

unde coniugationis in μι, à primitiuo δαῦω, futu-
 δαῦσω. Præteritum αἶ. Δεδ' αῦκα, passi. Δεδ' αῦκα
 μοι, Δεδ' αῦκασαι, Δεδ' αῦκατη aori. primus ἐδ' αῦκαδην,
 & Attice ἠδ' αῦκαδην, mutant enim augmentum syllabi
 cum in temporale pag. 102. Nemo uero miretur, nos
 in rimando themate, aut formâdo tempore, multa pro-
 ferre quæ nō sunt recepta, neq; enim quæ recepta sint
 recensemus, sed quomodo unumquodq; formetur.

ἀλλ' ὁμοίως εἰμι τοῖς ἐν θαλάσῃ ὑπὸ τῷ
 πλοῦ ἀπειρία ἀποδυμνίως ἢ ναυλώσῃ.
 Sed similis sum in mari præ circa nauigationem inex-
 perientia pereuntibus & nauiscantibus.

Similiterq; illis affectus sum, qui nauigandi insolentes,
 nauſca perditæ affliſtantur.

ἀλλ' ὁμοίως. ἀλλὰ ὁμοίως, apostrophos pagi. 6.
 Vſus te docebit quæ uocales deſint, ubi aſſidua lectio-
 ne didiceris ἀλλὰ non ἀλλο. & ita in reliquis. Bu-
 daeus ἀλλὰ uertit quæ, nam hæc coniunctio uaria ſi-
 gniſicat, nec tantum eſt aduerſatiuâ.

ὁμοίως εἰμι.) Similis ſum, recte uertit ſimiliter affe-
 ctus ſum. Tentabis ipſe mem̄or copie, num aliter quo-
 que reddi queat. Ita nobiſcum agitur, perinde res no-
 ſtræ ſeſe habent, & breuiter quæcunq; uoces ſimilitu-
 dinem æqualitatemq; ſigniſicant, tibi in mentem ue-
 niant, & quod optimum duxeris, id ponere licebit.

εἰμι.) accentum hoc loco remittit in præcedentem δι

εἰο

tionem, eſt enim encliticum pagina 136. Cæterum
 coniugationem huius uerbi ſubſtantini εἰμι habes pa-
 gina 110. ſed quia hic præſens tempus occurrit, id eſt,
 thema, non eſt neceſſe ad reliqua deſcendere tempora,
 ut ante monuimus.

τοῖς & c. ἀποδυμνίως.) Inter articulum τοῖς &
 participium ἀποδυμνίως, interſeruntur aliquot
 particule, de quo ſatis iam ſcriptum eſt in præceden-
 tibus.

ἐν θαλάσῃ. in mari, præpoſitio ἐν cum datiuo θα-
 λάσῃ, cuius eſt nominatiuus ἢ θαλάσῃ ſecundæ de-
 clinationis.

ὑπὸ τῷ πλοῦ ἀπειρία.) ſic ordina, ὑπὸ τῷ
 ἀπειρία præ inexperientia, κατὰ τὸν πλοῦ circa
 nauigationem, uel in nauigatione: aut ſic, ὑπὸ ἀπει-
 ρίας præ inexperientia, ἀπειρία, inquâ, τῷ πλοῦ
 πλοῦ, quæ eſt circa nauigationem, quæ inter nauig-
 andum contingit, explicando articulum τῷ, ut maxi-
 me quadrat. Nec eſt aliud ἀπειρία, τῷ πλοῦ,
 inexperientia circa nauigationem, quàm inexperien-
 tia nauigandi. Proinde interpretatus eſt totam hanc
 particulam duabus uocibus, nauigandi insolentes, ca-
 pta uoce ut apud Comicum, quid tu Athenis inſolens.
 ὑπὸ.) Præ cum genitiuo, ὑπὸ δ' εὐος præ metu.

κατὰ τὸν πλοῦ.) In nauigatione, circa nauigatio-
 nem, hoc eſt, inter nauigandum, præpoſitio cum accō.

M 2 πλοῦ

πλωῶ) πλέω nauigo, hinc δὲ πλόος nauigatio, ut ἀ
 τρεπω fit ἔσπος, pag. 164. in uoce ἔσπος. Contrahi
 tur autem hoc nomen δὲ πλόος πλοῦς, accusatiuus
 πλόου πλωῶ. pag. 96.

ἀπειρία.) πείρα experientia, inde ἀπειρία in ex
 pertus nā α est σεβνικὸν μόριον, id est, priuatiua par
 ticula, faciens ē substantiuo adiectiuum, quod rei pri
 uationem significet, μοῖρα pars, ἀμοῖρα expers, φό
 βος metus ἀφοβος intrepidus. Sic ἀ τρεπω fit ἀτρε
 πος, unde substantiuū ἡ ἀτρεπία, ἡ ἀτρεπία secun
 dationis. Si quidem ab adiectiuis in os sunt sub
 stantiua in loc, κακός malus, κακία malitia, ut notatum
 pagina 169 in ἐπαγγελία. Nec tamen analogia fre
 ti, conabimur quæuis à quouis deducere, sed spectan
 dus est autorum usus, magnus magnitudo, non magni
 tas. Contra, pius pietas, non item pietudo, iustus iusti
 tia non iustitas, nec iustitudo, sic apud Græcos φίλος
 φίλια, amicus amicitia, non item κάλος κάλια, pul
 cher pulchritudo.

ἀπολλυμένων ἡ νεοτῶσιν.) Pereuntibus & nau
 seantibus, pro quibus, Budæus, qui nausea perdit aff
 lictantur. Participium alterum mutauit in uer
 bum eiusdem temporis & relatiuum, deinde uo
 cem unam duabus reddidit per periphrasim, pro nau
 seare, afflictiari nausea, pro altero participio ἀπολλυ
 μένων substituit aduerbium perdit, aut contra pro

ἀπολλ

ἀπολλυμένων perdit afflictiatur, pro νεοτῶσιν
 ablatiuum nausea. Faciamus periculum, num alio quo
 que pacto uertere liceat, qui nausea percunt, quos mi
 sere cruciat nausea, qui perdit nausea torquentur,
 quos perdit grauat nausea, quos ad interitum usque
 nausea premit, qui perdit uexantur nausea, quos
 infestat & perdit nausea, quibus nausea molestia per
 niciem adfert. Quamquam ista partim liberiora sunt,
 quam pro officio interpretis. Tantum ostendendam
 hoc modo uiam putauit, qua ratione eruenda sint, quæ
 studiosis huius rei conducant, ut ubi dictionem latissi
 me, pluribusq; uerbis explicauerint, ea demum selig
 gant, quæ compendio ad sententiam proxime uidean
 tur accedere.

ἀπολλυμένων.) ὁλλῶς compositum ἀπολλῶς, unde
 adtiuum in μι ἀπόλλυμι, πασι. ἀπόλλυμαι per dor
 & perco. Particip. ἀπολλυμένων tertie declinatio
 nis datiuus pluralis τοῖς ἀπολλυμένων, qui regitur
 à nomine ὅμοι. Nam ut Latini, sic & Græci simi
 litudinis adiectiuo tribuunt datiuum. Et quod ad illa
 communia syntaxeos capita spectat, ferme idem obti
 net apud utrosque, quapropter in institutionibus no
 stris ista perquam paucis & carptim attigimus, &
 quod discipulus iam in ludo Latino percepisset, id ne
 cōmemorare quidem uoluimus, rati nos operam perdi
 tuos, si doctum & memorem admoneremus.

M 3 uous

ναυτικῶσιν.) ναυτικός, *crasis* ναυτικῶ. Part. ὀναυτικῶσιν, *datiuo* τῶ ναυτικῶσιν. ὅσιν ναυτικῶσιν *crasis* ναυτικῶσιν, *datiuo* plurali. τοῖς ναυτικῶσιν, *reictis* literis ν τ ex *datiuo* singulari p. 1. 17. Scribitur autem ναυτικῶσιν per ν in fine de quo p. 25. & 100.

οἱ ὅσιν μετέθει τῶ πλοίου Δυχερῶσιν, ὡς πολλῶν ἑρσάλου παρεχομένων, κἀκθερὲς ἐπὶ ἑρσάλου ἢ τὸ ἀκάτιον μεταβαίνοντες, πικραχού ναυτικῶσιν καὶ ἀποροῦσιν. συμμετέρχεται γὰρ αὐτοῖς ἢ ἀκθίον, ἢ χολίον.

Qui magnitudine nauigij offenduntur, tanquam multam iactationem prebente, & illic in lembum aut scatum transeuntes ubiq; nauseant & herent. transgreditur enim cum ipsis molestia & bilis.

Namq; illi magnitudine nauigij offensi tanquam uehementius succutientis, in lembum aut nauiculam cum transfuerint, sic quoq; non secius à nausea laborant, nimirum molestia ipsos ac bile quo transfuerint cumq; comitantibus.

οἱ,) qui, articulus subiunctiuus, pro quo interpret man que illi. Si quidem relatiua sæpenuero causam indicant.

μεγέθει.) ὅς μεγέθει magnitudo, τῶ μεγέθει, ὅσιν μεγέθει & per *crasim* μεγέθει ut τείχιδ primæ declinationis contractorum.

πλοῖσιν.) ὅς πλοῖσιν, τῶ πλοῖσιν, *tertiæ* declinationis.

Δυχερῶσιν

Δυχερῶσιν.) Δυχερῶσιν indignor, indignanter fero, offendor, *datiuo* iungitur. *tertia* pluralis Δυχερῶσιν, cui additur litera ν de hoc p. 25.

ὡς πολλῶν ἑρσάλου παρεχομένων.) tanquam multam iactationem prebenti, qui *datiuus* refertur ad casum μεγέθει. Indignantur nauis magnitudini tantam quam prebenti multam iactationem, id est, ut quæ siue quippe quæ prebeat multam iactationem.

πολλῶν.) *accusatiuus* nominatiui, πολλῶν, de quo pagina 100.

τῶν σάλου.) ὅς σάλου *tertia* declinationis iactatio in mari, undarum & fluctuum agitatio, quæ dum in nauim irruit, solent uectores buc atq; illuc quasiari, & in utraq; nauis latera protrudi.

παραχομένων.) prebenti, efficienti. In eadem significatione plurima uel actiue proferuntur uel passiuæ, horum est παρῆχω & παρῆχου prebeo, participium ὀ παρῆχόμενον. Scite interpret pro παρῆχέει σάλου, id est, prebere & efficere iactationem & agitationem, usus est uerbo succutere. Nam proprie succutere, aut quod receptius est, succussare dicitur equus, qui sic graditur ut scissorem concutiat, & equus ipse succussor appellatus est & succussarius, à succussatione, hoc est, eiusmodi agitatione. Itaque id uerbi ad turbulentam nauigationem accommodauit, quoties in uasto nauigio uector haud aliter concuti-

M 4 tus

eur, atque fessor à succussatore. Accusatiuum autem
 πολῶν expressit aduerbio uehementius, παρεχο-
 μῶν πολῶν τῶν σέλιον præbenti multam idestatio-
 nem, mutauit in uehementius succutientis. Quanquam
 si anxie superstitiosi esse uolumus, uertendum est non
 succutientis sed succutienti. Participium enim παρε-
 χομῶν tribuitur δὲ μεγέθει, nō genitiuo πλοίου,
 nisi forte Budæus genitiuum legit παρεχομῶν
 πλοῖς, succutientis nauigij, non autem μεγέθει πα-
 ρεχομῶν magnitudini succutienti. Boni consulat le-
 stor curiositatem, quæ cum tam pulchre constet sensus,
 dubio procul iniqua foret, nisi nobis propositum
 esset etiam in minutissimis adiuuare discipulorum stu-
 dia, eorumq; hæsitantiæ sic mederi, ut quasuis amolias
 remur remoras.

κακῆθεν.) crasis pro κακῆθεν & illinc pa. 109.

ἐπὶ δ' ῥ λέμεθον.) ἐπὶ præpositio, ὁ λέμεθον tertiæ
 declinationis.

ἢ τὸ ἀκάλιον, ἢ aut. Hæc litera uaria significat, ut uari-
 riant illius spiritus & accentus.

τὸ ἀκάλιον.) genus est nauicule piscatorie.

μεταβαίνοντες.) participium plurale à μεταβαίνω
 transco.

πρωταχού ναυτιώσι.) πρωταχού ubiq; . ναυτιώσι
 nauseo, tertia pluralis ναυτιώσι. per crasim ex ναυ-
 τιώσαι. Hic autem uerbum est ναυτιώσι, supra uero
 parti

participium datiu pluralis, qui uoce consentit cum
 tertia plurali pa. 79.

ἀποροῦνται.) ἀποροῦμαι herco, perplexus sum, ter-
 tia pluralis ἀποροῦνται crasis ἀποροῦνται ut τοῖ
 οὔται.

συμμετέσχεται γὰ αὐτοῖς.) simplex ἐσχομαι, com-
 positum ex μετὰ μετέσχομαι. Deinde altera præfi-
 gitur præpositio σῶ. nec tamen dicitur συμμετέσ-
 χομαι sed συμμετέσχομαι migrante uin u, ut pa.
 157. in uoce ἐμποῖσαι. tertia persona singularis
 συμμετέσχεται ut τῷ ἦται.

Composita uero ex σῶ gaudent datiuo, pagi. 159. sic
 hoc loco συμμετέσχεται αὐτοῖς cum eis transit, nisi
 ineptire uelis & dicere cōtransit eis, pro eo quod est
 una aut pariter cū eis transit. Budæus uertit quo trās-
 fierint cunq; comitantibus, per Tmesim pro quocunq;
 transferint comitantibus.

Mutauit quoq; interpret orationis faciem, dum in lo-
 cum uerbi cum coniunctione causali, substituit ablati-
 uum, pro nam comitantur, dixit comitantibus. Propte-
 rea quod ablatiu absolute positi crebro causam red-
 dunt, unde & particulam adiecit, nimirum.

ἐκδιῶ.) ἐκδιῶ molestus, iniucundus, ἐκδιῶ molestia.
 Suidas interpretatur ἀνορεξία, id est, si ita loq liceret
 inappetētia, cū stomachus destituitur appetitu, quod
 ἵς contingit, qui navigationis impatientes nausant.

Χολή. Bilis, & pro ira capitur. unde praecessit Δυσχεραίνουσι indignantur, stomachantur, offensi sunt.

Observabis hoc loco, non pertinere ad interpretationem, ut periodi, membri, aut incisi rationem habeat, sed utcumq; visum erit, aut structuræ Græci sermonis omni ex parte respōdeat, aut periodum in membrum, membrum in incisum redigat, aut contrā geminā periodum transferat in unam. Verbi gratia, Budeus si exacte singula tantum spectasset, ac non potius universam sententiam animo concepisset, tres absolutissimè, ut habet Græcus, periodos hoc modo, Νᾶρ, illi magnitudine nauigij offenduntur tanquam uehementius succutiētis. Deinde in lembum aut nauiculam cum trāsilierint, sic quoque non secius à nausea laborant. Nam molestia ipsas ac bilis quo transferint cunque comitantur.

Vides hic tria esse pronunciata, quæ tribus absolutæ sunt uerbis, offenduntur, laborant, comitantur, perinde atq; in Græcis tres periodi totidem constant uerbis, Δυσχεραίνουσι, νοστιῶσι, συμμετέσχετα. Quæ tria ad unicam translata sunt periodum, uultu sermonis nonnihil immutato, quod duo uerba Δυσχεραίνουσι & συμμετέσχετα reddit per participia, offensi & comitantibus.

Atq; hæc uariandi figuræ, itæcenti alioqui & frigenti orationi mederi solet. quandoq; enim Græca re
 &c

Et habent multis distincta periodis, ubi latinus scriptor minus acris erit, nisi membrorum & incisorum potius feratur multitudine, quàm clausularum. Est rursum ubi contrā fieri præstiterit, ut plausibiliores sint multæ sententiæ paucis grauatae membris, quàm periodus iusto prolixior & obscurior. Quæ omnia is demum nosse poterit, quisquis & optimos quosque interpretes præstius excusserit, & ipse quoq; sese in uertendis Græcis exercuerit. Idq; non oscitanter ac citra iudicium, sed tanquam in promptu positus rationibus, quot tandem modis singula uerti queant, quouero pacto uerbum nunc participio, nunc adiectiuo reddatur. Participium interdum uerbo, interdum nomine, oratio actiua in passiua conuertatur aut contrā, & ita in cæteris omnibus ad manum sit uariandi forma.

Τοῖς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν τὸ ἡμέτερον. τὰ ἴδιον ἔνοικα πάντα συμπεριφέρουτες, πάντα ἄρ' ἔμετα ἴδιον δὲ μοίῳ δογύβωρ ἔσμεν, ὡς εὐδὲρ μέγα ἦ ἐρημία ἀπὸνάμεθα ταύτης.

Tale igitur quiddam & nostrum, nam domesticas perturbationes simul circumferentes, ubiq; cum similibus tumultibus sumus. Itaq; nihil magnum solitudine lucrati sumus hæc.

Huiusmodi igitur quiddam nobis contigit, qui domesticas perturbationes quoquo circumferentes gentium ubiq; locorum perinde uersamur in tumultu. quæ
 re non

re non magno pere adiuti sumus ab hac solitudine.

τοῦτο. Itale, neutrum in op. de quo pa. 95.

οὖν. Igitur, ergo, coniunctio nunc illatiua, nunc con-

tinuatiua. τὶ. Quiddam, neutrum ab infinito nomine τῆς τινός
de quo pa. 15. destituitur autem proprio accentu, quod
sit encliticum, de quo pa. 136. nec tamen ipsum remittit
in precedentem dictionem οὖν. Nulla enim syllaba
geminum sortitur accentum, igitur οὖν τὶ scribendū
unico accentu at in σὺ μὲ τὶ duplex est syllaba, nam
que μὲ proprium nullum habet, ideoq; locum tribuit
accentui particulae τὶ. Quod si dictionem encliticam
praecesserit syllaba, proprium accētum possidens acu-
tum, isq; ob consequentiā migret in grauem, ut θεοῦ
τινὰ φιλῶ rursus reponitur acutus si encliticum pro-
prio destitueris, θεοῦ τινὰ φιλῶ. non autem θεοῦ τινὰ
φιλῶ.

ἡμεῖς. Et, etiam, quoque, uerti posset, huiusmodi igitur
nobis quoque contigit, nisi quod ἡμεῖς multis locis
abundat, de quo uide Commentarios Budaei, in qui-
bus plenissime docet usum partium orationis indecli-
nabilium.

τὸ ἡμέτερον. nostrum, pronomen possessiuum, huius-
modi, inquit, quiddam etiam nostrum, subaudi est. cre-
bro enim uerbum substantiuum intelligitur, cum alio
qui apertus est sensus. Capitur autem nostrum substā-
tiue

tiue, id est, res nostra, siue negotium nostrum, pro quo
interpretis dixit, nobis contigit. Liceat tibi quoque sic
uertere, Ad hunc igitur modum nostrae quoq; res sese
habent, neq; uero aliter nobiscum agitur, in eiusmodi
igitur statu res nostrae quoq; sunt sitae, ad eundem res-
rum statum nos quoq; redacti sumus, eodem nimirum
ferme loco res quoq; nostrae consistunt, &c.

ἐνοικῶ παῖθι. domesticas perturbationes. οἶκος do-
mus, ἐνοικῶ domesticus, quasi dicas in domo existens.

Plurima uero praepositionum adminiculo forman-
tur adiectiua, aut quae tanquam adiectiue capiuntur,
cuiusmodi sunt ea quae officium aliquod significant,
aut functionem, aut et numeris alicuius administra-
tionem. quorum quidem nominum tanta est copia, ut
nulla sint lexica numerandis omnibus absoluta. Cum
sint enim Graeci in omni compositionis genere felici-
sissimi, nec tam arctis conclusi spatij ut Latini, nul-
lus unquam futurus est modus, qui nouis concinnan-
dis uocibus statuatur. Sed pro re nata, et licuit sem-
perq; licebit scita compositione recens et nuper exoro-
ta signare.

πᾶσι. et πᾶσι prima declinationis contracto-
rum, τῶν πᾶσι plurale τῶν πᾶσι, et per cras-
sim πᾶσι.

συμπεριφέροντες. Si Latinis aequalis permittere-
tur audacia, uerterent concircumferentes, sed aures

non ferunt. Itaq; quoties istiusmodi occurrunt, quæ ad uerbum commode & uenuste reddi non possunt, ut ferme cõtingit in Græcorum compositionibus, spectare conuenit sententiam, & illam uerbis assequi uel diuersissimis. Vim Præpositionis σὺ sic exprime, uenâ nobiscum circumferentes. nam quod addit interpres, quoquo gentium, non ad significatum præpositionis facit, sed toti sententiæ seruit & ornatui.

συμπεριφέροντες.)φέρω fero. adde præpositionem περί περιφέρω. præfige alteram præpositionem συμ, sed migrat u in μ. συμπεριφέρω, inde participiũ συμπεριφέρων, τῶ συμπεριφέροντι, plurale οἱ συμπεριφέροντες.

μετὰ τῶν ὁμοίων θορύβων ἔσμεν.) cū similibus, hoc est, eisdem tumultibus sumus, pulchre interpres, perinde uersamur in tumultu, ἔσμεν ὁμοίων expressit ad uerbo perinde, μετὰ θορύβων dixit in tumultu, pro uerbo ἔσμεν posuit uersamur.

ὁμοίων θορύβων.)nominatiuus singularis ὁμοίων θορύβων tertie declinationis.

ἔσμεν.)sumus, ab εἶμι sum pa. 110.

ὧς.)Itaq; quapropter, quare.

οὐδὲν.)nullum, nihil, ab οὐδὲν, pa. 14.

μέγα.)neutrum à μέγας, pa. 100.

ἔρημιας.)ἡ ἔρημια, ἡ ἔρημιας secundæ declinationis.

ταυτης.)nominatiuus αὐτης, genitiuus ταυτης. pagina 85.

ἀπὸ ἀμέβα.)tolle præpositionem ἀπὸ, manet simplex ἀμέβα. pro ἀπὸ ἀμέβα, per syncopen ut scriptum pag. 120. Igitur ἀμέβα, est aoristus primus medius pro ἀπὸ ἀμέβα, cuius singulare ἀπὸ ἀμέβα, ab aoristo acti. ἀπὸσθα, futu. ὄνισθα, præsens ὄνισθα, per o, quod ratione augmenti uertebatur in ω. Ceterum dum istiusmodi ratione uerborum themata quaerimus, nihil nos offendat, quod per qua decurrimus temporum, crebro sint inusitata. Nec enim hoc hic agitur, ut sciamus receptum thema ne sit ὄνισθα, an potius uerbi in μὲ ὄνισθα. tantum paratur uia qua temporum formationes demonstrat.

οὐδὲν μέγα ἡ ἔρημιας ἀπὸ ἀμέβα ταυτης.)gaudet hoc uerbum accusatiuo cum genitiuo, accusatiuus significat fructum & emolumentum quod percipimus, genitiuus autem id unde fructus proficiscitur. Idem fit in uerbo ἀπολαύω. Lucianus quodam loco utrunque usurpauit, τί μὲν γὰρ, inquit, σὺ ἀπολαύσας τῶν ὄρων, τί δ' ἀρὰ πόνων τοῦ τῶ σὺ κάλλος αἱ βόες; quæ nam fructum percipies è montibus? quid uero boues consequantur emolumentum è tua pulchritudine? Interpres pro accusatiuo οὐδὲν μέγα, posuit non magnopere aduerbialiter, non magnopere adiuti sumus ab hac solitudine.

ἔμην τοι ποιεῖν ἔδει, καὶ ὅθεν ὑπῆρξε μὴ μίμνῃ
 ἰχνῶν ἐχεῖναι τοὺς πρὸς σωτηρίαν καθήκοντα μύθους
 (εἰς γὰρ φησὶ δέλεα ὀπίσω μου ἐλθῆναι, ἀπαρνησά-
 σθαι ἑαυτὸν, καὶ ἀράτω δὲ μὴ σαυροῦ αὐτῶ, καὶ ἀκολού-
 θεῖτω μοι) ταῦτά ἐστιν. καὶ ἡσυχία δὲ μὴ αὐτῶν ἐχέειν πει-
 ρᾶσθαι προσήκει.

Quæ uero facere oportebat, & unde licuit nobis
 uestigijs hære ad salutem præeuntis (si quis enim, in-
 quit, uult post me uenire, abneget seipsum, & tollat
 crucem suam, & sequatur me) hæc sunt. in quiete mens-
 tem habere conari conuenit.

At uero quæ facta à nobis oportuit, undeque auspici-
 candum fuit ei, qui uestigijs hære uoluit eius qui no-
 bis salutis uiam præiuit (si quis, inquit, pone me uenio-
 re uult, abiuret semetipsum, & tollat suam ipse crucem,
 & sequatur me) hæc fere sunt. iam primum mentem
 pacatam habere conueniebat.

μὴ τοι.) at uero, uerum, aduersatiua coniunctio, hoc
 loco respondet cōiunctioni μὴ, quæ multo ante præ-
 cēssit, & μὴ ποῖω αὐτὸς &c. nam post μὴ ut scri-
 psimus pa. 175. in uoce μὴ, serme sequitur δέ, aut
 alia quæuis coniunctio, posteriore sententiæ aut mem-
 bro seruiens. Hic prior oratio ubi ponitur μὴ, stas-
 tum rerum Basilij continet, altera quæ effertur per
 μέν τοι, declarat quid ipsum agere conueniebat.
 ποιεῖν.) Infinitiuus à uerbo ποιεῖω ποῖω, pa. 51.

ἔδει

ἔδει.) oportebat, impersonale δέ oportet, pa. 121. fin-
 ge uocē personale, & cape tertiam personam, δέω,
 δέω, δέω, & per crasim Δφ. Imperfe. ἔδει, ἔδει,
 ἔδει, crasis ἔδει. est enim impersonale actiue uocis.
 ὅθεν) unde, è quibus, aduerbium.

ὑπῆρξε.) simplex ἄρχω, futu. ἄρξω. aori. pri. ἤρξα-
 compositum ὑπᾶρχω futu. ὑπάρξω aorist. pri. ὑπῆρ-
 ξα. ὑπῆρξα, ὑπῆρξε, quod uerbum infinitiuo iunctum
 tanquam impersonaliter accipitur, pro contigit, lia-
 cuit, euenit, ὑπῆρξε ἐχεῖν licuit hære. Forte Basili-
 us scriptum reliquit ὑπῆρξε ἀρ, id est, licuisset.

In exemplari Aldino deest hæc uox ὑπῆρξε. sed
 tantum excusum est ὅθεν ἡμῖν ἴχνῶν ἐχεῖν, un-
 de nobis uestigijs hære. quod nescio an secutus sit
 Budæus interpretatus in hunc modum, undeque auspici-
 dum fuit ei qui uestigijs hære uoluit & cæ. quasi
 quippiam subaudiendum putarit, ὅθεν unde, & è qua
 re, subaudi proficiscitur, ἐχεῖν ἴχνῶν hære
 uestigijs. Quamquam alioqui ab alijs auspiciari con-
 uenit, unde licet rem assequi.

ἡμῖν) nobis, datiuus pluralis ab ἐγώ pag. 84.

ἴχνῶν.) genitiuum esse pluralem indicat articu-
 lus ἴχνῶν, sed cum quiuis genitiuus pluralis desinat in
 ων, & articulus ἴχνῶν sit omnis generis, aut præcepto
 re opus est, aut lexico, ut discas nominatiuum esse τὸ
 ἴχνος uestigium primæ declinationis contractorum,

N   τῶν

τοῖς ἰχθύσι. Θ πρὸς ἰχθύων, crasis ἰχθύων.
ἔχουσι.) Infinitiuus ab ἔχουσι. herco, postulat genitiuum.

πρὸς σωτηρίαν.) ad salutem. σωτῆρς seruator, τὸ σωτῆρς, unde ἡ σωτηρία. salus. nam quemadmodum à nominatiuis in ος fiunt substantiua in ια, κακός ἢ κακία, pagina 169. in uoce ἑσπερίαις, ita Θ à genitiuo desinente in ος, quandoq; huiusmodi fiunt nomina in ια, ut τὸ σωτῆρς, ἢ σωτηρία, secundæ declinationis. καθήκοντος.) genitiuus est. Ordo est, ἔχουσι Θ ἰχθύων τὸ καθήκοντος πρὸς σωτηρίαν, herere ue stigij eius qui præiuit ad salutem. Nominatiuus ὁ καθήκοντος, participium à primo aoristo medio καθήκοντος, primus aoristus actiuus esset καθήκοντος, futurum καθήκοντος, præsens καθήκοντος. uerum solum est receptum in uoce passiua siue media καθήκοντος, crasis καθήκοντος, prima coniugationis circum flexorum, tamen quoties hæc uerba deponentia siue communia sint excutienda, formabimus omnia tempora more actiuorum Θ passiuorum, quamuis non sint recepta. ideoq; à καθήκοντος sursum ascendemus ad præsens usque καθήκοντος, sed Lexicon docebit tantum receptum esse καθήκοντος, quod est compositum ab ἑκείνου. Nam Υ perdit ultimum α, quia uerbum incipitur à uocali, quæ quòd sit aspirata, mutatur τ in θ, καθήκοντος non καθήκοντος.

Cetera

Ceterum deponentium uerborum tempora quædam fiunt ut in passiuis, quædam ut in medijs, quod usu magis discas quàm præceptis.

Est autem καθήκοντος idem quod præco, præceptor sum, hinc καθήκοντος autor, præceptor, qui rem instituit.

ἔτις.) si quis, τις aliquis encliticum est, Θ accentum remittit in præcedentem syllabam ei, quæ ex se accentum nullum habet, cuiusmodi Θ alia scripsimus pagina 156.

γὰρ φησι.) φημι dico, tertia persona φησι pag. 114. estq; ex encliticis, Θ accentu destituitur pa. 130. Est autem locus quæ citat Basilius, Lucæ capite nono, nisi quòd ibi additur hæc particula καὶ ἡμέραν, id est, quotidie.

θέλω,) uult, prima persona θέλω uolo. ὀπίσω μου.) Post me. Aduerbum est cum genitiuo. Græcorum quædam aduerbia per præpositionem red dimus.

μου.) genitiuus ab ἐγώ, destituitur accentu tanquam encliticum.

ἔλευθον.) ἔλεύθω, secundus aoristus ἔλευθον, syncope ἔλευθον, infinitiuus ἔλευθον pa. 105.

ἄπαρνησάτω.) tolle præpositionem ἀπό, manet ἀπαρνησάτω, aoristus primus medius imperatiui, ut τὴν ἀπό, secunda persona ἀπαρνησάτω ut τὴν αὐτήν, indicatiuus

N 2 ἀρνησάτω

ἀρχιτάμης, aoristus primus actiuus esset ἤρηνσα, futurum ἀρνήσω, praesens ἀρνέω, sed receptum est deponens ἀρνέομαι inde ἀπαρνέομαι, abnego. ἑαυτοῦ.) semetipsum, pronomem compositum pagina 86.

ἀράτω. ἄρῳ tollo, futurum ἀρῶ, aorist. pri. ἤρα impera. ἄρον ἀράτω, ut τῷ φον τῷ φάτω.

σαυροῦ. ἦ σαυροῦ crux tertiae declinationis.

αὐτοῦ. ἵπις: crebro reperies αὐτοῦ pro αὐτοῦ, quod per apheresim dicitur pro ἑαυτοῦ pa. 86.

ἀκολουθεῖτω. ἄκολουθεῖω sequor, datiuum regit pa. 139 imperatiuus ἀκολούθει, ἀκολουθεῖτω ἔ per crasim ἀκολουθεῖτω ut ποιέτω ποιείτω pa. 50.

μοι. datiuus ab ἔω, ex encliticis est accentu carens. ταῦτά ἐστιν, ταῦτα haec, neutrum plurale pronominis οὗτοῦ pa. 85.

Iungitur uerbo singulari pa. 139.

ἔστι. uest. tertia singulari ab εἰμι sum pa. 110. εἰς: ex encliticis. Scribitur autē ἐστιν per v more Attico qui per sonis in iota finitis addunt v, siue sequatur uocalis, siue consonans, siue absoluta sit sententia, siue non. Idq; receptissimum in ecclesiasticis scriptoribus.

ἔν ἡσυχίᾳ ἔχῃ. ἔχω habeo, infinitiuus ἔχῃ habere. ἔν ἡσυχίᾳ in quiete, pro quo Budaeus pacatā habere. ἡσυχίᾳ quies secunda declinationis datiuus ἡσυχίᾳ per α diphthongum impropiam. ἔν in praepositione iun-

tio iuncta datiuo ἡσυχίᾳ.

τοῦ νοῦ) accusatiuus, nominatiuus ὁ νοῦ, crasis vides pagina 96.

πρῶτον. πρῶτον mitor, conor, tento, secunda conjugationis circumflexorum, infinit. πρῶτον, crasis πρῶτον.

πρῶτον. conuenit impersonaliter, praesentis temporis à πρῶτον ἔχω, compositum πρῶτον conuenio. Budaeus imperfecto reddit, iamprimum inquiens, mentem pacatā habere conueniebat, pro quo Graecus dixit, ἔν ἡσυχίᾳ τοῦ νοῦ ἔχῃ πρῶτον πρῶτον hoc est, uerbum è uerbo, in quiete mentem habere conari conuenit, ordo est conuenit conari, habere, id est, ut habeas, aut ut habeat quis mentem ἔχω. Magnus est enim usus infinitiui Graeci, ἔ se penumero commode redditur per optatiuum praecedente particula ut, aut alia simili. Caterum nos docendi gratia rudius uertimus, quo per omnia discipulo satis faceremus. Neq; uero miratur, si inter Graeca nihil respōdeat illi iam primum, nec interpretem damnet, quasi infinitiuum πρῶτον neglexerit. Latinis auribus ille inseruiuit, ἔ sensum bona fide reddidit. Verum iam deinceps in istiusmodi uersionis siue libertate, siue autoritate, non multum immorabimur, sed Budaei doctissimam interpretationem tantum inscribemus. Vbi enim singulorum uerborum themata commonstrata fuerint, ἔ Gram-

maticas minutias exacte peruestigauerimus, facile qui
uis iudicio ipse suo consequetur, quid interpretres aut
prudens adiecerit, aut securus transmitterit. Quorum
utrunq; quantum permissum sit, fidorum interpretum
scripta docebunt. Nunc quo coepimus proposito, has
meditationes absoluamus. De interpretandi ratione,
aliàs forte, & copiosius dicemus.

ὡς γὰρ ὀφθαλμῶν περιεγόμενον παρεχῶς, ἢ
ὡν μὲν ἐπὶ τὰ πλάγια, περιφερόμενον, ὡν δὲ
πρὸς τὰ ἄνω ἢ καὶ τὼ κυκλῶ μεταστροφόμενον,
ἰδίῃ ἐναργῶς οὐχ οἶοντε, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἑρπιδίον
τινὸς ὄψιν ὄρω μὲν, εἰ μέλλοι ἐναργῆ αὐτῷ ποιεῖ
εἶδαι τὴν θέαν, οὕτω ἢ ὡν ἀνθρώπου ἢ τῆς μυσίας
τῶν κατὰ τὸν κόσμον φροντίδων περιεγόμενον,
ἢ μίχανον ἐναργῶς ἐνατενίσαι τῆς ἀληθείας.

Vt enim oculus circumactum assidue, & nunc
quidem in obliqua circumlatum, nunc uero ad superius
& inferna identidem reuersum, cernere euidenter
non possibile, sed oportet affixum esse obtutum uiso, si
futurus sit euidentem ipsius facere conspectum, sic &
mentem hominis ab innumeris in mundo curis distra-
ctam difficile euidenter intendere ueritati.

Vt enim oculus continuo circumactu uersatus, &
nunc horsum illorsumq; deflexus, nunc sursum deorsumq;
erectus uicissim ac depressus, exacte cernere nequit,
sed obtutu incubere in rem uisam eum oportet,
siquis

siquidem conspectum rei perspicuum facturum est, hūc
in modum mētem humanam sexcentis mundi curis dis-
tractam, euidenter cernere ueritatem uix est ut eue-
nire possit.

ὡς γὰρ.) ut enim, respondet ei quod sequitur οὕ-
τω sic.

ὀφθαλμῶν.) oculus, ὁ ὀφθαλμῶς tertiae declina-
tionis.

περιεγόμενον.) accusatiuus participij praesentis
temporis, nominatiuus ὁ περιεγόμενος à passiuo πε-
ριεγόμεναι, actiuum περιεγῶ circumago, circumduco,
uerso, à περι ἢ ἄνω. nec abijcit περι uocalē, licet uer-
bum ἄνω incipiatur à uocali, pa. 26.

συνεχῶς.) συνεχῶς contineo, inde συνεχῆς contin-
uus primae declinationis cōtractorum, & συνεχῆος,
ἢ συνεχῆος crasi συνεχῶς ἢ v in σ conuerso,
fit aduerbium συνεχῶς quasi dicas continenter, qua
uoce Caesar utitur pro assidue & citra intermissionē,
continenter bellum gerere. De huiusmodi aduerbio-
rum formatione pa. 88. Pro περιεγόμενον συνεχῶς,
Budeus habet continuo circumactu uersatus.
ἢ ὡν μὲν.) & nunc quidem. ὡν aduerbium tem-
poris.

ἐπὶ τὰ πλάγια.) in obliqua neutrum plurale accusa-
tiui casus, nominatiuus singuli. ὁ πλάγιος obliquus
transuersus tertiae declinationis, pro ἐπὶ τὰ πλάγια

Budæus horsum illorsumq̄.

περιφερόμενον.) φέω, compositum περιφέρω, passi-
 περιφερόμαι circumferor, participium ὁ περιφερό-
 μένος tertie declinationis, accusatiuus τὸν περιφε-
 ρόμενον.

πρὸς τὰ ἄνω καὶ κάτω.) sursum ac deorsum. ἄνω ad
 uerbum, sursum, supra, κάτω deorsum, infra. Auer-
 bis articuli adduntur in quouis genere & numero,
 sensusq̄; redditur latine per conueniens aliquod parti-
 cipiū, aut aliam quampiā uocē, quæ maxime quadrat,
 ὁ ἄνω qui sursum uersatur, τὰ ἄνω sursum sita, τὰ κα-
 τὰ deorsum posita, πρὸς τὰ ἄνω ad ea quæ sursum
 consistunt. πρὸς præpositio iuncta est accusatiuo τὰ
 ἄνω.

πικρὰ.) neutrum plurale ab adiectiuo πικρὸς dens-
 sus, frequens. Neutra uero adiectiua in utroq; numero
 tanquam aduerbia sicut, πολλὰ multum. Sic πικρὰ
 frequenter pro quo Budæus uicissim, id est, idētidem,
 crebro per interualla.

μετασσεφόμενον.) accusatiuus est. nominatiuus ὁ
 μετασσεφόμενος, participiū præsentis temporis,
 à passiuo μετασσεφόμεαι.

Actiuum μετασσεφω conuerto, reuerto. à μετὰ &
 σσεφω, pro πικρὰ μετασσεφόμενον, id est, frequen-
 ter conuersum, uertit erectus uicissim ac depressus,
 nam πρὸς τὰ ἄνω μετασσεφόμεαι, id est, sursum
 conuert

conuerti, non aliud est quam erigi, Contra πρὸς τὰ
 κάτω μετασσεφόμεαι deorsum conuerti, tanquam
 est deprimi, id uero per uices contingit sibi mutuo
 succedentes, ideo πικρὰ μετασσεφόμεαι dixit uicis-
 sim erigi ac deprimi.

εἰδέν.) uidere infinitiuus secund. aorist. pagina 122.
 in εἰδέν.

ἐναρξῶς.) manifeste, euidenter, aduerbium factum à
 genitiuo plurali ἐναρξῶν, nominatiuus ὁ ἠγὼ ἢ ἐναρξ-
 τῆς primæ declinationis contractorum.

οὐκ.) non οὐ ante consonantem οὐ τῶν ὀκτώ, οὐκ ante uo-
 calem tenuem οὐκ ἐποικίσα, οὐχ ante aspiratam οὐχ
 ἄπαρ.

οἶόν τε.) οἶος potens, possibilis, quod nomen Ionico mo-
 re capit paretcon τε, οἶοσε, neutrum οἶόν τε.

ἄν.) oportet, impersonale, pa. 132.

πρὸς ἐραδένου.) simplex ἐραδένου ut τυφθῆναι do-
 ristus prim. passiuus infinitiui modi, indicatiuus ἡγεῖ-
 σθαι, à tertia persona præteriti passiuī ἡγεασθαι, pri-
 ma persona ἡγεσθαι, præteritum acti. ἡγεα. futu-
 ἡγεῖσθαι præsens ἐραδένου, id est, firmo, figo. πρὸς ἐρα-
 δένου applico, affigo. πρὸς ἐραδένου τὴν ὄψιν affigi
 oculum, siue aspectum applicari.

τὴν ὄψιν.) ὄψομαι uideo, præc. ὄψομαι, secunda
 persona ὄψαι, hinc ablato incremento uerbale fit ἔ-
 ὄψις, ἔ ὄψις, τὸ ὄψιν, secund. decli. contracto.

ὄρω μὲν.)ci quod uidetur. ὄρω uideo ὄρομαι uis
deor, crasis ὄρωμαι secunda coniugationis circumst.
Particip. ὄρώμενος datiuus ὄρώμενος, pro quo
Budeus dicit rem uisam. Nam huiusmodi participijs
preteriti temporis sepius abutimur, & ad significa-
tionem praesentis accommodamus, quod Latini non
habeant participium praesens à uerbo passiuo.

Quaquam & Graeci & Latini participia crebro
solent usurpare, non habita ratione temporis sed signi-
ficati, ut rem uisam dicamus non eam solum, quam tē-
pore praeterito uidimus, sed omne id in quod oculis of-
ficio suo fungi potest, sic Graeci δὲ ὄρώμενον partici-
pio praesentis temporis appellant, quicquid cerni po-
test, siue nunc in praesentia cernatur, siue antea cons-
picuum fuerit, licet iam lateat neq; appareat, hoc est,
τὸ ὄρώμενον, & uisum pro obiecto uisus, ut physici
loquuntur, accipimus.

εἰ.)si, coniunctio hic posita cum optatio μέλλοι.
μέλλοι.) Optatiuus ut τύπτοι, indicatiuus μέλλω,
quod uerbum peculiariter gaudet infinitiuo. Solentq;
Latine hanc phrasim reddere his uerbis, futurum est
ut, μέλλω σοίεπ futurum est ut faciam, μέλλω γρά-
ψαι futurum est ut scribam, μέλλω τύψαι futurum
est ut uerberem, cuiusmodi plene eadem sunt cum fu-
turis faciam, scribam, uerberabo, sed uocum usus est
obseruandus. Nos rudium ducentes rationem, pro
μέλλ

μέλλοι diximus futurus sit.

ἐναρξή.) ὁ κλητὴ ἢ ἐναρξής prima declinationis contra-
ctorum, τὸ κλητὴ ἢ ἐναρξής, τὸ κλητὴ πλὴν ἐναρξή
γεία, crasi ἐναρξή, id est, euidentem, manifestum, aut ut
Budeus cōspicuum. Hic capitur in genere foemino,
eius substantiuum δέαρ.

αὐτῷ.) αὐτῷ, ipse, pag. 85. neutrum αὐτῷ.) genitiuus
αὐτῷ, refertur ad ὄρώμενον datiuum neutrum. Budeus
habet pro αὐτῷ genitiuum rei, quia ὄρώμενον uertit
rem uisam.

σοίεπ.) infinitiuus à σοίεμαι, pag. 55. & in uo-
ce passiuā capitur actiuē, idcoq; regit accusatiuum à
tergo πλὴν δέαρ, uide pag. 185. in παρρησιολογίᾳ.
δέαρ.) ἢ δέα aspectus, uisus, at ἢ δέα Dea, utrunq; se-
cundae declinationis, accūs à δέα est πλὴν δέαρ.
οὐτῷ.) sic ante consonantem οὐτῷ, ante uocalem οὐ-
τῷ.

ἐνθρόνον.) nominatiuus ὁ κλητὴ ἢ ἐνθρόνον tertia
declinationis.

ὑπὸ.) haec praepositio cum genitiuo, solet addi dictio-
nibus passiuē significantibus, ut apud Latinos à uel ab
τύπτοι ὑπὸ σοῦ uerberor abs te, sic hoc loco ὑπὸ
σοῦ φροντίδων περιελελύμενον.
μυρίων.) antè hoc explicatum est.

ἢ κατὰ τὸν κόσμον φροντίδων.) Budeus uertit,
mundi curis. quomodo autem explicari possit articulus
lus ille

is ille ἄν̄ iunctus praepositioni cum casu κατὰ τὸν κόσμον ostensum est pa. 179. in uerbis ὑπὲρ τῆς ἡλίου πολλῶν ἀπερίεας.

κατὰ τὸν κόσμον. κατὰ in, praepositio cum accusatiuo κόσμου, nominatiuus ὁ κόσμος. 3^a tertiae declinationis.

φροντίδων. ἢ φροντίς ὅτι φροντίς 3^a ἄν̄ φροντίδων.

περιελκόμεθον. ἔλκω traho, περιέλκω distraho, passiuum περιέλομαι participium ὁ περιελκόμενος τὸν περιελκόμεθον distractum, est tamen praesentis temporis. uide de hoc in uoce ὄρωμι πα. 202 ἀμύχανον. ἀμύχανον conatus, machina. unde per ἀpriuatiuum particulam fit ἀμύχανον difficile, quod nulla ratione uel arte fieri possit.

ἐνατενίσαι. ἀτενίζω fixis oculis intueor, futurum ἀτενίσω aori. prim. ἠτένισα, infinitiuus ἀτενίσαι, ut τύψαι, compositum ἐνατενίσαι ab indicatiuo praesentis ἐνατενίζω, quod datiuum regit τῆς ἀληθείας, ratione praepositionis ἐν uide pa. 154. in ἐπιφαινομένης αὐτοῖς. Nec mireris interpretem ἐνατενίσαι uertisse per infinitiuum praesentis temporis cernere, ut et prius ὡς σκαδῖναι incumbere, et ἰδῆναι cernere, quandoquidem aoristi uarijs tribuuntur temporibus, et latissime patet eorum significatio et usus.

ἀληθεία. ueritati. Adiectiua in ης prime declinationis

nis contractorum faciunt substantiua feminina in εα ἐναργής euidentis, ἢ ἐνάργεια euidentia. ἀληθής uerus, ἢ ἀλήθεια ueritas, ὅτι ἀληθείας, τῆς ἀληθείας per α diphthongum improprium, et hoc differt à nominatiuo ἀλήθεια.

ἀλλὰ τὸν μὲν οὐπω τοῖς δεσμοῖς ἢ γάμος σὺν νεβυμλίω, λυσώδεις ἐπιθυμίας, καὶ ὄρμαι δυσκαθεκτοί, καὶ ἔρωτες ἀνεγ δυσέρωτες ἐκταράσσουσι. Sed quidem nondum uinculis nuptiarum constrictum, rabidae cupidines, et impetus irreteti, et amores quidam perditum perturbant.

Atque ei quidem qui nondum coniugalibus uinculis astrictus est, rabidae cupidines, et impetus effrenes, amoresque incessunt perditissimi.

δεσμοῖς. datiuus pluralis, nominatiuus ὁ δεσμός tertiae declinationis, est uerbale à δεώ ligo, pagina 109. in fine.

γάμος. ὁ γάμος nuptiae tertiae declinationis est singulari, cum nos utamur plurali nuptiae. uide pagi. 154. in ἐπιφαινομένης.

συνεβρυμλίω. συνεβρυμι. tempora sumit à ζεύω, ut scriptum est pa. 116. in uerbo ἀγνυμι. Futurum igitur ζεύω, praeteri. αἰτι. ἐβρυχα, passiuum ἐβρυμαι, Parti. ἐβρυμλίω, et compositum συνεβρυμλίω, accusatiuus τὸν συνεβρυμλίω. uerbum tamen scribitur συνεβρυμι, non autem συννεβρυμι, ut συζάω non σῶω

συνζάω πα. 130. Est autem σωμζών μάλι Θ coniugatus, pro quo Budæus constrictus.

λυσώδης.) Multa sunt adiectiva in ὠδης communia prime declinationis contractorum, ἄνδρ' ἀνδρός uir uiri, ἀνδρῶδης uirilil, ἱξός uiscum, ἱξώδης uiscosus. Sic λυσά rabies, λυσώδης rabidus, ἤ κελ Θ λυσώδης Θ , pluraliter οἱ κελ αἱ λυσώδεις crasis λυσώδης.

ἐπιθυμία.) nominatiuus pluralis, singularis ἢ ἐπιθυμία concupiscentia secunda declinationis.

ὄρμηαι.) ὄρμη' secunda declinationis, impetus, subitus animi affectus, Θ motus, quo temere huc uel illuc impellimur, cuiusmodi est in animantibus, dolentibus, aut alio affectu subito raptis.

Δυσκάθεκτοι.) retentu difficiles. ἔχω futurum ἔξω per aspirationem, quæ manet in præterito εἶχα, passiuum εἰςμαι εἶχαι εἴκται, unde ablato incremento fit uerbale ἐκτός. Sic à composito κατέχω, id est, retinco, uerbale κἀκεκ Θ , id est, cohibitus Θ retentus. Et licet scribatur κατέχω, tamen per θ scribitur κἀθεκτος, ἢ κατέχω fit à η Θ ἔχω, at κἀθεκτος ab ἐκτός quod habet aspirationem. A κἀκεκτος fit Δυσκάθεκτος retentu difficilis, Θ qui cohiberi non potest, id est, effrenis. Particula uero Δυε in compositione significat difficultatem, impossibilitatem, malum Θ perniciosum, cuius contrarium est εὔ. Cum sit autem ὄρμηαι

μὰ foemininum, tamen dixit non Δυσκάθεκται, sed Δυσκάθεκτοι. Attici namq; adiectiua in οε communi genere solent usurpare πα. 89.

ἔρωτες τινεε, ἔξωε amor, ἤ ἔρωτ Θ , plural. ἔρωπεε quinta declinationis. τινεε encliticum à nominatiuo τινεε remittit accentum.

Δυσἔρωτες.) ab ἔξωε fit adiectiuum Δυσἔρωε, id est, perditè amans aut minime amandus, explica particulam Δυε, ut loco quadrabit ἔρωτες Δυσἔρωτες de mores perditissimi, aut amores infelices Θ perniciosi.

ἐκταρᾶσσοσι.) ταρᾶσσο turbo. ἐκταρᾶσσο conturbo, molestus sum, præpositio ἐκ in compositis sæpe facit ad auxesim ἐκκάμνηρ supra modum defatigari, Ἰζαθενῆρ ualde debilitari. ἐκταρᾶσσοσι tertia persona pluralis.

τῶρ δὲ ἦδη κατὰ φλημυλὸν ὁμοζνω, ἔπερ Θ δόρυθος φροντίδωρ ἐκδέχεται. ἔν ἀπαιδία παιδῶρ ἐπιθυμία, γυωακός φιλακῆ, οἴκου ἐπιμέλεια, οἴκε τῶρ προσασία, αἱ κατὰ τὰ συμβόλαια βλάβαι, οἱ πρὸε τουσ γείτοναε Διαπλοκτισμοί, αἱ ἔν τοῖε Δικασκείοε συμπλοκά, φη ἐμπορίας οἱ κίνδωοι, αἱ φη γεωργίαε Διαπονήσεε. πᾶσα ἡμέρα ἰδίαρ ἡκει φέρουσα φη ψυχῆε ἐπισκόπισμ. κελ αἱ νύκτεε τᾶε μεθήμερινᾶε φροντίδαε παραλαβούσαι, ἔν τᾶε αἰταῖσ φωντασίαιε ἔξαπατῶσι Ἰρ νεαῦ.

At iam

ram secundi aoristi, quæ in uerbis quartæ coniugationis est γ, si futurum desinat in ξω pagina 29. Itaque à uerbo σφάττω iugulo, futur. σφάξω aoristus secundus ἐσφαγορ, uerbale nomē ἡ σφαγή cædes, ἐπιτάττω impero, ἐπιτάττει imperium. Sic à φυλάττω custodio foret nomen ἡ φυλαγή custodia per γ. dicitur tamen φυλακή. Siquidem huiusmodi mutarum, tenuis, aspirata, et mediæ, magna est inter sese affinitas, traditæq; operas mutuas, ut crebro aliam pro alia reperias. Aut fit ἡ φυλακή à nomine φυλαξ custos, τῷ φυλακῶ, unde ἡ φυλακή.

οἶκου ἐπιμέλεια.) domus procuratio, cura et diligentia, οἶκος domus, tertie declinationis ἐπιμέλεια accusatus, diligens, unde ἡ ἐπιμέλεια diligentia, ut ἀληθῆς θεός ab ἀληθείᾳ in hoc pa. 205. in ἀληθείᾳ.

οἰκέτωρ.) οἰκέτης famulus, primæ declinationis, τῷ οἰκέτῳ, accentu circumflexo in ultima pa. 134.

προΐσμι.) προϊσμι, presideo et presum, à προΐσμι. προΐσμαι presicio, prefecturam cōfero simplex uerbum ἴσμι, futurum σήσω, præter. ἀΐ. ἔσα κα πασι. ἔσαμεν ἔσασαν, sic à cōposito προϊσμαι, præteritum προΐεσμαι προΐεσσαν, unde ablato in incremento fit duplex nomen uerbale ἡ πρόσασις et ἡ προσασία, id est prefectura, presidentia, plurale ad προσασίαι.

ὁ κτλ τὰ συμβόλαια βλάσαι.) vim articuli afficiētis

tis præpositionem cum casu, pulchre expressit participio, δαμνα ciuilibus in contractibus accepta.

συμβόλαια.) à βάλω cōpositum συμβάλλω, quod præter alia significat pacisci, et cōtractus, cōuentusq; inire, unde uerbale συμβολῆ et inde συμβόλαιον, hoc est, pactum et cōtractus. Ferme autem huiusmodi uerbalia à βάλω et cōpositis, efferruntur per ο non α, ut βολῆ, προσβολῆ, καταβολῆ, sic συμβολῆ et inde συμβόλαιον, ut ἐπιβολαιον, et c.

βλάσαι.) βλάπτω nocco, secundus aoristus ἔβλασθον, tanquam à themate βλάσω pa. 108. hinc uerbale βλάσει damnum per idem effertur characteris con nempe β.

γείτονας.) ὁ γείτων uicinus, τῷ γείτονος, habito genitiuo facile ad reliquos casus peruenieris, τοῖς γείτονας.

διαπληκτισμοί.) πλήττω percutio, fut. πλήξω, præteritū ἀΐ. ἔπληξα, πασιῦν ἔπληκται. ἔπληξαι, ἔπληκται, unde uerbale πλήκτης percussor, et per metaphoram obiurgator et conuiciator. unde uerbum πλήκτιζω aut πλήκτιζομαι. Illa enim in ἴζω et ἴζομαι passim à quouis deducuntur, ut doctis autoribus uisum est, cōpositum διαπληκτιζομαι uerbum deponens, id est, decerto, pugno, contendo, futurum à πλήκτιζω est πλήκτιξω, præteritum actiui ἔπληκτικα πασιῦν ἔπληκτισμαι, unde uerbale

ablato incremento ὁ ἀλλήλοσμός, sic à Διαπληκτίσμομαι uerbale Διαπληκτίσμός.

Utrum uero recepta sint ἀλλήλοσμός, ἀλλήλοσμομαι, autantum Διαπληκτίσμομαι, docebit assidua lectio. tantum ostendimus quo pacto uerba fiant, quæ quidem nunc actiua, nunc contra passiua, nunc simplicia, nunc composita solum in usu uersantur, quemadmodum apud Latinos, recipiuntur composita, aspicio, conspicio, despicio, & deinde aspectus, conspectus, despectus, non autem simplex specio, licet usurpetur nomen species.

Δικασθεῖοις.) Δικάζω. fut. Δικάσω, præteritum actiuum Δεδίκακα, passiuum. Δεδίκασμαι, Δεδίκασαι, Δεδίκασαι, unde uerbale τὸ Δικασθεῖορ forum iudiciale, tribunal. Datiuus pluralis τοῖς Δικασθεῖοις tertie declinationis nam Δικάζομαι, id est, lites ago, contendo.

συμπλοκαί.) πλέω, συμπλέω, συμπλέομαι, consligo, negotium habeo cum aliquo. uerbale ἢ συμπλοκαί congressio, conflictus secundæ declinationis, migrat e in o, ut supra dictum pagina 163, in ἔμπορος. ἔμπορος.) πῶς questus, prouentus, ἔμπορος mercator, ἢ ἐμπορία, ἢ ἐμπορία, secundæ declinationis à præpositione ἐν & nomine πῶς uide p. 189. in ἐνοικα ἑτάθη.

κίνδωοι.) Nominatiuus pluralis, à singulari ὁ κίνδωο

υῖο

⊙ periculum, pro quo Budeus posuit aleam. γεωργία.) γέα & per crasim γῆ terra, ἔργον opus, inde γεωργός agricola, ἢ γεωργία agricultura, ἢ γεωργία.

Διαπονήσας.) πονέω laboro, futu. πονήσω, præteritum actiuum πεπώνηκα, passiuum πεπώνημαι, πεπώνησαι, uerbale ἢ πόνησις secundæ declinationis contractorum, ἢ πονήσις, αἰ πονήσεις & crasi πονήσας, compositum Διαπονήσας à nominatiuo Διαπονήσις à uerbo Διαπονέομαι excolo, elaboro.

ἡμέρα.) ἡμέρα dies, secundæ declinationis, à πᾶς omnis. Fœmininum ἢ ἡμέρα, neutrum τ' ἡμέρ. ἡμέρα.) ἡμέρα proprius, fœmininū ἢ ἡμέρα, πλὴν ἡμέρα. quomodo uero se habeant fœminina adiectiuorum, scriptum p. 89.

ἡμέρα.) ἡμέρα, ἡμέρα, ἡμέρα, uenio, uenis, uenit. φέρουσα.) φέρω fero, participium. ὁ φέρω, ἢ φέρουσα.

ψυχῆς.) ἢ ψυχῆ secundæ declinationis. ἢ ψυχῆς. ἐπισκοτήσιν. σκοτῶ tenebræ, uerbum σκοτέω, futu. σκοτήσω, præteritum actiuum ἐσκότηκα, passiuum ἐσκότημαι, ἐσκότησαι, unde uerbale ἢ σκοτήσις, ἢ σκοτήσις, πλὴν σκοτήσιν. compositum ἐπισκοτήσιν, nominatiuus ἢ ἐπισκοτήσις secundæ declinationis contractorum à uerbo ἐπισκοτέω obtenebro.

ο 3 νύκτες

νύκτες. ἢ νύξ, ἢ νυκτὸς nox noctis plurale αἱ νύκτες.
 μεθήμερινὰς, ἢ μέρα dies, μεθ' ἡμέρας per apostro-
 phon pro μετὰ ἡμέρας proprie significaret post
 diem, quia μετὰ iuncta accusatiuo significat post,
 uerū Attice capitur pro ἐν ἡμέρας in die, per diē, in-
 terdiu. Ceterū quia ratione apostrophī legitur μεθ'
 ἡμέρας tanq̄ unica dictio μεθήμερα, fit inde adiecti-
 uum ὁ μεθήμερινός diurnus, ἢ μεθήμερινά, accusati-
 uus pluralis τὰς μεθήμερινὰς.

φρονίδιας. ἢ φρονίς ἢ φρονίδος, τὰς φρονίδιας.
 παραλαβῶσαι, λαμβάνω secund. aoristus actiuus
 ἔλαβον, participium ὁ λαβών, ἢ λαβῶσα, compositū
 παραλαβῶσα ἢ παραλαμβάνω, plurale αἱ παρα-
 λαβῶσαι.

αὐτῆς. datiuus pluralis ab αὐτῆ pronomine relatio-
 uo, quod non solum significat ipsum, sed etiā capitur
 pro eodem, αὐτῆς φαντασίαις eisdem phantasijis.
 φαντασίαις. φανῶ futurum φανῶ. prateritum ac-
 tiuum πῆφακα, passiuum πῆφαιμαι, πῆφασαι
 πῆφασθαι uerbale φαντὸς unde uerbum φαντάσο-
 μαι, finge uocem actiuam φαντάζω, futurum φαν-
 τάσω, prateritum actiuum πῆφάντακα, passiuum πῆ-
 φάνταμαι, secunda persona πῆφάντασαι, unde no-
 men ἢ φαντασία, secundæ declinationis, datiuus plu-
 ralis τῶν φαντασίαις.

ἢ α

ἢ πατῶσι. ἢ πατῶσα fallo, tertia pluralis ἀπατῶς
 σι crasis ἀπατῶσι, compositum ἢ πατῶσα, ἢ πα-
 τῶσι.

Τῶτων δὲ φυγὴ μία, ὁ χωρισμός αὐτῆ ἢ κόσμος
 τῶτων. κόσμος δὲ ἀναχώρησις οὐτὸ ἔξω αὐτῶ γε-
 νέσθαι σωματικῶς, ἀλλὰ ὅτι πρὸς τὸ σῶμα, συμ-
 παθείας τιῶν ψυχῶν ἀποξήναι, καὶ γενέσθαι ἄπο-
 λιμ, ἀποκομ, ἀνιδιομ, ἀφιλέτακομ, ἀκτίμονα, ἀβιομ,
 ἀπράγμονα, ἀσωάλακτομ, ἀμαθῆ ἢ ἀνθηρωπί-
 ων διδασμάτων, ἔτοιμομ ὑποδέξασθαι τῆ καρδίας
 τὰς ἐκ ὅτι θείας διδασκαλίας ἐγγινομίνας δια-
 τυπώσας.

Horum autem fuga una, separatio à mundo uni-
 uerso. Mundi uero secessus, non extra ipsum fieri cor-
 poraliter, sed cum corpore consensu animum abrūpe-
 re, & fieri extorrem, sine domo, carentem proprio,
 nescium sodalitatibus, inopem, sine facultatibus, uacantē
 negotijs, alienum à contractibus, rudem humanarum
 disciplinarum, paratū admittere corde ex diuina do-
 ctrina ingenitas informationes.

Quarū rerū una demū cautio est, si ab omni se mi-
 do abdicarit, qui hāc uitare molestiam instituerit. Est
 uero secessus à mundo, nō extra mundū esse corpore,
 ceterum à consensu corporis mutuaq; affectione aim
 abrumpere. Non ciuē esse, non domū possidere, non fa-
 miliam, nihil proprium habere, nō sodalitatibus officia,

non amicitiae colere, praedia nulla, nullas facultates habere, negocijs uacare, iuris gentium contractus, humanasq; disciplinas non nosse. Ita se comparare, cor ut humanum aptum sit admittere disciplinam ex diuinis monumentis informatam.

τῶν γενεῖων. genitiuus pluralis demonstratiui neutri generis τὸ τοῦ, masculinum οὗτο, foemininum αὐτῆς pagina 85.

φυγῆ. φεύω fugio, secund. aori. ἔφυγον, uerbale nominis ἢ φυγῆ fuga, uide pa. 209. in φυλακῆ.

μία. ἓξ unus, pa. 14. foemininum μία una.

χωρισμός. χωρίζω separo, futurum χωρίσω praeteriti acti. κέχωρικά, passi. κέχωρισμαι, uerbale ὁ χωρισμός.

κόσμος. ὁ κόσμος, mundus genitiuus τῆς κόσμου.

πεντῆς. ὁ πᾶς τῆς πεντῆς, quinta declina.

ἀναχωρήσις. χωρέω, futurum χωρήσω, praeteriti acti κέχωρικά, passi κέχωρημαι, κέχωρησαι, uerbale χωρήσις compositum ἀναχωρήσις secessus, ab ἀναχωρέω secedo.

τὸ ἔξω αὐτοῦ γενέσθαι. articulus τὸ afficit orationem quae constat infinitiuis, id nempe extra mundum esse.

ἔξω αὐτοῦ. aduerbium cum genitiuis, quibusdam Latinorum praepositionibus respondent Graecorum aduerbia.

γενέσθαι, γίγνομαι, secundus aoristus medius ἔγενε νόμῳ

νόμῳ pagina 120. infinitiuis γενέσθαι, ut τυπέσθαι ab ἐτυπόμην.

σωματικῶς. τὸ σῶμα corpus, τὸ σῶμα τοῦ, inde adiectiuum σωματικῶς corporalis, genitiuis pluralis τῶν σωματικῶν, a quo aduerbium σωματικῶς mi grante v in σ pagina 88.

πρὸς τὸ σῶμα συμπάθειας, scripsimus pag. 155. in uoce ὁμοιότητος cuiusmodi dictionibus addatur praepositio πρὸς. Budaeus uertit συμπάθειαν πρὸς τὸ σῶμα, corporis consensum ἢ mutuum affectionem.

συμπάθειας. πάσχω patior, secundus aoristus ἔπαθον a τῆς πάθω, unde nomina ἀπάθειας, εὐπάθειας ἢ παθῆ. Sic a composito συμπάσχω, id est, condoleasco, ἢ alienis incommodis afficior siue τᾶγορ, sit συμπάθειας qui eiusdem est affectus, unde substantiuum ἢ συμπάθειας quasi dicas condolentia, naturalis ille consensus animi cum corpore.

ἀπορρήξει. ῥήκνυμι, frango, rumpo, futurum ῥήξω, pa. 129. aoristus prim. ἔρρηξα, infinitiuis ῥήξαι, compositum ἀπορρήξει abrumpere, ab ἀπορρήκνυμι per geniuum 33 pa. 129.

ἄπολις. ἢ πόλις ciuitas, unde ἄπολις extorris, qui ciuitate destituitur aut caret, qui non est ciuis.

Magnus hoc loco catalogus eorum quae fiunt per ἄ particulam priuatiuam, quae quidem Budaeus non ca

ἀνὴρ semper uoce reddidit, licet cōpositionis ratio sit una in omnibus. Ideoq; ut in ceteris, ita & in istis ius uabimur copia, ut nobis obuia sint, quae cūq; scite et cōmode priuationem significant. Deinde cōminiscamur apta uerba, quibus negationem tribuamus ἄπολι γὰ νεόσαι uertit non esse ciuem, ἀοικου non possidere domum, nō familiam. Quae quidem multis alijs uerbis et recte uerti possunt, ἄπολι γενέσαι ciuitatem ignorare, ciuitate carere, ciuitate destitutum esse, & item alio & alio pacto, ut cūq; commodum erit negationem explicare.

ἀοικου.) quoties α priuatiuum praefigitur uocalibus, solet interferi ἄξιος dignus, ἀνάξιος indignus. Verum id non est perpetuum ut ἀεργος, ἀυπνος, ἀόρατος, ἀοικνος, ἀωρος, ἀωτ.) sic ab οἶκος domus adiectiuium formatur ἀοικος qui domo caret.

ἀνιδίου.) ιδίος proprius, priuatus, ἀνιδίος qui nihil habet proprium, quod sibi peculiariter uendicet.

ἀφιλέταιρος.) ἑταῖρος sodalis, amicus, φιλέταιρος sodalium studiosus, & amicitiam colēs, ἀφιλέταιρος qui sodalitatē & amicitiae officia non colit.

ἀκτημόνα.) κτῶμαι acquirō, possideo, ἀκτημόν inops qui praedia non habet.

Multa in μω deducuntur à futuro uocis actiuae, μνάσμαι reminiscor, futurū actiui esset μνήσω, inde μνήμων memō, sic à κτῶμαι futurū actiui κτήσω, unde

unde si receptum esset, diceretur κτήμων opulentus qui multa possidet, hinc ἀκτῆμων qui possessionibus destitutus est, genitiuus ἀκτῆμων, accusatiuus τὸν ἀκτῆμονα.

ἄσιος.) βίος uita, uictus, & facultates quibus uita sustinetur, quaeq; ad usum uitae pertinent, hinc ἄσιος dicitur, qui ijs rebus caret.

ἀπράγμων.) πράγμα, res, capitur pro negotio & molestia, ut παρέχω πράγματι faceffere negotiū. Hinc fit ἀπράγμων qui nec alijs exhibet negotiū, nec ipse libenter negotijs inuoluitur, ἢ ἀπράγμονος. ἀσυνάλλακτος.) ἀλλάττω, inde συνάλλακτος contracto, pacifcor, in eo contractus & cōuenta. Tertia persona praeteriti passiuī συνάλλακται, uerbale συνάλλακτος, unde ἀσυνάλλακτος, ut Δυσκότακτος ἀνατέχω pagina 103.

ἀμαθής.) μαθήσω discō, secund. ἄορι. ἑμαθον ab iniustato μαθέω, hinc ἀμαθής, genitiuus ἀμαθέος primae declinationis contractorum τὸν ἀμαθέα crasis ἀμαθῆ, id est rudem, nescium, indoctum. Crebro uero genitiuum habent ista adiectiua, quae sunt ex particulis α, ευ, δυο, quorum exempla passim obuia.

ἀνθρώπων.) ἄνθρωπος homo, ἀνθρώπων huius manus.

Διδασμάτων.) Διδάσκω à Διδάχω facit praeteritum passiuum Δεδιδασμαι, unde τὸ Διδασμα, τού

ταῖς Διδάξματ' ὅ, πῶν Διδασμάτων.
ὑποδέξασθαι.) Δέχομαι, futurū Δέξομαι, aoristus
primus ἐδέξαμην, infinitiuus Δέξασθαι, compositum
ὑποδέξασθαι.

καρδία.) datiuus à nominatiuo ἡ καρδία, secundæ
declinationis.

θεός.) ὁ θεός Deus, inde ὁ θεός diuinus.

Διδασκαλία.) genitiuus à nominatiuo ἡ Διδασκα-
λία à Διδάσκαλ' ὅ.

ἐγνομύα.) γίνομαι, participium γνόμυος ἢ γί-
νομύης, τὰς γνομύας, compositum ἐγνομύας ab
ἐγίνομαι intus generor, inuascor, quasi dicas, in-
tus fio.

Διατυπώσεις.) à nomine τύπ' ὅ sit uerbum τυπώω,
futurum τυπώσω, præteritum actiuum τετύπωκα,
passiuum τετύπωμαι τετύπωσαι, unde uerbale ἢ τυ-
πώσεις, πῆς τυπώσεως, accusatiuus pluralis τὰς τυ-
πώσεις, crasis τυπώσε, compositum Διατυπώσε
à uerbo Διατυπώω.

ἔτοιμασία.) δὲ καρδία, ἢ ἀπομάθησις πῶν ἐκ
πονησῶς συνηθείας ψροκαταχόντων αὐτῆν Διδά-
ξμάτων.

Preparatio uero cordis, obliuio ex præua consue-
tudinē ante occupantium ipsum doctrinarum.

Est autem huiusmodi cordis comparatio, cum
ex doctrinā dediscuntur, quæ præua consuetudine
sedem

sedem in ipso occupauerunt.

ἔτοιμασία.) ἔτοιμάζω, futurum ἔτοιμάσω, præte-
actiuum ἦτοίμακα, passiuum ἦτοίμασμαι, ἦτοίμα-
σαι, unde ἢ ἔτοιμασία uerbale.

ἀπομάθησις.) μαυθάνω tempora sumit à μαθίω fu-
turum μαθήσω, præteritum actiuum μεμάθηκα, pas-
siuum, μεμάθημαι, μεμάθησαι, unde ἢ μάθησις, inde
ἀπομάθησις ab ἀπομαυθάνω.

συνηθεία.) συνήθης consuetus, ἢ συνήθεια consuetudo,
ἢ συνηθεία, pa. 204. in ἀληθεία.

ψροκαταχόντων.) ἔχω, secundus aori. ἔχωρ à uer-
βο χέω pagina 123. participium χῶρ, χόντ' ὅ, πῶν
χόντων. Compositum autem καταχῶρ à κατέχω,
inde ψροκαταχῶρ à ψροκατέχω, id ē, prius occupa-
ro. Præpositio ψρο in compositis quandoq; præce-
dens tempus indicat, ut apud Latinos præ in uerbo
præuerto & consimilibus.

οὔτε ἂν ἐν κηρῷ γράψαι δυνατὸν, μὴ καὶ ἀλεάναι
τα τοῦ ἐναποκίμυος χαρακτῆρας, οὔτε ψυχῆ δό-
γματα θεῶ πασαβέδοι, μὴ τὰς ἐκ τοῦ ἔθους προ-
λιψῆς αὐτῆς ἴτελόντα.

Neq; enim in cera scribere possibile, non delentē
infitos characteres, neq; animæ placita, diuina accom-
modare, nō ex consuetudine anticipatas opiniōes ex
ea eximentem.

Nam neq; in tabulis cæcis scribere possis, nisi prius
litteras

litteras induxeris quae ante scriptae fuerunt, neque animae prius diuina placita accommodaris, quam antici patris opiniones ab ea exemeris.

κῆρξ. datiuus à nominatiuo ὁ κῆρξ cœra, tertiæ declinationis.

γράφω.) γράφω scribo, aoristus prim. ἔγραψα. infinitiuus γράφω.

Δυνατόν.) Δύναμαι possum, uerbum deponens secundæ coniugationis in μι ut ἴσαμαι. finge uocē actiuā Δύνημι, futurum Δυνήσω, prateritum actiuum Δεδύνηκα, passiuū, Δεδύναμαι per α, quia semper perultima prateriti passiuī uerborū in μι est breuis πα. Sz. tertia persona Δεδύνασαι, uerbale ὁ Δυνατός, ἢ Δυνατή, τὸ Δυνατόν possibilis possibile.

καταλείνω.) λείνω & inde καταλείνω deleo, futurum λείνω, aorist. pri. ἔλενα, participium λείνων καταλείνωντος, ἢ λείνωντα, καταλείνωντα. Posuit Budæus hoc loco uerbum inducere, cuius usus est proprie, cum de opere tectorio sit sermo. Et pro abolere capitur, Suetonius, Amplissimis uerbis collatum datum in integrum restituit, inducto priori decreto. Et alio loco. Multa & deleta et inducta & superscripta inerant, Siquidem illito chartis atramento, tanquā delentur quae prius scripta fuerant. Vide Commentarios Budæi in uerbo ἐμπλάττω.

Ceterum μὴ καταλείνω, τοὺς χαρακτηρισμοὺς uertit, nisi

tit, nisi prius litteras induxeris. Nam participia significationis prateritæ cū non sint Latinis à uerbo actiuo, necesse est ut utamur uerbo prateriti tēporis, nisi prius induxeris, uel ubi non induxeris, aut capiamus participium prateriti passiuī, & orationem actiuam commutemus in passiuā, καταλείνω, τοὺς χαρακτηρισμοὺς inductis litteris, siue deletis characteribus.

ἔναπόκειμύς.) κέμαι iaceo πα. 114. Compositum ἐπόκειμαι, hinc ἐναπόκειμαι participium ὁ ἐναπόκειμύς.

Χαρακτῆρας.) χαρατῶ sculpo, imprimo, tertia persona prateriti passiuī κηχάρκτα, unde ὁ χαρακτῆρ.

Δόγματα.) τὸ δόγμα, uerbale à δοκέω, aut potius inusitato themate δόκος, prateritum passiuum Δέδογμα, hinc δόμα.

παραθέσθαι.) θέσθαι secund. aori. medius infinitiuī à τίθεμαι πα. Sz. παρατίθεμαι παραθέσθαι.

ἔθος.) τὸ ἔθος, τὸ ἔθος crasis ἔθος ut τείχης,

προλήψεις.) λαμβάνω futurum λήψω à λήσω prateritum actiuū λέληφα, passiuum λέλημαι, λήψαι, uerbale ἢ λήψις ἢ λήψε, accusatiuus pluralis τὰς λήψεις λήψεις per crasim, sic προλήψεις τὰς προλήψεις crasis προλήψεις, à composito προλαμβάνω.

ἔξελοντα.) ἔξαιρώ eximo, simplex αἰρέω, secundus aorist.

δορι. capitur ab ἔλω, ἔσ est εἶλον participium ἔλωρ
ἔλόντος, compositum δὲ ἔλωρ δὲ ἔλόντος, accusati-
uus ἔρ δὲ ἔλόντα.

πρὸς δὲ τούτο μέγισον ὄφελος ἡμῶν ἢ ἐρημία
παρέχεται, κατ' ἐνάξουσα ἡμῶν τὰ πάθη, καὶ ἔχο-
λην διδούσα τῷ λόγῳ, πικρὰ τε ἔσται αὐτὰ φθίψου-
σά τε ἔκτε μῆρ.

Aduero hoc maximam utilitatem nobis solitudo
praebet, consopiens nostras perturbationes, ἔσ ocium
dans rationi omnino ipsas ex anima elidendi.

Ad id autem assequendum solitudo grande opere
precium adfert, utpote quae perturbationes animi cō-
sopire solita sit, spaciumq; deinde indulgere ui ratio-
cinationis ipsas stirpitus ex anima elidendi.

πρὸς δὲ τούτο.) ad id autem. dictionem assequendū,
explicandi gratia posuit, quomodo solet Cicero usur-
pare praepositionem ad, ut commodum subaudiatur
gerundium.

μέγισον.) superlatiuus à μέγας pa. 93.

ὄφελος.) utilitas. nomen neutrum ut τῆχος.

κατ' ἐνάξουσα.) εὐνή cubile εὐνάξω sopio compositū
κατ' ἐνάξω, participium κατ' ἐνάξωρ, ἢ κατ' ἐνάξου-
σα utpote quae consopire solita sit. Saepius imperfe-
ctum reddunt per solet aut consuevit.

Διδούσα.) participium praesens foemininum à Δίδω
mi pagina 75.

ἔκτε

ἔκτε μῆρ.) τέμνω, secund. aorist. ἔτεμον pa. 105. infe-
nitiuus τε μῆρ, sic ἔκτε μῆρ ἔκτε μῆρ.

ὡς γὰρ τὰ θηρία, εὐκαταγώνισα ἔσι καταφύ-
δέντα, οὕτως ἐπιθυμῖαι καὶ ὄρεαι καὶ φόβοι ὁ λυ-
πῶν, τὰ ἰοβόλα τὴ ψυχῆς κακὰ, κατ' ἐνάξουσα διὰ
φθίψουσας, καὶ μὴ δὲ ἀγρία νόμιμα. ἔσ σω-
χῆ ἔρεθισμῶν, εὐκαταγώνισα τῆ δυνάμει τοῦ
λόγου γίνεται.

Vt enim ferae faciles superatu sunt permulsa, sic con-
cupiscentiae ἔσ irae ἔσ pauores et maerores, uenefica
animae mala, consopita per quietē, ἔσ non exasperata
assiduo irritamento, superabiliora ui rationis fiunt.

Vt autem ferae bestiae blanda manu permulsa leni-
certamine superantur, ita libidines, pauores, maeros
res, animae uenefica mala, consuetudine cōsopita, nec
perpetuo irritamento offerata, eluctabiliora deinde
ui rationis fiunt.

εὐκαταγώνισα.) ἀγωνίζομαι, tertia persona. Praete-
ritū ἠκώσισα. uerbale ἀκώσισος. cōpositum καταγώ-
νισθ superabilis, à καταγωνίζομαι uinco, supero,
εὐκαταγώνισθ qui facile uincitur. Nam εὐ in cōpo-
sitis significat facile, proclive, pronom, bonum, uide
pa. 206. in Δυσκότεκτοι.

ἔσ.) uerbum singulare, iungitur ntō plurali neutri
generis θηρία, more Attico, pa. 137.

καταφύθεντα.) φύγω futurum, φύξω, praeteritū
P ἔφθο

ἔφηχα. passiuum ἔφημαι ἔφησα ἔφησθα. aori. pri-
mus ἔφηχθην, participium ὁ φηθείς, τὸ φεχθῆν τὸ
φηθέντος plurale τὰ φηθέντα, compositum κατὰ
φηθέντα, ἃ κατὰ φήχω.

ὄργαι. ἴρα, Non hoc est in Budæi uersione, nec codē
ordine recenset ut habent Græca, uerum scribarum
et typographorum incuria, multa in huiusmodi et
omittere solet et confundere.

ἰοβόλα. ἰός uenenū, ἰοβόλος uenenosus, quasi uenena
iaculans ἃ βάλω iaceo, et monuimus in uoce συμβό-
λαι, uerbalia uerbi βάλω efferri pro ο, sic igitur
ἰοβόλος ut ἐκβόλος et procul iaculans Apollinis ἐπι-
theton.

κατ'ὄνασθέντα. ἑνῶσσω, futurum ἑνῶσω præte. acti-
uum ἑνώκα, passiuum ἑνώσμαι, ἑνώσσαι, ἑνώσθαι
aorist. pri. ἑνώσθην, participiū ὁ ἑνώσεις, τὸ ἑνωσ-
σθῆν, τὸ ἑνωσθέντ, plurale τὰ ἑνωσθέντα, σύν-
σῆσις κατ'ὄνασθέντα, ἃ κατ'ὄνάσω σοπιο.

ἀγχιαινόμην. ἀγχι et ferox, agreslis, inde ἀ-
γχιάνω, ἀγχιάνομαι, participium ἀγχιαινόμηνος,
compositum ἀγχιαινόμομαι, ἀγχιαινόμηνος neu-
trū plurale ἀγχιαινόμηνος efferata, tamē est præ-
sentis temporis, uide de hoc p. 202.

σῶεχῆ. ἰδὲ σῶεχῆς prime declina. contracto, τὸ
σῶεχῆος, τὸ δὲ σῶεχῆι, crasis σῶεχῆ.

ἔρεθισμός. ἰδὲ ἔρεθισμός uerbale ab ἔρεθίζω, factum ἃ
prima

prima persona præteriti passiu.
ἐκατακωνισότερα.) comparatiuus ab ἐκατακων-
ισθῆν.

Δωάμε. ἢ Δωάμε, primæ declinat. contractoriū
τῆς Δωάμεως, τῆ Δωάμεϊ crasis Δωάμε.

γίνετη.) tertia persona ἃ γίνομαι fio. Est rursum
uerbū singulare cum ntō plurali ἰοβόλα κακά.

ἔσω τοίνυρ τὸ χωρίον τοῖσιν, οἶον πῶς ὄσι et τὸ
ἡμέτερον, ἐπιμίξιας ἀνθρώπων ἀπικύλλομαι, ὡς
μὴ ἴπ' ἑνός τῶν ἔσωθεν τὸ σῶεχῆς ἢ ἀσκήσιος
Διακόπῃσθαι. ἀσκήσιος δὲ ἑστειρίας, πλὴν ψυχῆς τῆς
φαι τοῖς δειοῖς Διανοήμασι.

Sit igitur locus talis, qualis est et noster, congregatus
sui hominum liber, ut ne a nullo externorum assiduitas
meditationis interpelletur. Meditatio autem pietatis
animam nutrit diuinis cogitationibus.

Esto igitur locus aliquis huiusmodi qualis hic no-
ster, ita ab hominum congressu liber, ut a nullo extra-
neorum irrupente assidua interpelletur meditatio.
pietatis enim meditatio animam diuinis cogitationis
bus alit.

ἔσω.) imperatiuus ob εἶμι sum p. 110.
οἶον πῶς ἔσι.) πῶς adiectio est syllabica, ὅπως pro
ὄς, sic οἶόνπερ pro οἶον. ἔσι accentum remittit ut eno-
cliticum.

ἡμεῖς ὅ ἡμέτερον.) ἡμεῖς multis locis tanq̄ abundat.
P 2 ἐπι-

ἐπιμίσγας.) μέμιξιμι misceo, futurum μίξω à μίξω, præteritum αἰμίμιξιμι, passivum μέμιξιμαι, μέμιξαι, sic ab ἐπιμίγνυμι, id est, commercium habeo, fit ἐπιμέμιξαι, unde nomen uerbale ἐπιμίσγισ, commercium.

ἀπαλλάττω.) ἀλλάττω, futurum ἀλλάξω, præteritum αἰλλάττω, passivum ἀλλάττωμαι, participium ἀλλάττων, cōpositum ἀπαλλάττωμαι ab ἀπαλλάττωμαι discedo, liber sum, regit hoc uerbum genitiuum ἐπιμίσγισ.

ὤσ.) infinitiuo iungitur, id quod imitatur Horatius, Ut melius quicquid erit pati, pro ut patiaris.

μη ὑπό μηδενός.) Attici geminata gaudent negatione, uide Commentarios Budæi. μηδενός genitiuus à μηδεις p. 14.

ἄνω ἔξωθεν.) ἔξωθεν externus. Aduerbiuum aduentus articuloꝝ tanq̄ adiectiuum est p. 141.

τὸ σιωχῆς φησὶ ἀσκίσεως.) assiduum meditationis, id est, assiduitatem. Nusquam non obuia sunt adiectiua neutra, substantiue capta. ὁ νοῦς ἢ σιωχῆς, τὸ σιωχῆς.

ἀσκίσεως genitiuus à nominatiuo ἢ ἀσκίσις secundæ declinationis contractoꝝ, est uerbale ab ἀσκέω, futurum ἀσκήσω, præteritum αἰσκήσκηκα, passiuum ἠσκήμαι, ἠσκήσασαι, hinc ἢ ἀσκίσις.

δικόπησθαι.) κόπησ, δικόπησ, δικόπησμαι, interturbor

turbor, interpellor, infinitiuus δικόπησθαι, εἰσεθείας.) genitiuus à nominatiuo ἢ εἰσεθεία, ab ἀδεικτιuo εἰσεθείς.

τρέφα.) τρέφω, τρέφας, τρέφῃ nutrio, alo.

δικαυόμασι.) dtūs pluralis à δικαυόμα, p. 165.

Τί οὖν μακαρκότερον τ̄ τιῶν ἀγγέλων χορεία; ἢ γῆμιμφοδαι; εὐθὺ μὲν ἀρχομυθῆς ἡμέρας εἰς εὐχὰς ὁρμῶντα, ἢ ὕμνοισι καὶ ᾠδαῖς γεραιέσιν τοῦ κτιστῶντος; εἶτα ἡλίε καθαρῶς Διαλάμψουτος ὑπὸ ἔργα, τρεπόμυθον παταχῶ αὐθῶ τ̄ εὐχῆς συμπαρῆσις, ἢ τοῖς ὕμνοισι ὡπρὲς οὐραὶ παρῆστυμι τὰς ἐργασίας, τὸ δὲ ἰλαρόν ἢ ἄλυπον τ̄ ψυχῆς κατὰ τῆσμαι, αἱ τ̄ ὕμνων παρηγορίαι χαρῆζοντι.

Quid igitur beatius angelorum concentum in terra imitari? statim quidē incipiente die in preces exurgentem, et hymnis et canticis uenerari creatorem? Deinde sole pure resplendente, ad opera conuersum, ubique ipsi preceatione præsentem, et hymnis tanquam sale condire actiones. Nam hilarem et alacrem animæ statum hymnorum cohortationes largiuntur.

Ecquid igitur beatius, quàm hominem in terra cōcentum angelorum imitari? incunte statim die in orationes ire, in hymnis et canticis creatorem uenerari? Exinde sole iam dilucescente conuerti ad opera, nusquam sine oratione deniq; canticis tanquam sale condire actiones? Siquidem hilarem alacremq; animæ æ-

quabilitatem hymnica cohortamenta conferunt.
μακαριώτερον.) comparatiuus à μακάριος.
ἀγγέλων χορείαν. ὁ ἀγγελος tertiae declinationis. ἢ
χορεία. secunda.

μιμῆσθαι.) μιμέομαι primae coniugationis circumflexorum, infinitiuus μιμέσθαι, crasis μιμῆσθαι.

Est autem hoc loco infinitiuus cum casu sumptus loco nominis genitiui casus, qui pendeat à comparatiuo, ideòq; adest articulus, afficiens hanc orationem μιμῆσθαι τῶν ἀγγέλων χορείαν hoc modo, τι μακαριώτερον τοῦ μιμῆσθαι τῶν ἀγγέλων χορείαν, quid beatius ipso imitari angelorum concentum, quid beatius hac re nempe imitari &c. aut quid beatius quàm imitari angelorum concentum.

ἀρχομένης ἡμέρας.) tempus ponitur in genitiuo. ἀρχομαι incipio, participium ἀρχόμενος ἢ ἀρχομένης ἢ ὁ ἀρχομένης.

εἰς εὐχάς.) in preces, ἢ εὐχῆ secundae declinationis τὰς εὐχάς.

ὀρμῶντα.) ὀρμάω participium ὀρμάω crasis ὀρμῶν, τὸ ὀρμῶντα, τὸ ὀρμῶντα cuius uerbi significatū uide in ὀρμή, p. 160. Interpres infinitiuo reddidit ire, cum potuisset relinquere participium, & dicere euntem.

ἕμνοις ἢ ὁδῶν γεγραμμένον.) ἕμνος tertiae declinationis datiuus pluralis τοῖς ἕμνοις, ἢ ὁδῶν secundae declina-

declinationis datiuus pluralis τὰς ὁδῶν.

γεγραμμένον.) infinitiuus à γεγραμμένος.
κτίσαντα.) κτίω cyclo, futurum κτίσω, aorist. pri.
ἐκίσα, participium ὁ κτίσας, ἢ κτίσαντι, τὸ κτίσαντα cum qui creauit, de hoc uide p. 155. in τοῖς τεκόντας.

καθαρός.) ὁ καθαρός purus, ἢ καθαρός, & cōuerso in σ fit aduerbium καθαρώς pure.

διαλάμψαντα.) λάμπω, futurū λάμψω aorist. primus ἔλαμψα partici. ὁ λάμψας, τὸ λάμψαντα, compositū διαλάμψαντα, ἢ διαλάμψω. Ceterum gii Graecis absolute ponuntur. pag. 135. ἐπ' ἔργα.) apostrophos est ἐπὶ ἔργα p. 6.

τραπεζομύθη.) τρέπω, aoristus secund. ἔτραπον, melius ἔτραπόμην, participium τραπεζομύθη.

συμπαρῶσθε.) εἰμι sum, participium ὢν, οὔσα, ὄν, compositum παρῶν, ἢ παρῶσα, ἢ παρῶσθε, deinde additur & altera praepositio συμ, συμπαρῶσα συμπαρῶσθε uerba uero ipsa sunt πάρεμι & συμπάρεμι.

ἄλα.) τὸ ἄλας sal, τὸ ἄλατ, ἢ ἄλατι.

παρῶσθε.) ἀρπύω, παρῶσθε, condio. Saep̄ quidem praepositio nihil addit significationi simplicis, tamen παρῶ sic multis locis accipitur, ut significet obiter quid fieri, & dum aliud agimus, παρῶσθε τὰς ἐργασίας τοῖς ἕμνοις, quasi dicat, dum opus

facimus, obiter hymnos decantare.

ἔγρασας. ἔγραζομαι, prateritū ἔγρασαι, ἔγρασαι, unde uerbale ἔγρασία, secundae declinationis accusatiuus pluralis ἔγρασίας.

ἄλυπος. ἄλυπη dolor, inde adiectiuum ἄλυπος dolore carens, sine tristitia, iucundus.

κατάσκημα. Ἰstatū, habitum, uerbale à καθίσκημι, id ē, constituo. Quod etiam significat componere, pacatū et tranquillum reddere, unde interpres κατάσκημα, uertit aequabilitatē. Simplex est ἴσκημι, fut. σήσω, prateri. acti. ἔσκηκα, pro ἔσκηκα, passi. ἔσκαμαι, uerbale σήμα, sic à cōposito καθίσκημι fit κατάσκημα per η, quasi deduceretur non à praterito passiuo uerbi ἴσκημι, sed uerbi circumflexi, σήσω futu. σήσω, prater. acti. ἔσκηκα, passiuum ἔσκαμαι, unde τὸ σήμα, sic à κατάσῶ fit κατάσκημα. De istiusmodi uide notata in institutionibus pa. 123. in uerbo ἔχω.

παρηγορία. ἄγορᾶ concio, locus ipse, et ipsa oratio. Quae hinc deducuntur mutat α in η, κατηγορία, ἀλλογορία, παρηγορία, sic παρηγορία, plurale αὐ παρηγορία.

χαρίζοντι. Tertia pluralis, à uerbo χαρίζομαι.

ἡσυχία, αὐτῷ ἄσχη καθάρσεως τῆ ψυχῆ, μήτε γλώττης λαλῆσης τὰ ἄνθρώπων, μήτε ὀφθαλμῶν εὐχόιας σωματίων ἢ συμμετρία περισκεπώτων, μήτε ἀκοῆς τὸν τόνον φθι. ψυχῆς ἐκλυθῆσης.

σης, ἢ ἀκροάσῃ μελῶν πρὸς ἡδονῆν πεποικιλῶν, μήτε φάσμασιν εὐτραπέλων ἢ γελιοαστῶν ἀνδρώπων, δ' μάλιστ' ἀλνῆν φθι. ψυχῆς τὸν τόνον πῆφυκε.

Quies ergo principium expiationis animae, neque lingua loquente res hominum, neque oculis nitidos colores corporum et proportiones circumspicientibus, neque auditu uigorem animi dissolvente, in auscultatione carminum ad uoluptatem factorum, neque uerbis scurrilium et ridiculorum, quod maxime frangere animi intentionem natum est. Quietus igitur status animae expiationis auspiciatus est, cum nec lingua loquitur, quae ad homines pertinent, nec oculi colorum, nitores circumspiciunt in corporibus, nec concinne accommodatas membrorum proportiones, cum nec aures animae intentionem elangescere faciunt, auscultandis ipsae modulamentis distent, ad uoluptatem ciendam accommodatis, nec facietorum hominum ridiculis aut scurrilibus dictis, quae res maxime comparata est frangenda animae intentioni.

ἄσχη. principium, et origo, ἢ uerbum ἄσχη et etiā significat originem esse et autorem.

καθάρσεως. ἢ καθάρσει uerbale à secunda persona prateriti passiuī καθαίρωσθαι à καθαίρω purgo.

λαλῆσης. λαλέω loquor, participium λαλῶν, ἢ λαλῶσα.

τὰ τ' ἀνθρώπων.)res hominum, aut ea quæ ad homines pertinent. In articulo enim neutro, dum iungitur genitiuo, subaudiendum est id quod maxime conuenit τὰ τ' ἢ φίλων κοινὰ res amicorum sunt communes, aut bona amicorum, siue facultates eorum, et quæcumque ad ipsos pertinent.

εὐχροίας.)χροία color, εὐχροία bonus color, secundæ declinationis.

σωμάτων.)τὸ σῶμα, τὸ σώματ' τ' σωμάτων συμμετρίας.)μέτρον mensura, modus, mediocritas, inde ἡ συμμετρία secundæ declinationis. Symmetria, proportio.

περισκοπῶντων.)σκοπέω, Participium σκοπέων τὸ σκοπέοντ', crasis σκοπῶντος, τ' ἢ σκοπῶντων, inde περισκοπῶντων ἀ περισκοπέω.

ἀκοῆς.)ἀκούω audio, secundus aoristus esset ἠκούω, inde de nomen uerbale ἠκούη τ' ἀκοῆς, per o penultimam.

τόνον.)τείνω tendo, inde ὁ τόν' tonus, contentio, uigor.

ἐκλύσσης.)λύνω, ἐκλύω, participiū, ἐκλύω, ἢ ἐκλύσσει, τ' ἐκλύσσης. Est autem ἐκλύω dissoluo, et uiribus destituo, pro quo interpres facio elanguescere.

ἀκροῦσαι.)ἀκροῖομαι audio, uerbale ἢ ἀκροῦσαι, factum à secunda persona præteriti passiuī ἡ ἀκροῦσθε, secundæ declinationis cōtractorum, datiuus τῆ ἀκροῦσαι crasis ἀκροῦσαι.

με

μελῶν.)τὸ μελ' carmen, canticum, τὸ μέλετ', τ' ἢ μελέων crasis μελῶν, primæ declinationis cōtractorum.

ὑποποιμῶν.)ἀ ποιέω facio, passiuum ποιέομαι, præteritum ὑποποιέμαι, participium ὑποποιούμιος, ἤμασιν.)ῥέω inusitatum uerbum, id est, dico, futurum ῥήσω, præteritum actiuū ἔρρηκα, passiuum ἔρρημαι, uerbale τὸ ῥήμα τὸ ῥήματος, τ' ἢ ῥήματι, diuis pluralis τῶν ῥήμασι. additur u ob uocalem sequentem ῥήμασιν εὐτραπέλων.

εὐτραπέλων.)ἔπιω uerto, inde τραπέλογ' mutabilis per α, siquidem secundus aoristus effertur per illam uocalem ἔτραπον, hinc εὐτραπέλωτ' comis, factus, quam uocem Basiliius in malam partem accipit, sequitur Apostolum Paulum in Epistola ad Ephesios capite quinto, ubi sumit εὐτραπέλων pro scurrilitate, quæ Christianos non deceat.

γελοιασῶν.)γελοιάζω risum moueo, tertia persona præteriti passiuī γελοιάσασαι, uerbale ὁ γελοιασῆς, τὸ γελοιασῶ, primæ declinationis, gētūs plura. τ' ἢ γελοιασῶν.

ὁ.)quod, siue quæ res, nempe scurrilia dicta, est articulus subiunctiuus neutri generis.

μάλιστα.)maxime, superlatiuus aduerbialis.

λυεῖν.)λύω soluo, infinitiuus λύειν soluere.

πέφυκε.)φύω, futurum φύσω, præteritum. πέφυκα,

πέφυ

ῥεφικας, ῥεφικε, id est, natura comparatum est, siue natum est quemadmodum dixit Ouidius, At rubus et sentes tantummodo ledere nata, id est, quae ex natura et pronitate et aptitudine solent ledere.

ῥεφικα μὲν γὰρ μὴ σκελαινύμεθα ἐπὶ τὰ ῥεφα μὲν δὲ τῶν αἰσθητικῶν ἐπὶ τὸν κόσμον λιαχέομαι, ἐπάνησι μὲν πρὸς ἑαυτὸν δὲ ἑαυτὸν ἢ πρὸς τὴν τοῦ θεοῦ ἔννοιαν ἀναβαίνω.

Mens quidem non dispersa ad externa, neq; a sensorijs in mundum diffusa, redit quidē ad seipsam, per seipsam uero ad dei notionem ascendit.

Quippe mens nec extorsus dissipata, nec in mundum per sensoria diffusa, ad sese ipsa redit, moxq; suapte nutu ad dei notionem euadit.

μὲν γάρ. uertes aptissime siquidem, nos ruditati confulescentes diximus, quidem enim.

σκειδανύμεθα, participium à σκεδάννυμαι. ἐπὶ τὰ ῥεφα, ad ea quae foris sunt, est articulus iunctus aduerbio, ut prius τὰ ἄνω, τὰ κάτω, pa. 200.

αἰσθητικῶν. αἰσθάνομαι sentio, tempora capit ab αἰσθάνομαι, pa. 116. finge uocem actiuam αἰσθέω, futurū αἰσθήσω, praeteritum actiuum ἤσθηκα, passiuum ἤσθημαι, ἤσθησα, ἤσθητη, unde ablato incremento, hoc est, redeunte in αι. et ultimam uertendo in τήριον, fit nomen uerbale δὲ αἰσθητικῶν, τὸ αἰσθητικόν, sensoria et sedes sensuum.

Διαχέομαι, participium à Διαχέομαι, à Διαχέω, à χέω.

ἐπάνησι. ἤμι, εἶς, εἴσι, eo is it, pa. 111. ἀνήμι compositum deinde ἐπάνημι, ἐπάνης, ἐπάνησι. Duae sunt praepositiones ἐπὶ ἑνώ.

δὲ ἑαυτῶ. Δια ἑαυτῶ apostrophos est.

ἔννοιαν. νοέω intelligo, νόος mens. Hinc multa sunt substantia praesidio praepositionum, quorum oim penultima est diphthogus οι, εῶνιοις, πρόνιοις, ὑπόνοις, sic ἔννοιαι notio, ab ἐννοέω considero, intelligo.

ἀναβαίνω. βαίνω εο, uado. ἀναβαίνω ascēdo, euado.

κακείνω τῶν κάλλη περιλαμβάνω τε ἢ ἐλαμβάνω, καὶ αὐτῆς τῆς φύσεως, λήθη λαμβάνω, μήτε πρὸς τροφῆς φροντίδα, μήτε πρὸς περιποιήσιν μέγιστον τὴν ψυχὴν καθελκόμεθα.

Et illo decore circumlustrataq; et illustrata, etiam ipsius naturae obliuionem capit, neq; ad cibi curam, neque ad uestimentorum sollicitudinem animum detrahens.

Quo fit ut illo decore illustratus undique intellectus, atq; superne illuminatus, naturae quoq; ipsius obliuione capiatur, nec ad cibiam curam demittat aniam, nec ad amictus anxietatem.

κακείνω. crasis pro καὶ ἐκείνω, pa. 109

κάλλη. crasis è datiuo κάλλει, ntus δὲ κάλλος ἢ κάλλεος

prime declinationis contractorum.

περιλαμβόμενος τε καὶ ἐλλομπόμενος.)harum particularum est ordo, ut τε precedat, καὶ sequatur. apud Latinos autem in prosa coniunctio q; secundū obtinet locum, at in carmine Græcorum more q; præcedere potest. Molemq; ἔντες in super altos imposit. Est autem particula τε ex encliticis, ἔντες ac centum remittit.

περιλαμβόμενος.) participium à περιλάμπωμαι, à περιλάμπω, id est, undique illustro, splendor ἔντες lumine circumfundo ἔντες collustro, simplex est. λάμπω.

ἐλλομπόμενος.) participium ab ἐλλάμπωμαι, id est, diuinitus doceor, ἔντες illuminor, à præpositione ἐν ἔντες λάμπωμαι, sed migrat v in λ, propter λ sequens pa. 130. in συνέσει νουδοα.

φύσεως.) φῦνως secunda persona præteriti passivi φῦσαι, unde uerbale ἦ φύσις, ἔντες φύσεως secunda de declinationis contractorum.

λίθη.) ἦ λίθη secunda de declinationis, obliuio, lethe, à λίθος luteo, pro quo tamen usurpatum est λαμβάνω. λαμβάνω.) accipit à λαμβάνω.

τροφῆς.) τρέφω nutritio, ἦ τροφή esca, cibus, secunda de declinationis.

περιβολαίου.) βάλω inde περιβάλλω induo, περιβολῆς uestis, τὸ περιβολαίου idem, tertia de declinationis de hoc uide pa. 211. in συμβόλαια.

μέγιστος

μεγίστου.) accusatiuus est ab ἡ μέγιστος, secunda de declinationis.

καθελκόμενος.) ἔλκω traho, καθέλκω deorsum trahō, à κατὰ præpositione, passiuū καθέλκομαι, participiū καθελκόμενος. Estq; passiuorum more dictū καθελκόμενος πλὴν ψυχῆς detractus animā, per synecdochen. i. habens animam detractam, ut fractus mēbra, pa. 140. aut uerbum passiuum capitur actiue καθελκόμενος detrahens ἔντες demittens, id quod Atticis creberrimum est.

Ἀλλὰ χολῆν ἀπὸ τῆν γήινων φροντίδων ἀποστῆναι πᾶσα ἀντὶ ἀποστῆναι, ἐπὶ πλὴν κτήσιν τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν μετατίθησι, ὡς μὲν κατορθωθῆναι τῆν σωφροσύνην καὶ ἠνδρεία, ὡς δὲ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἠνδρεία φρονήσις, καὶ αἱ λοιπαὶ ἀρεταὶ ὅσαι ταῖς γήιναις ταῖς ὑποδουλωμέναι, καθηκόντως ἐκαστα ἐπιτελεῖν τῶν κατὰ τὴν βίον ὑποβάλλουσι πᾶσι ἀποστῆναι.

Sed otium à terrenis curis agens, omne suum studium ad acquisitionem æternorum bonorum traducit, quomodo quidem recte præstetur ipsi temperantia ἔντες fortitudo, quomodo uero iustitia ἔντες prudentia, ἔντες reliquæ uirtutes, quotquot sub generales has distributæ, decenter singula exequi in uita admonent studiosum.

Quippe qui à terrenarum rerū cura immunis ἔντες scriatus

feriatus, omne suum studium ad ea bona traducat, quæ magno certamine quærentur. Id enim assequi conatur, quo numeros omnes fortitudinis temperantiæq; impleat, quo iustitiam, prudentiam, ceterasq; uirtutes absolute excolat, aliasq; insuper, quæ sub hæc genera distributæ, uirum studiosum commune faciunt, ut cuncta officiose exequatur, ad uitã recte atq; ordine instituendam.

γῆινωμ.) γῆ terra, δ γῆινος terrenus.

ἀγώμ.) participium ab ἀγω. At ἀγώμ nomen, id est, certamen.

πᾶσαμ.) δ πᾶς, ἢ πᾶσα, accūs πλὴ πᾶσαμ.

κτησίμ.) κτᾶσμαι acquirō. futurũ κτήσομαι, præter κέκτημαι, κέκτησαι, uerbale ἢ κτήσις secundæ declinationis contractorum.

αἰώνιωμ ἀγαθώμ.) hanc lectionem sequuti uertimus æternorum bonorum. Budeus Aldino usus exemplari ἀγωνίωμ ἀγαθώμ interpretatus est, bona quæ magno certamine quærentur, ab ἀγώμ, id est, certamen, sit ἀγώνι.) quasi dicas in certamine positus & de quo certatur.

μετατίθησι.) τίθημι, τίθης τίθησι πα. 67. compositũ μετατίθημι, mutuo, transfero, traduco.

κατορθωθῆ.) ὀρθός rectus, ὀρθώω dirigo, erigo. Sunt uero plurima uerba tertiæ coniugationis circumflexorum, quæ formantur à noĩbus in ος, Δίκαιος Δικαίωσ

κακός

κακός κακός, ἀγρυγος ἀγρυγώσ &c. Sic ὀρθός ὀρθώσ, unde κατορθώσ. futu. ὀρθώσω præter. ἀκτι. ὄρθωκα, passiuum ὄρθωμαι, ὄρθωσαι, ὄρθωσθαι. aorist. prim. ὄρθωθην, subiunctiuus ἐὼρ ὀρθωθῶ, ὀρθωθῆς, ὀρθωθῆν. compositum κατορθωθῆ, à uerbo κατορθώσ, id est, recte & cum uirtute aliquid gero, à quo uerbale κατορθώμαι officium, res bene gesta, & cum uirtute.

κατορθωθῆ αὐτῶ,) recte geratur ipsi, id est, ab ipso Græci passiuus tribuunt datiuum, qui exponitur per genitium intercedente præpositiōe ὑπὲρ. ut ὑπὲρ τοῦταί μοι τοῦτο, pro ὑπὲρ ἐμῶ. Sic Cicero, Et si mihi nullo modo probantur, id est, à me. Et ita in reliquis, quæ apud Latinos Græcorum imitatione dicta sunt. Interpretum huius uerbi κατορθωθῆ reddidit, uersa oratione passiuam in actiuam, numeros omnes impleat, pro numeris omnibus impleatur & absolute præstetur.

σωφροσών.) ab adiectiui nominis casu in ος, siue nominatiuo siue genitiuo, proficiuntur substantiua in ώων, Δίκαιος iustus, Δικαιοσών iusticia. Sed quoties deducuntur à communibus in ωμ, quorũ genũs in ονος diæ tolluntur literæ ο & ν per syncopen, δ ἢ ἢ ἐλεήσων μωμ misericors, τω ἢ τῆς ἐλεήμονος, unde ἢ ἐλεήσων μωσών misericordia cleomosyna, pro ἐλεημονοσών sic σωφροωμ temperans, τω σωφρονος, σωφροσών pro σωφρονοσών, &c.

ἀνδρία.) ἀνὴρ uir genitiuus ἀνδρός παγι. 13. hinc αὐτῶ

δρία

δρα, ut ab ἀπειρος fit ἀπερία, pagina 180. & 194. in voce πρὸς σωτηρίαν.

φρονήσις.) φρονέω, φρονήσω, πεφρονήκα, πεφρονήμαι, πεφρονήσαι, unde ἡ φρονήσις uerbale.

λοιπαί.) λείπω linquo, ε in ο, λοιπός reliquus.

γενικαῖς.) γένϑ genus, ὁ γενικός generalis.

ὑποδιαίρεζέμενοι.) αἰρέω, διαίρεώ diuido, separo, Διαίρεομαι, participium Διαίρεόμενος, crasis Διαίρεζέμενοι, ὁ a prepositione Δια. Deinde praefigitur ὑπὲ altera prepositio, ὑποδιαίρεζέω, participium passiuum presentis temporis ὑποδιαίρεζόμενος quod hic ponitur cum datiuo τῶν γενικῶν πάντων, propter prepositionem ὑπό.

Exemplaria non participium habebant ὑποδιαίρουσμενοι, sed uerbum ὑποδιαίρεζοντες, id quod non perinde quadrat, ideoq; reposuimus participium, maxime freti Budæi uersione, qui participio usus est distributæ, non autem uerbo distribuuntur.

καθηκόντως.) ἵκω, inde καθήκω, & καθήκει decet, conuenit, & καθήκω participium neutri generis, id est, officium quod conuenit, τῷ καθήκοντων, & in σ conuerso, aduerbium καθήκοντως, officiose, ut decet.

ἐπιτελέω.) τελέω, ἐπιτελέω exequor, perago. infinitiuus ἐπιτελέω, crasis ἐπιτελέω.

τῷ κτλ ἐπιβίον.) ἔοικω, quæ ad uitam pertinet, quæ in uita

in uita gerenda sunt. Verum antea satis dictum est de articulo, qui afficit prepositionem cum casu.

ὑποβάλλουσι.) βάλλω, ὑποβάλλω suggero, admōco. Μεγίστη δὲ ὁδὸς πρὸς τὴν ἑκαθίκουτος εὐρεσιμ, καὶ ἡ μελέτη τῶν δεοπνεύσων γραφῶν.

Maxima porro uia ad officij inuentionem, & meditatione diuinitus inspiratarum scripturarum.

Maxima porro uiarum ad ueri inuestigationem ferentium, meditatio est scripturarū diuinitus inspiratarum.

μέγιστη.) μέγας magnus, μέγιστος maximus, pa. 94.

καθήκοντος.) τὸ καθήκον officij, paulo ante diximus.

εὐρεσιμ.) εὐρεσιμ inuenio, tēpora capit ab εὐρέω, fut.

εὐρέσω, præteritum acti εὐρέκα, passiuū εὐρέμαι εὐρέσασαι, unde esset uerbale ἡ εὐρέσις per κ, ut à ποιέω, πε

σοίησαι, σοίησις, scribitur autem εὐρέσις per ε, tanq̄ à præterito passiuo uerborū in μι, cuius penultima

semper est breuis. Finge uerbum in μι εὐρέμαι, præteritum passiuū εὐρέμαι, εὐρέσασαι, unde ἡ εὐρέσις, uide de

hoc pagi. 123 in uerbo ἔχω.

Quamquam & alioqui in uerbalibus istis, non per

petuo penultima uocalis est eadem, quæ in uerbis. à

πείρω præteritum passiuum est ἔπαρμαι per α,

tamen uerbale scribitur per ε, τὸ πείρωμα, non autem

πείρωμα.

δεοπνεύσων.) πνεύω, futurum πνεύσω pa. 106. præ

ἀναγράφω.) γράφω scribo, ἀναγράφω in acta refe-
ro, perscribo, literis prodo, publico per scripturam.
futu. γράφω, praeteritum actiuum γέγραφα, passi-
u. γέγραμμαι γέγραφαί γέγραπται, uerbale γραπτός
compositum ἀναγράφω, accentu in penultimam res-
tracto, uide quae notauimus pagina 244. in uoce θεο-
πνεύσω.

παράδεισος.) Δίδωμι, praeteritum passiuum Δέ-
δομαι pa. 76. participium δεδωμένος, compositum
παράδεισος ἀπαράδεισοι.

οἶον.) οἶος, qualis, neutrum οἶον aduerbia scit, id est,
qualiter, uelut, tanq̄, pa. 200. in τικνά.

ἐκόντες τινέσ' ἐμψυχοί.) ἠέκωρ, ἦ ἐκόνος, αἰ ἐκόνες,
adiectiuū ἐμψυχοί cois generis pa. 89.

ἐμψυχοί.) ψυχή animus, anima, ἐμψυχος animatus,
ex prepositione ἐν pa. 189. in ἐνοικα, πᾶθν.

ὁ κατὰ θεόν πολιτεία.) uita ad normam diuinā
instituta, sic interpres habet, expressa ui articuli per
participium, de hoc pag. 162. ὅν μεδ' ἡμῶν βίον.

πολιτείας.) πόλις ciuitas, πολιτικός ciuis, πολιτεία
μα in republica uiuo, πολιτεία respublica, ἔσ' uita
ratio, siue uiuendi institutum, genus traducēda uita.

μιμήμα.) μιμέομαι imitor, praeteritum μεμίμη-
μαι, uerbale nomen μιμήμα imitatio, ἢ μιμήμα-
τος, ὅδ' μιμήμα, id est, imitationi, quasi dicat, ad
imitationem ἔσ' ad imitandum proponuntur. Ita qui-
dem

dem habent exemplaria, non tamen uidetur alienum,
si legas ὅδ' μιμητῆ, id est, imitatori. Ad quam lectio-
nem ualde accedit uersio Budei, ijs quidem, inquit, qui
bonorum operū exemplaria imitari cupiunt, nisi quod
numerus mutauit, est autem μιμητῆ ἢ a nominatiuo ὁ
μιμητῆς primae declinationis, uerbale factum a ter-
tia persona praeteriti passiuι μεμίμητῆ.

πρόκειντ'.) κέμαι pag. 114. tertia persona pluralis.
κέτῆ, compositum πρόκειντῆ ἢ πρόκειμαι.

καὶ τοίνυν περὶ ὅπῃ ἀμ' ἐκαστῶ ἑνδ' ἑὸς ἔχοντα
τοσ' εὐτ' ἀδ' ἀνητῆ, ἐκείνω προσδ' ἰατρῆσιν, οἶον ἀπὸ
τινος κοινῶ ἰατρῆσ, ὅδ' πρόσφορον εἰς ἵσκει ὅδ' ὀφθαλ-
μῶν φάρμακον.

Et igitur in quocunq; unusquisq; indigenter ha-
bentem seipsum senserit, illi immorans, tanquam ab ali-
qua communi officina medicinae, aptum inuenit infir-
mitati pharmacum. Proinde in qua re quisq; nostrum
senserit se eo quod oportet defici, in illo assidue incū-
bens, tanq̄ ab officina quadam medicinae, appositū suae
infirmitati medicamentum inuenire poterit.

ἐνδ' ἑὸς.) Δέομαι indigeo, ἐνδ' ἑὸς indigens, ἢ ἐν-
δέτος, ἢ ἐνδ' ἑὸσ ἔσ' per crasim ἐνδ' ἑὸσ ἀ quo ad
uerbium migrante in σ, ἐνδ' ἑὸς indigenter, si ita lo-
qui liceat.

ἐνδ' ἑὸς ἔχοντος.) plurimus usus est uerbi ἔχω cum
aduerbijs, καλῶς ἔχω bene habeo, κακῶς ἔχω male

ualeo. Sic hoc loco ὑδ' εἰς ἔχω indigenter habeo, id est, indigeo. est autem ἔχοντες genitiuus partici-
prij praesentis ἔχω.

αὐδ' ἀνάγκη) subiunctiuus ut τύπηται, ab αὐδ' ἀνάγκη
sentio. Ponuntur autem uerba sentiendi cum geniti-
uo αὐδ' ἀνάγκη ἔαυτοῦ ὑδ' εἰς ἔχοντες, sentiat se
ipsum indigenter habentem, hoc est, sentiat se indige-
re et defici.

προσδ' ἰατρῆσιν.) τρέβω, διατρέβω, προσδ' ἰατρῆσιν im-
moror, uersor cum aliquo, regit datiuū propter pre-
positionem πρός, inde participium προσδ' ἰατρῆσιν.
ἰατρῆσιν.) ἰατροῦ me deor, futurum ἰασωμαι, praeteri-
tum ἰαμαι ἰασαι ἰαται, unde ἰατροῦ premium medici,
et τὸ ἰατροῦ officina medicorum, τὸ ἰατρῆσιν.

προσφοροῦ.) φέρω, προσφέρω, adfero, προσφορῶ
qui apte et comode adfertur, adhibetur, id est, aptus,
appositus.

ἀεζώσμαι.) ζώννυμι pag. 129. ualeo, et sanus sum,
tempora sumuntur à ζῶω, fut. ζώσω, praeteri. acti. ἐζῶ-
σκα παθι. ἐζώμαι ἐζώσθαι ἐζώται, uerbale ζωτοῦ,
aut adiectione literae σ est ζώσος, deinde per α priua-
tiuam particulam ἀεζώσος infirmus, per geminū ζζ.
nam et ratione augmēti geminatur ζζ, ζιπῶ ἐζιπῶ
pag. 101. et ratione praepositionis ζῶ ἐπιζῶ pag.
128. sic etiam aduentu particulae priuatiuae, ζητοῦ
ἔηται, et hoc loco ζώσος ἀεζώσος, ab ἀεζώσος fit

uerο

uerbum ἀεζώσῃ sum infirmus, futurum ἀεζώσῃσθαι,
praeteritum actiuum ἠεζώσκα, passiuum ἠεζώσμαι.
unde ablatō incremento fit uerbale τὸ ἀεζώσμαι,
τὸ ἀεζώσται.) τὸ ἀεζώσται, id est, in-
firmitati.

καὶ ὁ μὲν ἐρασὶς τῆς σωφροσύνης, πλὴν περι-
τῶσθαι ἰσορίαν σωεχῶς ἀμελίωσται, καὶ παρ' αὐτῆ τὰς
σωφρονομίας ἐκδ' ἰδ' ἀσκητῆ πρόξαις, εὐρίσκειν αὐτῶν οὐ
μόνον ἐγκρατῶς πρός ἑδ' ὄναρ ἔχοντα, ἀλλὰ καὶ ἐκ-
τῶς πρός ἀρετῶν διακειμῆνον.

Et quidem amator temperantiae, de Ioseph histo-
riam assidue euoluit, et ab eo temperantiae plenas per-
docetur actiones, reperiens ipsum non solum tempera-
ter erga uoluptates affectum esse, uerum etiam habi-
tu aliter ad uirtutem dispositum.

Ac temperantiae quidem homo cupidus historia Iosephi
assidua lectione euoluat, ab ea enim edidicerit ac-
tiones temperantiae plenas, cum compererit cum ad
habitum uirtutis prouectum esse, nedum uoluptarijs
in rebus continentia praeditum.

ἐρασὶς.) ἐράω amo, ἐράσω, ἠερακα, ἠεραμαι ἠερασαι
ἠερασαι, unde nomen uerbale ὁ ἐρασὶς.
ἀμελίωσται.) ἐλίωσται, ἀμελίωσται. Suspicor Basilium scri-
psisse subiunctiuum ἀμελίωσται, id est, secutum esse Bu-
deum, quippe qui uertat euoluat, non euoluit.
παρ' αὐτῶν.) παρ' αὐτῶν ἀpostrophos est.

Q 5 σω

σωφρονιάς. Ἰσώφρων genitiuus ἰσώφρονος, inde ἁ
σωφρονικός ad temperantiam pertinens, ἢ ἰσώφρονος
νι, τὰς σωφρονιάς.

ἕκδ' ἰδ' ἀσκαται. Ἰδ' ἰδ' ἄσκα, ἕκδ' ἰδ' ἄσκα, passiuum ἕκδ'
ἰδ' ἄσκαομαι, unum regit accusatiuum, tanquam pas-
siuum eorum uerborum, quæ Grammatici uocant ue-
hementissimæ transitionis.

πράξαις. ἢ πρᾶξις, ἢ πρᾶξις, accusatiuus pluralis
τὰς πρᾶξις, πρᾶξις, uerbale est ἁ πρᾶξις, πρᾶξις,
πῶπεραχα, πῶπεραγμα, πῶπεραξαι, inde ἢ πρᾶξις
secundæ declinationis contractorum.

ἐγκρατικός. Ἰγκρατέω teneo compositum ex ἐν prepo-
sitione ἐγκρατέω, quia v ante κ uertitur in γ, pa. 27.
inde nomē adiectiuū ἐγκρατικός pri. decl. cōtra. i. con-
tinens, gtius ἐγκρατέος, ἢ ἐγκρατέω, crasis ἐγκρα-
τέω, aduerbiū ἐγκρατέως cōtinenter, cōuerso v in σ.

Quod aduerbiū ponitur cū ἔχω, ἐκράτως ἔχω πρὸς
ἡδονάς, continenter habeo in uoluptate, hoc est, conti-
nens sum, aut ut uertit interpretis cōtinentia præditus
sum in rebus uoluptuarijs. Vide de hoc supra paginā
248. in ἐνδωός ἔχωτος.

ἐκδικῶς ἔχω habeo, fut. ἔξω per aspirationē pa. 103.
præteritum actiuū εἶχα, passiuū εἶμαι, εἶξαι, unde
uerbale ἔξις habitus ἔξις assuefactio, tertia persona ἔ-
κται, unde uerbale foret ἐκτός, à quo deriuatiuū ἐκτι-
κός id est, si dicere licet, habitualis, τῶν ἐκτικῶν ἔ v
in α

in σ conuerso aduerbium ἐκτικῶς habitualiter.

ἐκτικῶς πρὸς ἀρετῆν Διακείμενον. ἡκίμαι pa. 114.
cōpositū Διακίμαι disponor, affectus sum, quod uer-
bum elegāter aduerbijs iungitur ἐκτικῶς Διακίμαι
habitualiter affectus sum, pro quo interpretis ad habi-
tum uirtutis prouectum esse. ἁ Διακίμαι participiū
Διακίμην, accusatiuus τὸ Διακίμου.

ἀνδρίαν δὲ παύσει τὴν παρὰ τοῖός, δεσ οὐ μόνου
πρὸς τὰ θυμῶν τῶ θίου μεταπισκόντ' αὐτῶς
πένος ἐκ πλουσίου, καὶ ἄποιε ἀπὲ καλλίπαιδ' ἔ-
νυ μῖα καιρῶ ῥοπή γενόμεν' ἔ-
διεμενευ ὁ αὐτὸς,
ἄτα πείνωτον παύσει τὸ πρὸς ψυχῆς φρόνημα Δια-
σώζω, ἀλλ' οὐτε τῶν εὐδίων τῶν εἰς παρὰ μὲν ἰαμ
ἡκόντων ἐπεμβαίνοντων αὐτῶς, καὶ σιωπεπιτενον-
των τὰ ἀλγυνὰ παρὰ εὐδίων.

Fortitudinem uero eruditur ab Iob, qui non tana-
tum in contraria uita cedente ipsi, pauper ex diuite et
orbis ex pulchræ prolis parente, in uno temporis mo-
mento factus, permansit idem, minime humiles ubique
animi spiritus retinens, sed neq; amicis ad consolatio-
nem uenientibus, insultantibus ipsi, ἔ simul agētibus
erummas, iritatus est.

At uero in fortitudine instituetur lector ex histo-
ria Iobi, qui uita in contrarium ipsi cedente, ac pro-
sus immutata, egēs ex beato, orbis ex pulchræ prolis
parente, unius dieculæ momento factus, nō idē modo
suis

suūq; simillimus mansit, celsos animi spiritus ad extre-
mum usq; retinens, sed ne amicis quidē eius qui ad cō-
solandum eum uenerant, tandem ipsi insultantibus, do-
lores eius exacerbando, iracunde iritatus est.

ωαυδενεται.) ωαυξ, genitiuus ωαυδός. inde uera-
bum ωαυδεύω erudio, instituo, pasiūū ωαυδενομαι
hic ponitur cum accusatiuo ut ante dictum in εκδιδά-
σκετη pag. 250.

μεταπεσόντ.) ωίπρω cado, secund. aori. επεσομ
pa. 127. participiū ωεσωρ ωεσόντος, cōpositum με-
ταπίπρω, μεταπεσωρ μεταπεσόντος. Est aut με-
ταπίπρω in deteriorem partem mutari & ad aliā
uite conditionem transire, id quod expertus est Iob,
ē diuite redactus ad inopiam.

καλλιπαιδος.) κάλλος pulchritudo καλλιπαις pul-
chre prolis parens, τω καλλιπαιδος, Nam ferme cō-
posita retinent declinationem simplicium. Et licet dia-
camus φιλόπαις per ο, tamen καλλιπαις per ι, ut et
reliqua qua fiunt à κάλλ.) ucluti καλίνικος, καλ-
λίπυργος & cetera.

φοπή.) φέπω inclino, uerbo, φοπή, momentum,
γενόμενος.) participium secundi aoristi medij φενο-
μαι, à uerbo γίνομαι pagina 120.

Διέμενεμ.) μένω, futurū μένω, aoristus prim. έμφνε
έμνας έμφνε. Διαμύω Διέμφνε. & ob sequētem uo-
calem additur ν, Διέμενεμ ο αυτός pagina 25.

ατα

αταπεινωτομ.) ταπεινός humilis, abiectus, inde uera-
bum ταπεινός, futurū ταπεινώσω, prae. acti. τελα-
πεινωκα, passiuum τελαπεινώμαι, τελαπεινώσαι, τα-
ταπεινώται, uerbale ταπεινωτός abiectus, inde α-
ταπεινωτ.) celsus, minime abiectus.

φρόνημα.) φρονέω, φρονήσω, πεφρόνηκα, πεφρόνη-
μαι, uerbale τὸ φρόνημα. quod Latini uocant sensum
& spiritus pluraliter.

Διασώζωμ.) σώζω, Διασώζω, participium Διασώ-
ζωμ.

αλλ' ούτε.) apostrophos est ἀλλά ούτε
ωαραμυθίαμ.) μύθος uerbum, μυθέω, μυθέομαι ωα-
ραμυθέομαι, consolor, ή ωαραμυθία, consolatio.
ήκόντων, ήκω uenio, participium ήκω ήκοντ.) ήκ-
όντων aut est secundi aoristi ο ήκώμ, τω ήκόντος,
ήκόντων.

επεμβαινόντων.) βαίνω, έμβαίνω, επεμβαίνω, επεμ-
βαίνωμ. επεμβαινόντ.) επεμβαινόντων, regit
datiuum propter praepositionem επί.

σωπεπιτινόντων.) τινώ, επιτινώ, σωπεπιτινώ σι-
mul & pariter exacerbo & intendo.

τα άλγυα.) άλγος dolor, deriuatiuū ο άλγυός. neu-
trū plurale τα άλγυα casus aduersi, & erumne.

ωαρωξυώθη.) οξύνω acutus, οξύνω exacio, irito. Ab ada-
ctiuis in us fiunt uerba in ύνω, βραδύς βραδύνας,
ήδύς ήδύνας sic οξύνω οξύνω futurū οξυώω preteritum
acti.

τοῖς τοῖς ἡρ καὶ μωσῆς, μεγάλη μου τῷ θυμῷ
 ἡ καὶ εἰς θεοῦ ἔξαμαρτανόντων Διανισάμηνος, πρὸς
 εἰς ἡ τῆ ψυχῆ τὰς καὶ εἰ αὐτῆ Διαβολὰς ὑποφέρω.
 Talis erat et Moses, magna quidem ira contra in
 Deum peccantes insurgens, miti autem animo contra
 seipsum calumnias sustinens.

Talis erat Moses ingenti ille quidem ira in illos in
 surgens, qui in Deum peccauerat, sed miti animo per
 ferens illos, qui sibi obrectauerant.

ἡρ. erat, imperfectum ab εἰμι sum, pa. 110.
 ἔξαμαρτανόντων, ἔξαμαρτάνω, participiū ἔξαμαρτά
 νῶν, ἔξαμαρτάνοντες, ἡν, ἔξαμαρτανόντων, com
 positum ἔξαμαρτανόντων ab ἔξαμαρτάνω.
 Διανισάμου, ἰσμη, παβίuum ἰσαμαι, composi
 tum ἀνίσαμαι, deinde Διανίσαμαι, participium Δια
 νισάμου.

πρὸς εἰς ἡ πρὸς mitis, foemininū autē ἡ πρὸς εἰς, πρὸς
 πρὸς εἰς, τῆ πρὸς εἰς, sit à nomine nō admodū usitato
 πρὸς εἰς, unde et uerbu πρὸς εἰς, ut ab adiectiuo ὄψους
 foemininum ὄψους, et uerbum ὄψους.

καὶ εἰ αὐτῆ, κατὰ εἰ αὐτῆ apostrophos est.
 Διαβολὰς, Διαβόλλω calumnior, unde Διβολὴ per
 ο, de hoc pa. 211. in συμβόλαια.

ὑποφέρω, φέρω, ὑποφέρω, participium ὑποφέρω.
 καὶ πᾶσι τὰς ὡς πρὸς οἱ ζωγράφοι, ὅταν ἀπὲ εἰς
 κόνων ἐκόνων, ζωγράφωσι, πικρὰ πρὸς τὸ πρὸς γὰρ
 γμα

γμα ἀποστέλλοντες τὸν ἐκθερ χάρακτα πρὸς τὸ
 εἰ αὐτῶ πρὸς ἀρῶσι μεταθεῖναι φιλοτέχνημα, οὕτως
 Δεῖ καὶ τὸν ἐπὶ πρὸς ἀκότα εἰ αὐτὸν πᾶσι τοῖς μέρεσι
 πρὸς ἀρετῆς ἀπεργάσει τὴν τέλει, οἷον εἰ πρὸς ἀγα
 ματὰ ἀνακινῶ μὲν καὶ ἐμπρακτα, τοῖς βίαις τῶ
 αἰσίων ἀποστέλλω, καὶ τὸ ἐκείνων ἀγαθόν, δικέω
 ποιέω διὰ μιμήσεως.

Et ubiq; quemadmodum pictores, quando ex ima
 ginibus imaginem pingunt, identidem ad exemplar re
 spicientes, inde characterem ad suum ipsorum studēt
 transferre opificium, ita oportet et studentem se
 ipsum omnibus partibus uirtutis efficere perfe
 ctum, tanquam ad simulachra quaedam mota et actua
 sa, uitas sanctorum respicere, illorum bonum, suum fe
 cere per imitationem.

Quemadmodum autem pictores, cum imaginem
 ex imagine pingunt, exemplar identidem respec
 tantes, liniamenta eius transferre conantur magno stu
 dio ad suum opificium, ita qui sese meditatatur omni
 bus numeris uirtutis absolutum reddere, ueluti simu
 lachra quaedam spirantia et actiuosa sanctorum uitas
 respicere oportet, probaq; opera illorum sua imitans
 do facere.

Ζωγράφοι, ζωγράφος pictor, ἀ ζωω et γραφω.
 ζωγράφωσι, subiunctiuus ut τῷ πᾶσι.
 πρὸς ἀγαθόν, tempora sumit, ἀ Δείκω pa. 110. futu.

Δείξω, praeteri. acti. Δέδωχα, passi. Δέδωκα cōpo-
si. παρὰ δὲ γνώω, παρὰ δὲ γνώωμαι, uerbale τὸ παρὰ
Δείμα exemplar.

τὸν ἐκθέτην χαρακτηρεῖται.) uim articuli positi cū aduer-
bio sic positi explicare, inde petitā aut desumptā for-
mam, pro quo Budaeus dixit liniamenta eius.

μεταθέτου.) τίθημι secund. aorist. infinitiui δένου
pa. 66. compositum μετατίθημι, μεταθέτου.

φιλοτέχνημα.) φιλοτεχνέω orificijs excolendis stu-
deo, ἀ εὐλα εὐ τέχνη, uerbale δ' φιλοτέχνημα ἀ
praeterito passiuo.

ἑωσδακότα.) ἑωσδάξω, ἑωσδάσω, ἑωσδάκα,
partici. ἑωσδακώς, τῷ ἑωσδακότῳ, τὸν ἑωσ-
δακότα.

ῥᾶσι.) dtūs pluralis ἀ ῥᾶς ῥωντόσ.
μέρεσι.) δ' μέρος, ἤ μέρος, τῷ μέρει, τοῖς μέρεσι.
ἀπεργάσειδς,) ἐργάζομαι, fu. ἐργάσομαι, infin. ἐργά-
σειδς, compositi. ἀπεργάσειδς ab ἀπεργάζομαι.

τέλειον.) τέλῳ finis, ὃ τέλῳ perfectus.
οἶονεἰ.) τανῆ, idē quod οἶον, ut ἄωρεσ ἔ ἄωρεσει.
ἀράλματα.) ἀράλω, futurum ἀράλω, prate. acti.
ἡκαλκα, passiuum ἡκαλμαι, uerbale τὸ ἀκαλμα, ἤ
ἀράλματῳ.

κινῶμενα.) κινέω, passiuū κινέομαι, crasis κινῶμαι,
participium κινῶμενα, τὰ κινῶμενα quae mouentur,
id est, κινῶ.

ἔμπροσθα

ἔμπροσθα.) πρῶτω, πρῶτω, πρῶτω, πρῶτω, πρῶτω
μοι πρῶτω πρῶτω πρῶτω, uerbale πρῶτω, deinde
additur praepositio ἐν ἔμπροσθοσ, quia uoce Grego.
Nazanzenus elegāter usus est in laudibus Athanasij,
ὄντω γῶ, inquit, ἀμφοτέρω σωκρῆ μὲν ὄσατο, καὶ εἰς ἐν
ἡκαρῆ, καὶ πρῶτον ἡσύχιον, καὶ ἡσύχιον ἔμπροσθοσ.
Sic enim utraq; coaptauit, atq; in unū adduxit, actio-
nem quietam, ἔ quietem actiuosam.

οἶκον οἶκος domus, οἶκος domesticus.
σοῖδς.) σοῖομαι, infin. σοῖέδς, crasis σοῖέδς,
sumitur uox passiuā in significatione actiuā.

μιμήσεως.) μιμέομαι, secunda persona pra. passi.
μεμίμησαι, unde uerbale ἢ μίμησις, ἢ μιμήσεως.

Hoc loco multas uoces transmisiimus, partim quod
prius sint excusse, partim etiam, quod inspecto lexico
facile fuerit ipsum thema reperire, cuiusmodi sunt ἐ-
κόνων gtūs plura. ab εἰκῶν. ὑκνῶν ἀ πικνῶν. ἀπεβλέ-
ποντες particip. ab ἀποβλέπω, cuius simplex βλέ-
πω, χαρακτηρεῖται ab ὁ χαρακτηρισ, de quo supra. ἑωσ-
δάξωσι tertia persona plura. ἀ ἑωσδάξω. ἀρεῖς gtūs
ab ἀρετή. τινα ἀ ντό τι. βίους ab ὁ βίῳ. ἀείρω ab ὁ
ἀείρω. ἀποβλέπειν infinitiuus ab ἀποβλέπω. ἔσ.
quae parui sunt momenti. Quapropter istiusmodi post
hac aut in totum omittemus, aut leui tantum brachio,
sic ut modo fecimus, simul omnia perstringemus, quae
ad eundem locum pertinebunt.

R 2 εἰχαι

εὐχαὶ πάλιν τὰς ἀναρνώσας Διαδεχόμενοι
νεαρώτερον πλὴν ψυχῆν καὶ ἀκμαιοτέραν ὅδ' ὡρῶ
ἰδίῳ πόθῳ κεννημλίην παρὰ λαμβάνουσι.

Orationes rursum lectionibus succedentes, recen-
tiores animam & uegetiorem ad Deum desiderio
motam accipiunt.

Iam uero orationes lectionibus succedentes, recen-
tiores animam uegetioremq; accipiunt, utpote desio-
derio dei iam flagrantem.

ἀναρνώσας.) γνώσκω τῆ πορα sumit à γνώω futurum
γνώσω, praeteritum actiuū ἐγνώκα, passiū ἐγνωμαι
ἐγνωσμαι, uerbale est ἢ γνώσις, ἢ γνώσεως accūs plu-
ralis τὰς γνώσεις & per crasim γνώσεις, compositum
ἀναρνώσας, nominatiuus ἢ ἀναρνώσεως lectio, ab
ἀναρνώσκω lego.

νεαρώτερον.) νέος, inde νεαρός, ut λίπος λιπαρός,
παῖνος παπρός, ἦν πορὸς ὑπαρός, &c. comparatiuus ὁ
νεαρώτερος, ἢ νεαρώτερα, πλὴν νεαρώτερον.

ἀκμαιοτέρον.) A substantiuis in α uel η, fiunt adiecti-
ua in αῖος, βῖος, βιοῖος, γέννα γενναῖος, sic ἀκμή ἀκ-
μαιοσ, comparatiuus ὁ ἀκμαιοτέρῳ, ἢ ἀκμαιοτέ-
ρα, πλὴν ἀκμαιοτέρον.

κεννημλίην.) κινέω, κινῶ, κενίνηκος, κενίνημοσ. Par-
ticipiū ὁ κεννημλίος ἢ κεννημλίη, τὸ κεννημλίην.

Reliqua facilia sunt, εὐχαὶ ntūs pluralis ab ἢ εὐχῆ-
πάλιν aduerbiū est. Διαδεχόμενοι à Διαδεχομαι

parti-

participiū Διαδεχόμενος, ἢ Διαδεχομένη pluralis
αὶ Διαδεχόμενοι, simplex uerbi est Δέχομαι. ψυ-
χῆν accūs ab ἢ ψυχῆ. ὡρῶς prepositio, posita hic cū
accō θεῷ, cuius ntūs ὁ θεός, πόθῳ dtūs ab ὁ πόθος, de
sideriū. παρὰ λαμβάνουσι tertia persona ē pluralis
numeri à παρὰ λαμβάνω, simplex λαμβάνω addi-
tur autem ἢ in παρὰ λαμβάνουσι, de quo pagi. 25. In
institutionibus Grammaticis.

εὐχῆ λέγει καλῆ, ἢ ἐννοεῖ ἢ ἐμποῖσσαι ἢ θεῷ ἔνα-
νοιαρ τῆ ψυχῆ, ὅ τῷ πόθῳ ἢ θεῷ ἐνοίκησις, ἢ Διὰ τῆ
μνήμας ἔχαρ ἐνδ' ἑμῶν ἐν εὐχῆ ὅρ θεῷ.

Oratio uero bona, manifestam ingenerans Dei no-
tionem animo, & hoc est Dei inhabitatio, in memoria
habere insidentem in seipso Deum.

Atqui est oratio illa bona, quae compertam Dei no-
tionem in animo ingenerat. Est uero Dei inhabitatio,
insidentem intus Deum memoria complecti.

λέγει.) δὲ uero, autem, at, ceterum, porro, uerūtamen
ut loco quadrat. additur γε adiectio syllabica λέγει,
ut apud Latinos qui, in alioqui, atqui.

ἐναρσῆ.) ὁ ἢ ἢ ἐναρσῆς, τῷ καὶ ὄδ' ἐναρσῆ ὅ τῷ καὶ
τῆν ἐναρσῆα, crasis ἐναρσῆ, primae declinationis
contractorum.

ἐμποῖσσαι.) participium femininum ab ἐμποῖσσω.
ἐνοίκησις. ἰοίκῶ, ἐνοικῶ, ἐνοικῶσις, ἐνοίκησις, ἐνοίκη-
μαι ἐνοίκησαι, uerbale ablato incremēto ἐνοίκησις.

ἐνιδρυμῶν. ἰδρύω, fut. ἰδρύσω, praet. acti. ἰδρυκός, passivū ἰδρυμαι, particip. ἰδρυμῶς, accus. ἑνιδρυμῶν, compositi. ἐνιδρυμῶν. quod si legatur ἐνιδρυμῶν accentu in antepenultima, erit participiū praesentis temporis à passivo uerbi in μι, nam ab ἰδρύω fit ἰδρυμι, passivū ἰδρυμαι, compositi. ἐνιδρυμαι, participi. ἐνιδρυμενος, id est, insidens.

Οὕτω γινόμεθα καὶ θεῷ. ὅταν μὴ φροντίστὶ γὰρ οὐαί το σῶν χεῖρ τ' μνήμησ' Διακόπηκτ', μὴ δὲ τοῖς ἀπροσδοκίτοις πάθεισις ὃ νῦν ἐκταρατήκτ'. ἀλλὰ πάντα ἀποφυγῶν ὃ φιλοθεος, ἐπὶ θεῷ ἀναχωρή, ἐξ ἑλαύνων τὰ προκαλούμενα ἡμᾶς εἰς ἀκρασίας πάθει, καὶ τοῖς πρὸς ἀρετῆς ἀγούσῃ ἐπιτηδύμασιν ἑνδιὰ τρεῖς.

Ita efficitur templum Dei, quando non curis terrenis assiduitas memoriae interrumpitur, neq; improuisis perturbationibus mēs turbatur. Sed oīa effugiēs amans Dei, ad Deum secedit, expellens prouocantes nos in intemperatias, affectus, et ad uirtutem ducentibus studijs immoratur.

Haecq; nos ratione templum Dei efficitur, quādo nec terrenis curis perpetuus tenor memoriae interpellatur, nec improuisis perturbationibus intellectus tuus multuatur. Sed haec omnia effugiens uir amore Dei praeditus, ad deum ipse secedit, tū affectus foras quatiens, qui ad intemperantiā prouocant, tum in ijs studijs

dijs libenter uersans, quae ad uirtutem ducunt. ἀπροσδοκίτοις.) Δοκέω per e, compositi. προσδοκάω per α, ut contra συλλάω per α, εεροσιλέω per e, igitur προσδοκάω expecto, futurū προσδοκήσω, praeterit. actiuum προσεδόκηκα, passiuum προσεδόκημαι, προσεδόκησαι, προσεδόκητες, uerbale προσέδοκην τῷ, inde ἀπροσδοκῆται inexpectatus.

ἀποφυγῶν.) φεύγω, secund. aori. ἔφυγον. pa. 29 participium φυγῶν, compositam ἀποφυγῶν ab ἀποφύγω.

φιλόθεος.) amans dei, à φίλος ἔδεος, ut φιλόανθρωπος humanus, amans hominum, à φίλος ἄνθρωπος.

ἀναχωρή.) χωρέω, ἀναχωρέω, subiunctiuus tertiae personae ἄν ἀναχωρή, crasis ἀναχωρή, ut ποιή.

προκαλούμενα.) καλέω, καλέομαι, crasis καλῶμαι, προκαλῶμαι, participiū προκαλούμεν.

ἀκρασίας.) κερᾶννυμι, tempora sumit à κερᾶω, futurū κερᾶσω, ἔτι δὲ εἰς dicitur κερᾶσω, praet. acti. κέκρακα, passivū κέκραμαι, κέκρασαι, unde uerbale per α priuatiuum ἢ ἀκρασία intemperantia accusatiuus pluralis τὰς ἀκρασίας.

ἐπιτηδύμασιν. dtiūs pluralis à nomine ἐπιτηδύμα, quod est uerbale à praeterito passiuo uerbi ἐπιτηδύω.

ἐνδιὰ τρεῖς.) τρεῖς, διατρεῖς, ἑνδιὰ τρεῖς. Subiunctiuus

μιστήριαe persone est ενδιατριβη.

ἢ καὶ πρώτῳ γε πάντων αὐτῶν προσήκει, πρὶ τῷ τῷ λόγῳ χριστῷ μὴ ἀμαθῶς ἔχειν, ἀλλὰ ἐρωτᾷ μου ἀφιλονείκως, ἀποκρίνεσθαι δὲ ἀφιλοτίμως, μὴ διακόπησθαι τὸν προσδιαλεγόμενον, ὅταν χριστιανὸν λέγῃ, μὴ δὲ ἐπιθυμῶντα. Ἐξ αὐτοῦ λόγου ὑποσημειῶς ἦξε μὲν ἀλλοι, μετὰ ὁρίζοντα, λόγῳ ἢ καὶ ἀκοῆ.

Et primum quidem omnium, studere conuenit citra sermonis usum nō imperite habere, sed percūctari quidem citra contentionem, respondere autem sine affectatione, non interpellantem differentem, quando utile dicit, neq; desideratē suam ipsius sermonem ostentando interfere, modos statuentem, sermoni & auscultationi.

Atq; in primis quidem magno studio id comparandum habemus, scite ut sermocinari possimus, ut nec contentiosius percunctemur, nec affectantius respondeamus, ut differenti non obloquamur, nec interfari atq; interpellare gestiamus absurda ostentatione, fastumq; praefeserente, ut modum teneamus & sermocinandi & auscultandi.

πρῶτῳ γε πάντων. ἢ γὰρ encliticū est. πρῶτον superlatius adverbialis cū gō, ut nos, primo oim.

χριστῷ. ἢ χριστῷ uerbale praeteritum uerbi χριστομαυτορ.

β.μα.

ἀμαθῶς.) aduerbium ab adiectiuo ἀμαθῆς, de quo supra.

ἀμαθῶς ἔχειν.) aduerbium cum ἔχω sumpto neutrae liter, pro eo quod est affectus sum, ἀμαθῶς ἔχω imperite habeo, id est, imperitus & indoctus sum, sic ἐρωτῶς ἔχω pag. 247.

ἐρωτᾷ.) infinitiuus ab ἐρωτάω.

ἀφιλονείκως.) νεῖκος cōtentio, φιλόνεκος cōtentiosus, ἀφιλονεικῶς minime contentiosus, aduerbium ἀφιλονείκως.

ἀφιλοτίμως.) τιμὴ honor, φιλότιμος ambitiosus, & etiam qui magno studio & affectate rem quampiam efficere nititur, ἀφιλοτίμος minime affectatus, ἀφιλοτίμως aduerbium.

χριστιανῶν.) secunda persona praeteriti passivi uerba lia sunt in ἰμος, ἀ χριστομαυτορ, κέχρησθαι, inde χριστιανῶν.

ἐπιθυμῶντα.) θυμός, θυμέω, ἐπιθυμέω, participiū ἐπιθυμέω ἐπιθυμῶντα, τὸν ἐπιθυμῶντα, crasis ἐπιθυμῶντα.

ἐπισημειῶς.) διακωνῶ futurum δεῖξαι ἀ δείκω, praeteritum acti. δεῖξα, passiuū δεῖσθαι μου δεῖσθαι δεῖσθαι, uerbale διακόνος, inde διακόνος, compositum ἐπισημειῶς, & aduerbiū ἐπισημειῶς ἀ uerbo ἐπισημειῶ.

μαυτορ δὲ ἀνεπαύχῳ τῷ, ἢ καὶ διακόνου R S ἀνεπ.

ἀνεπίφθόνως, ἢ ἔτι παρ' ἑτέρου Διδάσκατος, μὴ ἐπι-
κρύπτειν, ὡς αἱ φαῦλαι τῶν γυναικῶν, αἱ τὰ νό-
θα ὑποβαλλόμεναι, ἀλλὰ κηρύσσειν εἰς τὸ μόνον. Ὁ δὲ
πατέρας τοῦ λόγου.

Discere autē sine pudore, & docere sine invidia,
& si quid ab alio doctum est, non occultare, quem ad-
modum improbae mulierum, notha supponentes, sed
praedicare grate patrem sermonis.

Neq; uero ad discendum uerecundum esse oportet,
nec ad docendum malignum. quod ab alio tute di-
diceris, nequaquam clam habendum, cuiusmodi facere
mulieres improbae solent, quae ex alijs ipsae quasi-
tos liberos uiris suis tollendos subijciunt, patrem emē-
tientes. Autorem uero ipsum proderi grata com-
memoratione decet, uerumq; ipsius sententiae pa-
rentem.

μαυθάνειν.) quatuor sunt infinitiui in hac oratiōe, qui
pendent ab impersonali prius posito προσήκει.

ἀνεπαυχάωται. ἀπαυχάωμαι erubescō, praeteritum
ἤχυνμαι ἤχυνσαι ἤχυνται, uerbale ἀχυντός com-
positū ἐπαχυντός ab ἐπαυχάωμαι deinde per α
priuatiuam particulam, ἀνεπαχυντός aduerbium
ἀνεπαχυντός, additur autem litera ν propterea quā
ἐπαχυνται. incipitur à uocali.

ἀνεπίφθόνως.) φθόνος inuidia, ἐπίφθονος inuidus, &
per α priuatiuum ἀνεπίφθονος minime inuidens.

Διδί-

Διδάσκατος. Tertia persona praeteriti passiuī à δι-
δάσκω, nam ab hoc themate sumit sua tempora Διδά-
σκω doceo.

φαῦλαι τῶν γυναικῶν.) improbae mulierum, hoc est
improbae mulieres. quod uis adiectiuum genitiuo iun-
gi potest tanquam partitiuum ut Grammatici uocant,
pagina 138.

εἰς τὸ μόνον.) γνώμη animus, uoluntas, εἰς τὸ μόνον gra-
tus, τὸ εἰς τὸ μόνον, τῶν εἰς τὸ μόνον, aduerbium εἰ-
ς τὸ μόνον grato & candido animo.

τόνος δὲ φωνῆς ὁ μέσος προσηκόντες, ὡς μήτε
διαφύειν τῶν ἀκροῦν ἢ τῶν σμικρότητος, μήτε φορῶν
εἶναι δὲ μετέθεσθαι διατάσεις.

Intētio porro uocis mediocris praeferenda, ut neq;
effugiat aurem praexilitate, neq; odiosa sit magnitu-
dine contentionis.

Vocis porro intentio mediocritate temperada est,
ut nec exilior fallat aures, nec contentior odiosa ra-
dat offensione.

προσηκόντες.) τιμάω, τιμήσω, τιμήματα, τίμημα
τετίμησαι τετίμηται, uerbale τιμητέος, compositum
προτιμητέος à προτιμάω eligo, probō, praefero.

σμικρότης.) μικρός uel σμικρός, nā plurima sunt
apud Graecos διπλοῦς μεναι, id est, quae duobus mo-
dis offeruntur, ut scripsimus pa. 124. in uerbo θέλω, à
σμικρός sit ἢ σμικρότης, ἢ σμικρότης.

φορῶν

φορητικός. ὁ φορτὸς ονις, φορητικός onerosus, molestus.

ἵνα, esse ab ἐμὶ sum pag. III.

μείθεα.) crasis ex μεθεβί, αὐτὸς ἀπὸ τοῦ μέθεβ. Διατάσιως.) πίνω, πινῶ, τέτακα, τέταμαι τέτασα, uerbale ἢ τάσις, compositum Διατάσις, φη Διατάσιως, ἀ Διαπίνω.

προεξέτασάτω δὲ ἐν ἑαυτῷ τὸ ρηθισόμου, οὗ τῶ δημοσκέυερ τὸν λόγον. εἰ προσήγορον ἐν ταῖς ἐν πύξσει, γλυκῶν ἐν ταῖς ὀμιλίαις, οὐ δια φη εἴξα πειρίας τὸ ἴδ' ὑθρῶ μύθου, ἀλλὰ δια τῆς ἐμῶν παρὰ κλήσεως τὸ προσκνής ἔχοντα, παυταχῶ τὸ τραχὺ κἄμ' ἐπιτιμῆσαι λέει, ἀ παθῶ μύθου.

Prius expēdentem autem in seipso dicendum, ita publicare sermonē, comiter appellanctem in congressibus, suauem in conuersationibus, non per scurrilitatē uoluptatem uenantem, sed per beneuolam adhortationem, mansuetudinem habentem, ubiq; asperitatem etiā si obiurgare oporteat, reiicientem.

Expēdendū prius quid dicturus sis, atq; ita demū edendum & prouulgandum. At uero in cōgressibus comiter appellare oportet, atq; in cōsuetudine suauē se præbere, nō etiā uoluptatē factotifis sermonibus au cupari, adhortationū uero benignitate, clementiæ ac mansuetudinis opinio colligenda est. Nusq; acerbū se præbere conuenit, etiā si obiurgatione opus sit.

προεξέτα.

προεξετάσαστα.) ἐτάλω, futurū ἐτάσω, aoristus pri. ἦτασα, participiū ἐτάσας, compositū ἐξετάσας de inde προεξέτασας, ἀ προεξετάσω.

ρηθισόμου.) Inusitatum ἔγω dico, ἔγω, ἔξρηκα, ἔξρημαι ἔξρησαι ἔξρηκη, ἔξρηκην ρηθισόμαι, ρηθισόμεν.) participium primi futuri passiu.

οὕτω δημοσκέυερ. subaudi Δε oportet, aut προσήκα conuenit, quod ante precessit. Ceterum οὕτω cum infinitiuo pulchre ponitur post aliquod participium ut hoc loco.

Δημοσκέυερ.) Δῆμος populus, Δημοσὶ publicis, Δημοσέως publicum reddo & euulgo. Ceterum illa in εἶω, partim actiue, partim neutraliter usurpantur, quædam utroq; modo, quæδ' in uoce tantū passiuæ.

εἰ προσήγορον γλυκῶν &c.) Hi omnes accusatiui referendi sunt ad infinitiuum orationis precedentis. oportet quenque ubi prius expēderit, quid sit dicendum, ita demum proferre sermonē, ipsum inquam εἰ προσήγορον hoc est, comiter appellanctē, simulq; γλυκῶν, id est, suauem, et ita in ceteris accusatiuis, quasi subaudiatur participium uerbi substantiuū, nēπε οὐσα id est, existentem ut ita loquamur. Id quod ut melius percipiatur, mutemus orationis faciem, & pro infinitiuo collocemus modum finitum, pro accusatiuo nominatiuum, hoc pacto, oportet ut, ubi quid dicēdum sit, expēderit, ita demum sermonem proferat, ipse inquam

quam

quam simul existens comis in congressu, suavis in consuetudine & cætera.

Est enim hic oratio in longum producta, multitudine accusatiuorum, qui in diuersis membris positi, tamen ad eandem pertinet periodum, id quod interpres mutauit, conuersis membris in clausulas, ideoq; singulis ferme uerbum oportet addidit, aut aliud consimilis significationis.

ἐπιπροσκήρορ.) ab ἀγορὰ fit προσκήρορ, saluto, appello, & προσκήρορ, unde ἐπιπροσκήρορ qui non grauiatim salutat.

ἑνὶ πύξῃσι.) ἢ ἐν τῶνδε colloquium, congressus, uerbale ab ἑνὶ τυγχάνω, simplex τύχάνω, quod tempora sumit à πύχῳ.

γλυκῶν.) accus ab ὁ γλυκός, τῷ γλυκέ.

ὀμιλίαις.) nominatiuus est ἡ ὀμιλία, à nomine ὀμιλοῦ.

ἡδύ.) ὁ ἡδύς suavis, ἡδύς suauis, & suauitas substanti. θηρώμενον.) θηρ θηρός fera, θήρα uenatio, θηρώ & θηρώμαι uenor, aucupor, crafis θηρώμαι participiū θηρώμεν.

εὐμενοῦς.) μέν animus, Δοσμῶνις inimicus, μάλοιοιολος, εὐμενής beneuolus, amicus, genitiuus εὐμενέ, crafis autem εὐμενέος prime declinationis con tractorum.

παραιλήσιως.) καλέω futur. καλέσω aut καλήσω

πα.

πα. 61. prete. acti. κέκληκα per syncopen pro κέκασα κληκα passiuum κέκλημαι κέκλησαι, uerbale ἡ κλησις, compositum ἡ παραιλήσις, ἢ καρακλήσιως, à παραικαλέομαι.

προσκήρος.) αἶνος laus, inde adiectiuum ἀπικνής scelus, immitis, crudelis, quasi ἀπο uel ἀποθεμ αἶνου, id est, procul à laude. Nihil enim magis inuisum populo quàm crudelitas, ex αἶνος autē eliditur iota, & α migrat in u. contrarium est προσκήρος mitis, mansuetus, placidus. Nam in huiusmodi compositionibus, απο et προς se penumero cōtraria sunt, ut ἀπόθετος, relictus πρόθεισ. ascitus. Igitur à προσκήρος neutri est ὁ προσκήρος captum substantiue pro mansuetudine.

ὁ προσκήρος ἔχοντα.) interpres ὁ προσκήρος ἔχειν interpretatur mansuetudinis opinionē colligere. Νὰ ἔχειν non tantū significat habere, sed etiam præbere & præstare, quasi dicat Basiliius, benigna adhortatione præbendam & præstandam esse morum mansuetudinem & clementiam.

ἄτραχύς.) asperum, id est, asperitatem, à masculino ὁ τραχύς.

κράσις.) per crafim, pro καλῆσι, uide πα. 109.

ἐπιλήμῃσαι.) τιμῆ inde τιμάω, futuri τιμήσω, aoristi prim. ἐτίμησα, infinitiuus τιμήσαι, inde ἐπιτιμήσαι, ab ἐπιλήμῳ increpo.

δέοι.) Δεῖ oportet per crafim à Δέει. optatiuus autē Δέοι

Δέοι citra crasim effertur, nec dices Δοί pro Δέοι.
ἀποθέμιον. ὡθέω, compositū ἀποθέω ἔ depon
mentaliter ἀποθέομαι, crasis ἀποθέμαι repello,
reicio.

προκαταλαβῶν γὰρ ἑαυτὸν διὰ ταπεινοφρο
σύνης, οὕτως εὐπαράδεικτος ἔσῃ ὡς Δεομένου φη
σιραπίαια.

Præoccupans enim teipsum per humilitatem, ita
facile acceptus eris indigenti curatione.

Ita enim maxime castigādo acceptus eris, si infra
fastigium tuum descendens id feceris.

προκαταλαβῶν. λαμβάνω tempora sumit ἀ λήθω,
secund. aorist. ἔλαβον, participium λαβῶν, compositū
καταλαβῶν ἀ καταλαμβάνω, id est, occupo,
complector, inuado, ἔ etiam idem quod reum per
ago. quasi dicat Basilius, si prius ipse te per molestiam
tanquam reum iudicaueris, nec te immunē ἀ culpa δι
xeris, sed uelut communem miseriam apud alterū misero
ratus fueris, facilius admittetur adhortatio tua, quip
pe qui non uidearis alterū arroganter increpare, sed
communē casum dolere. ἀ καταλαμβάνω fit προκα
ταλαμβάνω, præoccupo, aori. secund. προκατα
λαβῶν. Caterū haud scio, num Budæus legerit προκατα
λαβῶν, an potius προκαταβαλῶν, id est, prius deici
ens siquidē uertit, infra fastigiū tuum descendenti
tanq̄ ἀ uerbo καταβάλλω deicio, demitto, unde ἔ
κατα

καταβιβλημῶν abiectus, de quo postea.
ἑαυτὸν. teipsum, nam etiam est secundæ personæ pra
gina 86.

ταπεινοφροσύνης. ἰταπεινός humilis, ταπεινόφρων
modestus, humilia de se sentiens, τὸ ταπεινόφρονος,
inde ἢ ταπεινοφροσύνη modestia animi, per syncopē
pro ταπεινοφροσύνη, pa. 241, in σωφροσύνη,
εὐπαράδεικτος. ἰδέομαι, δέξομαι, δέδεγμα δέ
δεξά δέδεκτη, uerbale δεκτός, compositū παρὰ δε
κτος ἀ παρὰδέχομαι, inde εὐπαράδεικτος qui faci
le suscipitur ἔ admittitur.

πολλὰ κίς δὲ χηρίσμι. ἢ μὴν καὶ ὁ ἴσος προφήτου
τῆς ὁπὸς τὴ ἐπιπλήξω, ὅς ὡς Δαβὶδ ἀμαρτόντι,
οὐ παρὰ ἑαυτὸ ἐπήγαγε τὸν ὄρον τὴ καταδίκης, ἀλλ'
ὑποβολῆς προσώπου χηρίσμι, αὐτὸν ἐκφύον ἐκά
δισε τὴ ἰδίου κηρίσμι ἀμαρτήματα, ὡς αὐτὸν καθ'
ἑαυτοῦ προσεγενεγόντα τὴν κηρίσμι, μηδὲν ἔτι μέμ
φειδὲς τὸν δὲ ἐλέξαντα.

Plerunq; uero utilis nobis ἔ Prophetæ modus in
crepationis, qui David peccati non ἀ semetipso impe
git modū damnationis, sed suppositiōe personæ usus,
ipsum illum constituit propriij iudicem peccati. Adeo
ut ipse aduersus semetipsum pronuntians iudicium,
nihil iam succenseret increpanti.

Plerunq; uero conducibilis nobis erit ea increpā
di ratio quam Prophetæ secutus est, qui peccati reo

Dauidi non à semetipso impegit damnatiōis modum, sed accersita persona utens, iudicem illum ipsum in proprio crimine estimando constituit. adeo praēiudicio in sese factō, nihil ille deinde habuit, quod succenset feret increpanti.

πολλάκις.) πολλός multus, πολλάκις saepius, δέκα decē, δεκάκις decies, ἑπτὰ septē, ἑπτάκις septies, πέντε quinq;, πεντάκις, ἕξ sex, ἑξάκις, et ita in ceteris. προφήτης.) φημι dico, προφημι praedico cōiugationem eius uide pagina 114. tempora sumuntur à φάω, φίσω, πέφικα, πέφικα, πέφικα, πέφικα, πέφικη inde cōpositum προπέφικη, uerbale ὀ προφήτης Propheta, τοι προφήτης prima declinationis.

ἐπιπλήξω.) πλήττω, πλήξω, επέπληξα, επέπληγμα, επέπληξα, unde ἡ πλήξις, compositum ἐπίπληξις, πῆξ ἐπιπλήξεως à uerbo ἐπιπλήττω increpo.

Δαβίδ.) Historia est secundo Regum capite 12. ἀμαρτόν.) ἀμαρτάνω pecco, tempora sumit ab ἀμαρτέω pa. 116. futurum ἀμαρτήσω aorist. primus ἡμαρτήσα, aorist. secund. ἡμαρτησας, de cuius formatione pa. 61. participium ὀ ἀμαρτων, ἡ ἀμαρτόντος, τοι ἀμαρτόν.)

ἐπίγαγε.) ἔγω. secun. aorist. ἡγομ, Attice ἡγαγον pa. 105. compositum ἐπάσω, secun. aorist. ἐπάγαγον ἐπάγαγε ἐπάγαγε.

κατα

καταδικη.) ἡ Δίκη, inde καταδικη supplicium, cona demnatio.

ὑποβολή.) ὑποβάλλομαι propono et tanquam finis, inde uerbale, ἡ ὑποβολή suppositio et tanquam fictio.

ἡχοσάμιμος.) ἡχοσάμιμος, futu. ἡχοσάμιμος, aori. pri. μεσάμιμος ἡχοσάμιμος, participium ἡχοσάμιμος.

ἐκάθισα.) ab ἔω sedeo fit ἔω pleonasmō litera ζ, solet autem propter pleonasmum conuerti e in ι, τέκω τίθηκτω, ἔπω ἔπιτω, μένω μίμνω, sic ab ἔω fit ἔω, inde compositum ex praepositione κατα, quod magis receptum est καθίζω futurum καθίξω, aoristis primus ἐκάθισα ἐκάθισας ἐκάθισα. Fitq; augmentū ante praepositionem, quod compositum nihil addat ad significationem pagina 102. Est autem καθίζω interdū neutrum, id est, sedeo, interdum actiuū, id est, colloco, cōsistuo, et sedere facio. hoc loco capitur actiue.

κρητήρ.) κρηνώ, iudico, fut. κρηνώ, praeteritum actiuū κρηρικα πασιuum κρηρικα κρηρισσά κρηριστ, uerbale ὀ κρητής iudex.

ἀμαρτήματ.) ἀμαρτάνω futurum ἀμαρτήσω ab ἀμαρτέω, prae. acti. ἡμαρτήκα, πασιuum, ἡμαρτήκα, uerbale nomen τὸ ἀμαρτήμα, τὸ ἀμαρτήματ.)

ἔω.) ponitur cum infinitiuis, nempe μέμφομαι. προεβενεγκόντα.) φέρω secundus aorist. ἡνεγκον ab ἔω

S 2 νεγκω

νέγκω, participium ὁ ἐνεγκῶν, τοῦ ἐνεγκόντος τῶν ἐνεγκόντων, compositū ἤνεγκῶν ab ἐκφέρω, deinde προσεῖνεγκῶν ἂν προσεκφέρω, id est, prius effero et prosecutio.

κρίσιμ. ἢ κρίσις ἢ κρίσις ἢ κρίσις uerbale ἂν κρίνω. ἤλεγγα, ἤλεγγα, futurum ἤλεξω, aoristus primus ἤλεξα, participium ἤλεξας, compositū ἤλεξας ab ἤλεγγω.

ἐπετὴ δὲ τῶν ταπεινῶν ἢ καταβεβηκῶν φρονίμα, ὄμμα, συγκρότησις γλῶσσην ἐνδοκός, χημία ἢ μεληκῶν, κόμη αὐχμηρά, ἰδίως ἔπιπῶσα. ὡστὶς αὖ ποισίμοι ἐπιπῶντες κατ' ἐπιπῶσιν, ταῦτα ἔκ τῶν αὐτομάτων ἢ ἐπιπῶντες.

Comitatur autem humiles atq; abiectos animos, oculis tristis, et in terram innuens, habitus neglectus, coma squalida, uestis sordida, ita ut quae faciunt lugentes secundum studium, ea ex spontaneo in nobis appareant. Et consentaneus quidem fuerit summissis, atq; abiectis animis, tristis oculus atq; deorsum uergens, habitus neglectus, squalida coma, uestis sordida. Ad ea quae lugentes consilio meditatoq; faciunt ea suapte animi sponte in nobis, et ueluti habitu temerario, extitisse uideri debent.

ἐπετὴ ἔπομαι sequor, comes sum, datiuo iungitur. καταβεβηκῶν. βάλω, futu. βάλω. praeteritum acti. βέβηκα, pra. 260. πασιῦν βέβηκα, participiū

βεβη

βεβηκῶν, compositū καταβεβηκῶν ab ἐκτίω, ἂν καταβάλλω deicio, demitto. ὄμμα. ὄππομαι, praeteritū passi. ὄμμα, uerbale τὸ ὄμμα.

συγγόμ.) Multa nomina fiunt ab aoristo secundo, cuius que seruant penultimam, et characteristicam. πειθῶ ἐπιδορ πειθῶν, sic ἂν ἔσω futurum ἔσω aorist. secund. ἐσυγομ, nomen συγῶν, sed per syncopen dicitur συγῶν tristis.

συννεθικός.) νεύω, νεύσω, νέκυκα, participium ἢ νεύθικός, neutrum ὁ νεύθικός, compositum σωννεθικός ἂν σωννεύω.

ρημία.) ἔχω quaedam tempora sumit ἂν ἔχω, ἔχισω, ἔχικα, ἔχικαι, uerbale τὸ ἔχικα.

ἔμεληκῶν.) ἀμελέω futurum ἀμελήσω, praeteritum actiuum ἔμεληκα, passiuum ἔμελημαι, participi. ἔμεληκα.

αὐχμηρά.) αὐχμηρὸν squalor, inde adiectiuum αὐχμηρός.

ἰδίως.) ἔω induo, futurū ἔσω praeteritum acti. εἶκα, passiuū εἶσμαι εἶσαι εἶσαι, unde ἔσος uerbale, ut aūt ab ἀργός sit ἀργός ἀργήτω, et ἂν γυμνός γυμνῆς γυμνῆτος, sic ab ἔσος fiet ἔσος ἔσος, sed tenuis τ migrat in aspiratam θ, quod pensatur prima syllaba, ubi uertitur ἔ aspiratum in ἔ tenue, dicimus ἢ ἔσος, ἢ ἔσος, ἢ ἔσος uestis.

ῥυπαῖσα.)participiū fœmininum à ῥυπαῖα, ut βοῶσα, βοῶσα.

κατ' ἐπιτηδ' οὖσιν.)secundum studiū. i. studio cōsulto. ἐπιτηδ' οὖσιν.)ἐπιτηδ' οὖσις, uerbale ab ἐπιτηδ' οὖσιν. αὐτομάτῃ.)obsoletum est uerbum μάω. i. promptus sum, unde μεμαώς παρ. 82. finge uerbū in μι, μίμι fut. μίω, præteri. ἀκτι. μέμικα, passi. μέμαμαι μέμασαι μέμασθ, uerbale ματὸς quasi dicas προῖπτος, inde αὐτομάτος ultroneus, spontaneus, suapte natura promptus, nec aliunde adhibita cura ascitus. ἐκ τῷ αὐτομάτῳ sunt quæ sua sponte oueniunt, quasi per se, nulla extrinsecus aduocata causa.

χιτῶν Διαζώνης προσεσαλμῖνος τῷ σώματι, τὸ μὲντοι ζῶσµα μήτε ἄνω ἢ ἵλαγόνω, γυναικῶδες γούρ, μήτε χαῖνον, ὡς Διαζῶν δ' ἤ χιτῶνα, Βλακικόν γὰρ.

Tunica per cingulum astricta corpori. uerunt amē cinctus neq; supra ilia, muliebre enim, neq; laxus ut diffuat tunica, desidiosum enim.

Tunica cinctu appressa sit corpori ἔσ' astricta. Cinctus neq; muliebrem in modum ilia exuperet, neq; prelaxus fluxam tunicam efficiat.

προσεσαλμῖνος.)σέλω, σελῶ, ἔσαλκα, ἔσαλμα participium ἔσαλμῖ, compositum προσεσαλμῖ ἢ προσέλω succingo, astringo, scribiturq; per unicum σ.

ζῶσµα

ζῶσµα.)ζωννῶ cingo futu. ζῶσω præte. ἀκτι. ἔζωκα, πασιuum ἔσωμαι, uerbale τὸ ζῶσµα.

λατόνω.)ὁ λατόν, τὸ λατόνος, id est, ilia.

γυναικῶδες.)ἡ γυναιξ, τῆς γυναικός inde ὁ καὶ ἡ γυναικῶδες hic ἔσ' hæc muliebris, ὁ γυναικῶδες. Διαζῶν.)ζέω, infinitiuus ζέω, crasis ζέω, cōpositum Διαζῶν ἢ Διαζέω per geminum ζῶ πα. 128.

Βλακικόν.)ὁ βλάξ, τὸ βλακός, mollis, unde ὁ βλακός mollis et piger, ἔσ' qui torpore desidet, pro quo posuimus nomen desidiosum, ut numero Græcorum responderemus.

καὶ τὸ βάδισµα μήτε νοθερόν, ὡς ἐκλυσιρ τῆς ψυχῆς κατηγορέω, μή δ' ἄρ σφοδρόν, καὶ σεσοβκα μῖνον, ὡς ἐμπλήκτους αὐτῆς τὰς δερµὰς ἵποφαίνας.

Et incessus neq; segnis, ut dissolutionem animi delaret, neq; rursus uehemens ἔσ' incitatus, ut consternatos ipsius impetus significet.

Incessus esto nec segnis, ne animum dissolutum delaret, nec rursus uehemens insolenterq; incitatus, ne consternatos impetus animi significet.

βάδισµα.)βαδίζω, futurum βαδίσω. præteritum ἀκτι. βεβάδινα, πασιuum βεβάδισμαι, uerbale τὸ βέδισµα.

ἐκλυσιρ.)λνώ, futurum λνώ præteritum ἀκτι. κημ λέλυκα, πασιuum λέλυμαι, λέλυσαι, uerbale

S 4 ΗΛΥ

ἢ λύσις, compositum ἐκλυσις ab ἐκλυω.
 καταγορεῖν.) ab ἀγορά fit uerbum καταγορέω mutatio
 ne α in η, infinitiuus καταγορέειν, crasis καταγορεῖν.
 Quod uerbum non solum significat accusare, sed etiā
 demonstrare, declarare, ut arguo apud Latinos, Dege
 neres aīos timor arguit, id est, demonstrat, ostendit.
 σεσοβημύριον.) σοβέω, σοβήσω, σεσόβηκα, σεσέβημαι
 participium σεσοβημένος, turbulentus et concitatus
 à uerbo σοβέομαι turbulententer ingredior, et obuiam
 quenq; submoueo, et protrudo.
 ἐμπλήκτες.) πλήττω, πλήξω,πέπληχα,πέπλη
 γμαι,πέπληξαι,πέπληκτῆ, uerbale ὁ πλήκτες, et
 cum ἔν prepositione ἐμπλήκτες.

Ceterum in hac epistole parte geminum est ὡς, id
 est, ut, et tamen Budeus utroq; loco posuit ne, pro
 pterea quod in huiusmodi orationibus, idem efficere
 solet negatio quod et affirmatio.

σκοπός ἐοθίτος εἶς, κάλυμμα εἶναι σαρκός, πός
 χαμῶνα ἢ δέξεται αὐταρκεία.

Scopus uestis unus, operimentum esse carnis, con
 tra hyemem et aestatem sufficiens.

Vnum modo sit uestitus propositum, operimentū
 ut existat, ab aestus frigorisq; iniuria corpus asserere
 aptum et idoneum.

κάλυμμα.) καλύπτω, καλύψω, κέκαλυφα, κέκα
 λυμαι, unde uerbale τὸ κάλυμμα.

σαγ

σαρκός.) σαρκός, σαρκός, caro carnis.
 αὐταρκεία.) ἀρκέω sufficio, αὐτός ipse, hinc ὁ καὶ ἑαυ
 τάρκειος qui ipse sibi sufficit, sufficiens, externis admis
 niculis non indigens, sed sua ipsius sorte contentus,
 neutrum δ' αὐταρκεία accentu in antepenultima, ut di
 ctum de uocatiuo ὦ Δημόδενε, à nominatiuo ὁ Δη
 μόδενος p. 135.

μήτε δὲ ἐν χρώματι δ' ἀνθηρόν Διοκίδω, μήτε
 ἐν τῇ κατασκευῇ δ' λεπτόν κοχλιακόον. δ' δ' τὰς
 ἐν ἐοθίῳ εὐχνοίας περισκοπεῖν, ἴσθι ὅτι γυναικεία
 καλλωπισμῶ, ὅν ἐκείνοι ἐπιτηδύσια, ἀλλοτρίω ἄν
 θει παρὰ ἑαυτῶν κατὰβάπτισαι.

Neq; uero in colore amoenitas exquiratur, neq; in
 structura tenue et molle. Nam in ueste nitidos colo
 res circūspicere, equale est muliebri ornamento, quod
 ille affectant, extranco flore malas et crines suos
 ipsarum intingentes.

Colorum amoenitates ne exquiratur, nec opificio
 rum delitiæ præcūues ac mollicule. Etenim in ueste
 pigmentorum lautitias consecrari, perinde est atq; si
 muliebrem comptum nobis accommodemus, quem ma
 gno illæ studio sibi aptare solent, accersitis lenocinijs
 crines malasq; inficientes.

χρώματι.) χρώω uel χρώω obsoletum uerbum, futurū
 χρώσω, præteritū αἰτι. κέχρωκα, παῖσι. κέχρωμαι, uerb
 bale δ' χρώμα color, τὸ χρώματι, τὸ χρώματι.

Ut aut̄ thema reperiamus tāct̄si obsoletū, praestat sur-
sum ascendere hoc pacto. χρώματι. dativus est, gr̄us
autem χρώματος, nominativus τὸ χῶμα. neutra ue-
ro in μαι. sunt nomina verbalia, quae deducuntur à pri-
ma persona praeteriti passivi ablatō incremento, et
converso μαι in μαι. Fit igitur χῶμα à κέχρωμαι
quod formatur ab activo praeterito κέχρωκα erit er-
go futurum χῶσω, praesens nec tertia potest esse cō-
iugatiōis, nec quarta, illic enim praeteri. passivū assu-
mit σ̄ ante μαι, ut à τειθω, τεισῶ τειπέσμαι à φρέ-
ζω φρέσσω, τειφράσμαι. qua lege diceretur τὸ χῶ-
σμαι à praeterito κέχρωσμαι. erit igitur praesens se-
xtae coniugationis χῶω, nam in hac coniugatione nō
omnia sumunt σ̄ ante μαι. aut erit praesens χῶω et
per crasim χῶω̄ in tertia circumflexorū. In coniugatio-
nibus autē circumflexorum quando penultima prae-
teriti activi est longa, non assumitur σ̄, ut scripsimus in
institutionibus pagi. 64. diciturq; χῶμα per ω, non
χῶμα. per ο. Praeteritum igitur passivum, unde hoc
verbale proficiscitur, est κέχρωμαι per ω quod si scri-
beretur o paruum, diceremus κέχρωσμαι, et inde uer-
bale τὸ χῶσμαι, interiecta litera σ̄.

ἀνθηρόν. ἄνθος flos, ἀνθηρός floridus, iucundus, amoe-
nus, τὸ ἀνθηρόν amœnum, substantiue amœnitas.
Διωκέδω. Ἰδιώκω persequor, sector, studiose affecto,
passivū Διώκομαι, imperativus Διώκου Διωκέδω.

κατα

κατασκηδῆ. ἰδιῶς à κατασκηδῆ, simplex ἠ σκηδῆ.
λεπτόν. λέπω decortico, futurum λέψω, praeteri-
tum activum λέλεφα, passivum λέλεμμαι λέλεψη
λέλεψαι verbale λεπτός tenuis, minutus, quasi de-
corticatus.

λεπτόν ἢ ἡ μάλα κέρ. utrumq; adiectivum, et in ge-
nere neutro capitur hic substantiue.

ἴσον. ἴσος equalis. interdum iota est breue, tum scri-
bitur ἴσος accentu acuto. Interdū producitur, et scri-
bitur ἴσος circumflexe, quia longa ante breuem fina-
lem circumflexitur, ut ἐσῶτος pagina 134.

γυναικεία. ἢ γυναιξ, ἢ γυναικός. inde fit adiecti-
vum in ἴσος, ὁ γυναικῆος muliebris.

καλλωπισμῶ. ἡ κάλλος pulchritudo, ὡς ὦπός φα-
cies, hinc uerbum καλλωπίσω excolo, accurate orno,
futurum καλλωπίσω, praeteritū activū κέκαλλωπι-
κα, passivū κέκαλλωπισμαι verbale ὁ καλλωπισμὸς
secundae declinationis.

ἄλλοτρίος. ἄλλος alius, ἄλλοτρίος alienus, ascititius.
ἄνθε. τὸ ἄνθος, τὸ ἄνθος, ἄνθει, crasis ἄνθε.

τρίχας. ἢ θρίξ, ἢ τριχός per τ, pag. 13. accusatio-
nis pluralis τὰς τριχὰς accentu in priore syllaba,
pagina 135.

ἄλλὰ μὴ ἢ παχύτης οὕτως ἔχειν ὁ χῶμα
ὁ φέλα, ὡς μὴ Διδῶσαι κοινῶς πρὸς τὸ θέλω περὶ ὅ
ἢ ἡ δὲ ἡ ἡ.

Atqui

Atqui & crassitudine sic habere tunica debet, ut ne indigeat socio ad fouendum indutum.

Tunica sit eousq; crassa, ut alio opus non sit integumento ad calefaciendum corpus ea contextum.

ἄλλὰ μὴρ.)at uero, enim uero, atqui.

παχυτήτ.)δ παχύς crassus, inde substantiuum ἡ παχυτήτ, ἢ παχυτήτ, ἢ παχυτήτ & crassitudo.

παχυτήτος οὕτως ἔχει.)eleganter genitiuus additur, quoties ἔχω ponitur cum aduerbijs. Lucianus ὡς ἔκαστ.) γνώμης ἢ ἐμπαθείας εἶχει. In cuiusmodi orationibus subaudias ἔνεκα uel χάρις, quae crebro in genitiuus intelliguntur. γένους οὕτως εἶχε, tali erat genere, id est, sic se habebat, quod ad genus attinet.

παχυτήτος οὕτως ἔχει ὀφείλει, quantum ad crassitudinem pertinet, sic se habere debet.

Δέσθαι.)crasis ex infinitiuo Δείσθαι, ἃ Δέομαι indigeo.

πρός δ δάλαπαι.)ad fouendum, uel calefaciendum. est infinitiuus pro gerundio pagina 157. in πρὸς τὸ ἐμποιῆσαι.

ἐνδύομενον.)δύω, ἐνδύω, ἐνδύομαι, induor, participiū presentis tēporis ὁ ἐνδύομενος qui induitur.

ὑπόδημα δὲ δ' ἔπιπλος μου ἢ τὴν ἄξιαν, & γενδεῶς δὲ τῆς χρείας ἀποπληρῶ.

Calciarium uero uile quidem secundum dignitatem, citra indigentiam autem necessitatem implens.

Calciao

Calciarium esto precio quidem illud uili, sed quod uicem suam implere possit.

ὑπόδημα.)Δέω, Δέσω, Δέδηκα, Δέδημαι, sic ἀπό Δέω ὑποδέδημαι, unde uerbale δ' ὑπόδημα. Subaudiendum autem hoc loco uerbum substantiuum sit uel esto, ut etiam antea.

ἔπιπλος.)τέλ.)interdum impensa & sumptus, τὸ λυτελής sumptuosus, sic ἔπιπλος uilis, & facile parabilis impense.

ἀνευδέως, ἐνδ' εἰς indigenter ut sic loquamur, & per & priuatiuum ἀνευδέως citra indigentiam.

ἀποπληρῶ.)πληρῶς plenus, πληρῶς impleo, parti ripium ὁ πληρῶς, δ' πληρῶς, crasis πληρῶς, cōpositū ἀποπληρῶς ἃ uerbo ἀποπληρῶ.

καὶ ἀπαξ πλῶς ὡς ἐν τῷ ἐνδ' ἢ μάλ' ἢ γέσθαι προσήκα δ' χρεῶδες, οὕτω καὶ ἐν τροφῇ ἄριστος ἐκε πληρῶσαι πλῶ χρείαν, καὶ ὑδὼς δεραπέυσαι πλῶ δίψαν τῷ ὑγιαίνοντι, καὶ ὅσα ἐκ αἰσθημάτων παροφθίματα, πρὸς τὰς ἀναγκαίους χρείας τῆς ψυχῆς τῷ σώματι δάνατη διασώσασθαι.

Et semel in uniuersum ut in indumento praere conuenit utile, sic & in cibo panis explebit indigentiam, & aqua sedabit sitim sano, & quae ex leguminibus obsonia ad necessarios usus robur corpori posunt conseruare.

Et ut semel omnia uno uerbo complectar, ut in ue sic coma

sic coma

ste comparanda, rationem in primis constare oportet utilitatis, ita in cibo panis usus expluerit id quo opus est ad alimentum, aque potus sedauerit sitim homini integræ ualitudinis. Quibus accedēt ea pulmēta, quæ ex leguminibus ad usus tantum necessarios facta, tuē dæ sunt integræ corporis firmitati.

ἀπαξάπλως. Ἰάπαξ semel, ἀπλῶς simpliciter, deo niq; ὅ summatim. quæ duo aduerbia simul iungūtur, ut etiam dicitur ἀπαξάπας, id est uniuersus.

ἐνδύματι. Δνω, ἐνδύω, ἐνδύσω, ἐνδεδυκα, ἐνδεδυμαι, uerbale τὸ ἐνδύμα, τὸ ἐνδύματος, ὅδ' ἐνδύματι.

ἢ γέομαι. ἢ γέομαι. infinitiuus ἢ γέομαι, crasis ἢ γέομαι, id est, præire, ὅ tanquam primas partes obtinere.

χρηώτης. χρεία usus. ὅ ὅ ἢ χρηώτης utilis, χρηώτης utile, substantiue capitur pro utilitate.

τροφῆς. ἔξω nutrio, ἢ τροφή alimentum, cibus. ἐκπληρώσει. ὡς πληρώω, futurum πληρώσω, compositum ἐκπληρώσω. forsitan scribendum hic ἐκπληρώσει, ὅ post δεξαπέυση in subiunctiuo, nam Buo deus uertit expleuerit ὅ sedauerit, quanquam ὅ Latini indicatiuum quandoq; sic usurpare solent, ualebis pro ualeas.

ἀπεργατῶν. ἀπεργῶ, futurum ἀπεργῶ, præte. acti. ἔαπεργα, passiuū ἔαπεργμαι, uerbale τὸ ἀπεργμα, τὸ ἀπεργῶ

ἀπεργματῶν per e, ut etiam τὸ τέλμα à τέλω, δ' τέρμα, à τείρω.

παροφήματα. ὁ φάω, ὁ φίσω, ὡ φηκα, ὡ φημαι, compositum παροφήμαι, uerbale τὸ παροφήμα, τὸ παροφήματῶν.

ἀναγκαιός. ἢ ἀνάγκη necessitas, ὁ ἀναγκαιός necessarius, ut ab ἀγκυή ἀγκυαίος à βία βιαίος.

ἰχθῦς. ἢ ἰχθῦς. ὅ ἰχθῦς. τὴν ἰχθῦν, pa. 16.

σώματι. τὸ σῶμα, τὸ σώματος, ὅδ' σῶματι. Plato dictum putat σῶμα quasi σῆμα, id est, sepulchrū, quod corpus sit tanquā sepulchrum anime. Quamuis autem non statim occurrant uocum themata, non tamen protinus à rimando supersedebimus, præsertim ubi aliqua deducēdi spes affulserit. Verbi gratia, neutra quæ in μα desinunt, à πτό passiuo deducuntur, et uerbalia sunt. fingamus igitur thema, à cuius significatione nomē ipsum non multū abludat. σῶω idem est quod ὑγιαίνω sanus sum ὅ ualco, unde legitime formari possit τὸ σῶμα, ut prius χῶμα à χῶω nō tamē usitatū est σῶω, sed σῶω, quæ admodū nec χῶω, sed χῶω, quæ dicta sunt per pleonasmū literæ ζ, cuiusmodi plurima sunt sextæ cōiugatiōis, aut interuētus quartæ. ἔω ἔλω, δωάω δωάω ὅ c. sic à χῶω ὅ σῶω sunt χῶω ὅ σῶω, quæ magis usitata sunt. Nā crebro sunt obsoleta primitiua, ὅ recepta ex illis deducta, τὴν uersatur in usu, non τέλω primariū.

Δωάω

Δάσκαται. Tertia persona uerbi Δάσκαμαι secunda coniugationis in μι, est autem deponens uerbum.

Διασώσασθαι.)σώσω, futurū σώσω, aorist. prim. ἔσωσα, medius ἔσωσάμην, infinitiuus σώσασθαι, cōpositum aut Διασώσασθαι à uerbo Διασώζωμαι.

ἑοδίην δὲ μη λυσώδη γαστριμαργίαν ἐμφαίνοντα, ἀλλὰ πᾶντα χεῖρ ἕως ἀβέξ ἡγῆ πρᾶσον. Ὁ παρὶ τὰς ἡδονὰς ἐγχεστέες Διασώζοντα, μηδὲ τότε ἐμνῆρ ἀργύρην ἐν τῇ περιθέρῃ ἐννοία, ἄλλ' αὐτῶν ἡβρωμάτων πλὴν φνῶσιν, ἡγῆ πλὴν τῶ ὑποδέχου μένεν σώματος κατασκευῆν, ἀφορμῆν ποιῶντος Δοξολογίας. πῶς ποικίλα εἶδη τροφῶν τῇ ἰδιότητι σώμάτων ἀρμόζοντα, παρὰ τῶ πάντων οἰκονομῶν τῶ ἐπιτενέοντι.

Edere autem non ravidam gulositatem ostendentes, sed ubiq; constans et mansuetum et circa uoluptates continens seruāntem, neq; tunc mentē ociosam in de Deo cogitatione habētē, sed ipsam alimentorū naturam et suscipientis corporis structuram, occasionem facere glorificationis. Quomō uaria generacionum proprietati corporum congruentia, ab omnia moderante excogitata sunt.

Inter epulandum hoc cauere conuenit, ne belluinitium speciem praebeamus, sed et constantiam et mansuetudinem ubiq; retineamus, atq; in percipiendis noluptatibus equabilem continentiam. Ne tum quidem pot

ἀξίως.)ἀξίος dignus, genitiuo iungitur, sic et aduerbium ἀξίως ἢ πᾶσοις ὡς. quemadmodum ad Rom. cap. ultimo ἴνα, αὐτῶν προσδέξασθε ἐν κυρίῳ, ἀξίως τῶν ἁγίων, ut eam suscipiatis in domino, digne sanctis, id est, ita ut sanctos deceat. Ad eundem modum Latini, uiuere natura si conuenienter oportet.

γενέδωσαμ.)γίνομαι, secundus aoristulus medius ἔγενόμην pag. 120. imperatiuus γενού, γενέδω, plurale γενέδωσαμ.

παροχῶν.)ἔχω παρέρχω praebeo ἢ παροχῆν quicquid largimur et conferimus, uertitur e in o, ut dictum prius in τρέπο τρέπος, genitiuus pluralis ἢ παροχῶν.

ῶντε.)ῶν relatiuum est antecedētis παροχῶν. Graeci uero relatiuum ponunt in eodem casu cum antecedente ἀξίως ἢ πᾶσοις ὡς, ὡς Διδῶσι, pro ὡς Διδῶσι pag. 141.

μέλλω.)futurū, siue uenturum, est participium neutri generis praesentis temporis, à uerbo μέλλω, unde Graecis futurum tempus dicitur μέλλω.

ἔταμειψατο)ταμείψω futurum ταμείψω, aorist. pri. actiuus ἔταμειψα, medius ἔταμειψάμην, ἔταμείψω, ἔταμειψατο, id est, condidit et seposuit.

ἐχαρίσισαμ.)χαρίς gratia, beneficium, χαρίζομαι, gratiam confero, sive uocem actiuam, χαρίσω, χαρίσω, κεχαρίσμαι, κεχαρίσμαι, κεχαρίσμαι, κεχαρίσαι.

uerbale χαριστός, & additā partic. εὔ fit εὐχαριστός
ἕδε εὐχαρισίῳ gratias ago, & nomē εὐχαρισία gra-
tiarum actio.

Δεδουλώω. Διδῶμι, prateritum passiuum Δέδο-
μαι pag. 76. unde participium ὁ δέδουμένος, ἢ Δε-
δομῆν, ὁ Δεδουλώω.

αἴτησιμ.)αὐτέω, αἰτήσω, ἤτηκα, ἤτημαι, ἤτησαι, uer-
bale ἢ αἰτήσις, ἔτι αἰτήσεως πλὴν αἰτήσιμ.

ἐπαγγελλώω.)ἀγγέλλω futurum ἀγγελῶ, prateri-
tum actiuum ἤγγελα, passiuum ἤγγελμαι, partici-
pium ἤγγελλῶ. compositum ἐπαγγελλῶ ab
ἐπαγγέλλω.

ὥρα μία. τροφῆς ἀποτεταμῆν, ἢ αὐτῇ κατὰ
περίοδον ἀπαντῶσα. ὥς ἐκ τῆς ἑκοστήσας ὥ-
ρῶν τῶν ἡμερονυκτίου, μόλις εἶναι ταύτην τὴν προ-
σαναλισκομῆν τῶν σώματι. τὰς δὲ λοιπὰς ἐν-
τὴν κατὰ νοῦν ἐργασία ἀπασχολῆσαι τὸν ἀσκη-
τῶν.

Hora una cibi constituta, eadem per ambitum re-
uertēs, ita ut ex uiginti quatuor horis diei & noctis,
uix sit hec insumpta corpori, at reliquas in circa mē-
tem operatione occupetur exercitator.

Deniq; cibi sumendi hora sit unica & constituta,
eademq; semper per ambitum reuertens, uix hec ut
curādo corpori destinata, una sit quatuor & uiginti,
quā tēporis intercapedinem cōplectitur diei noctisq;

uicis

uicisitudo, Reliquas autem horas mens commentando
occupata sit, hominis quidem certe, qui menti exer-
cenda in solitudine se addixerit.

ἀποτέτα μένι.)τάσω, τάξω, τέταχα, τέταμαι,
participium τεταγμῶ, compositum ἀποτέτα μέ-
νος ab ἀποτάσω.

περίοδος.)ab ἐσθὲς multa sunt, περίοδος, κἀθόδος
ἔφοδος, μέθοδος, & ita in ceteris prepositionibus.

ἀπαντῶσα.)αντάω, participium ὁ ἀντάω, ἢ ἀντά-
ουσα, crasis ἀντῶσα, compositum ἀπαντῶσα, ab
ἀπαντάω.

ἑκοστήσας ὥρων.)de numerabilibus pa. 91.

ἡμερονυκτία.)ἡμέρα dies, ἢ νύξ, ἔτι νυκτὸς nox, inde
τὸ ἡμερονυκτίον, tempus complectens diem & nos-
ctem.

προσαναλισκομῆν.)ἀλίσκω, ἀναλίσκω, προσά-
ναλίσκω, προσαναλίσκομαι, participiū προσανα-
λισκόμεν.

ἀπασχολῆσαι.)σχολῆ, inde uerbum ἀσχολέω, ἀχο-
λέομαι compositum ἀπασχολέομαι, infinitiuus ἀ-
πασχολέειν, & per crasim ἀπασχολῆσαι ut ποι-
ῆσαι.

ἀσκητῶν.)ἀσκέω, ἀσκήσω, ἤσκηκα, ἤσκημαι, ἤσκη-
σαι, ἤσκητη, uerbale ὁ ἀσκητής.

ὑπνοὶ δὲ κῆφοι ἢ ἐλάττω, φυσικῶς ἀκο-
λεθόντες τῶν συμμέτρῳ ἔτι Διαίτης, κατ' ἐπιτή-
ν

Τ 3 ΔΘ

Δουσιμ δε ταῖς περι τῶν μεγάλων μεριμνήων Διακοπόμενοι.

Somni uero leues & facile discedentes, naturaliter sequentes proportionem dietæ, secundum studium autem de magnis curis interrupti.

Somni leues sunt, eiusq; modi qui excuti facile possint, ex natura utiq; prescripto, ad uictusq; rationem appositi. Id uero interim accurandum studioq; assequendum est, ut commentandis rebus arduis ipsi pascantur somni.

εἰσπαλάλακτοι.) ἀλλάτῳ, ἀλλάξω, ἡλλαχα, ἡλλαγμα ἡλλαξαι ἡλλαξαι, uerbale ἀλλακτε, compositum εἰσπαλάλακτος ab εἰσπαλλάτῳμαι, deinde cum εἰ dicitur εἰσπαλάλακτος, id est, qui facile discedit.

φυσικῶς.) ἡ φύσις natura, φυσικός naturalis, unde ad uerbum φυσικῶς à genitiuo plurali, uerso v in σ.

συμμέτρον μέτρον, inde ὁ σύμμετρος, neutrum σύμμετρον substantiue, id est, σύμμετρον proportio.

Διακόπτε,) ἡ Διάκοπτα, ὅτι Διάκοπτε.

Διακοπόμενοι.) κόπτω, Διακόπτω, Διακοπόμενοι, participium Διακοπόμενοι, qui interruptitur.

Exemplar Aldinum habet Διαδοσκόμοι ἀβόσκω, quod sequutus est Budæus, ipsi inquiring pascantur somni.

τόγαρ βαθεῖ κάρῳ κατακρατέσθαι, λυομένων αὐτοῦ τῶν μελῶν, ὥστε σχολῆν ἀτόποις φαντασίαις

παρ

παρέχειν, ἐν καθημερινῷ θανάτῳ ποιεῖ τὸς οὕτως καθεύδοντας.

Nam profundo sopore detineri, solutis ipsius membris, ita ut ocium absurdis uisis præbeat, in quotidiana morte facit sic dormientes.

Nam altiore correptum esse sopore, sicq; esse uetero dissoluta hominis contemplatoris membra, ut interim pateat aditus uisis absurdis obrepentibus, id certe instar est quotidiane mortis.

βαθεῖ ὁ βαθύς, τῷ βαθέῳ, ὅτι βαθεί, crasis βαθεῖ. de cuiusmodi nominum contractione, pa. 97.

κάρῳ.) κάρῳ, somnolentia, grauis sopor.

κατακρατέσθαι.) κρατέω, κρατέομαι, infinitiuus κρατέσθαι crasis κρατέσθαι, compositum κατακρατέσθαι.

μελῶν.) ἃ μέλῳ, τῷ μέλεῳ, τῶν μελῶν, crasis μελῶν.

ἀτόποις.) τόπος, hinc ἀτόπος absurdus.

φαντασίαις.) uide pa. 219, in φαντασίαις.

καθημερινῷ.) ἡμέρα dies, καὶ ἡμέραν quasi dicas per diē, ut καὶ ἐκάστην ἡμέραν per unumquemq; diem, per singulos dies. Et quia dictum est καὶ ἡμέραν per apostrophum, etiam tanquam unica dictio composita scribitur καθημέραν, id est, quotidie, unde adiectiuum καθημερινός, quotidianus, ut μεθήμερινός diurnus, pa. 219, in μεθήμερινός.

καθημερινῷ.) ἡμέρα dies, καὶ ἡμέραν quasi dicas per diē, ut καὶ ἐκάστην ἡμέραν per unumquemq; diem, per singulos dies. Et quia dictum est καὶ ἡμέραν per apostrophum, etiam tanquam unica dictio composita scribitur καθημέραν, id est, quotidie, unde adiectiuum καθημερινός, quotidianus, ut μεθήμερινός diurnus, pa. 219, in μεθήμερινός.

καθημερινῷ.) ἡμέρα dies, καὶ ἡμέραν quasi dicas per diē, ut καὶ ἐκάστην ἡμέραν per unumquemq; diem, per singulos dies. Et quia dictum est καὶ ἡμέραν per apostrophum, etiam tanquam unica dictio composita scribitur καθημέραν, id est, quotidie, unde adiectiuum καθημερινός, quotidianus, ut μεθήμερινός diurnus, pa. 219, in μεθήμερινός.

ούτω καθ' ἑδ' ὄντας, ούτως ε' ούτω idē, sed hoc ante consonantem, illud ante uocalem, ούτως ἐποίησε.

Ἄλλα ὄπερ τοῖς ἄλλοις ὁ ὀρθος ὄσι, τῶτο τῆς ἀσκηταῖς, ἢ εὐσεβείας τ' μεσονύκτιον. μάλισα, ἄλλῃ τῆ ψυχῆ, ἢ νυκτερινῆς ἡσυχίας χαριζομένης, οὔτε ὀφθαλμῶν, οὔτε ὠτρύβλαβεραῖς ἀκοαῖς ἢ θεαῖς ἐπικαρδίᾳ παραπεμπόντων, ἀλλὰ μόνον καθ' ἑαυτῶν ἢ νύξ τ' ἢ ἡμέρας σῶνόντων, ἢ καὶ Διορθομένῃς ἢ ἑαυτῶν, τῆ μνήμῃ ἢ ἡμαρτημένων, ὄρεται δὲ ἑαυτῶν τ' θέντων πρὸς πλὴν ἑκλιστη τῶ κακῶ, ἢ καὶ τῶ παρὰ δεξιῶν σωεργίᾳ πλὴν τελείωσιν, τῆν ἀσυνεργίᾳ ἢ ἑαυτῶν ἐπιζητῶντων.

Sed quod alijs diluculum est, hoc cultoribus pictatis media nox, maxime otium animæ nocturna quiete largiēte, neq; oculis neq; auribus noxios auditus aut aspectus in cor admittentibus. sed solum apud seipsam mente cum deo præsente ε' corrigente quidem seipsam memoria peccatorum, fines uero sibi ipsi statuente ad declinationem mali, ε' à deo auxilium ad perfectionem studiorum implorante.

Atqui quod alijs dilucullū, id nox ijs dimidiata est, qui se colendæ pietatis studio deuouerint. Tum enim præcipue otium animæ largitur nocturnum conticinium, cum neq; oculi aspectus importunos, neq; aures auditus obturbatores intro ad cor admittunt. Ceterum mens sola secum cum deoq; negotium habens, tū peccat

peccatorum suorum recordatione sese corrigens, fines ipsa sibi præscribit ad uitia auersanda, opem etiā diuinitus implorans ad ea adipiscenda, ad quæ magno studio incitata est.

εὐσεβείας. ἡδέω colo, ueneror, σέβω reuerentia ε' adoratio, inde adiectiuum ὁ υἱὸς ἢ εὐσεβείας, à quo substantiuum ἢ εὐσεβεία, ἢ εὐσεβείας. contrarium ἄσεβείας ἀσεβεία.

μεσονύκτιον. μέσθω, medius, ἢ νύξ, τῆς νυκτὸς noctis, unde μεσονύκτιον media nox, nox intēpesta.

νυκτερινῆς. ἢ νύξ, ἢ νυκτὸς, à quo νυκτερός, unde ὁ νυκτερινός, ἢ νυκτερινῆς, ἢ νυκτερινῆς. Quomodo autem adiectiuorum foeminea se habeant ε' neutrum, scriptum pagina 89.

ώτων. ὄωξ, ἢ ὄωξ, ut φῶξ φωτός, pa. 15.

βλαβεράς. ὄβλαβος, uel ἢ βλάβη nocumentum, in eo de fit ὁ βλαβερός nociuus, ut à φόβω φόβος.

σῶνόντος. ἢ ἐμὶ sum, participium ὡν ὄντων pagina III. compositum σῶνών, σῶνόντων, à uerbo σῶναι.

Διορθομένου. ἢ ὀρθός fit uerbum ὀρθώω, compositum Διορθώω, Διορθόμαι, crasis Διορθῶμαι participium Διορθῶμεν.

μνήμη μνάομαι. ἢ reminiscor, finge uocem actiuam μνάω uel μνέω, futurum μνήσω, unde ἢ μνήμη, ut ἢ γνώμη à futuro γνώσω, ε' ἢ γνώμη, à futuro γνώω.

σω ἀξώννυμι, *dativus τῆ μνήμῃ.*
 ἡμαρτημένων. ἡμαρτάνω, *pecco, tempora sumit ab*
 ἡμαρτέω, *futurum ἡμαρτήσω, praeteritū acti. ἡμαρ-*
 τῆκα, *passivū ἡμαρτήμαι, participium ἡμαρτημένος*
 ὅ, *plurale neutrum τὰ ἡμαρτημένα, hoc est pecca-*
 cata, *quae peccando admittuntur, ut τὰ σεσωφρονημέ-*
 να, *quae temperanter acta sunt.*
 τιθέντ(ο). τίθημι, *participium ὁ τιθείς, τῷ τιθέν-*
 τ(ο) pag. 68.
 ἐκλίσω. κλίνω, *futurum κλινῶ, praeteritum acti iun-*
 κέκλικα, *passivum κέκλιμαι κέκλισαι, unde ἡ κλί-*
 σις, ὅτι κλίσιως, τὸ κλίσω, *compositum ἐκλίνω, in-*
 de ἐκλίσις.
 σωεργία. ἔργον *opus, σωεργός adiutor, auxilia-*
 tor & collega *in opere, ἡ σωεργία auxilium.*
 πελείωσι. ἀ τέλ(ο) sit ὁ τέλε(ο) *perfectus: inde*
uerbum πελείω perficio πελείωσι, τετελείωκα, τε-
τελείωμαι τετελείωσαι, uerbale ἡ τετελείωσις, ὅτι τε-
τελείωσις πλὴν τετελείωσις, id est, perfectionem.
 ᾧσδ' ἀζομύω. ἡ τὰ ᾧσδ' ἀζόμενα *quae nobis cura*
est, & in quae magno studio incumbimus, ἀ ᾧσδ'
 ἀζώ, *pro eo quod est studiose exopto.*
 ἐπιζητῶντ(ο). ζητέω, *participium ὁ ζητέων, τῷ ζη-*
 τέοντ(ο), *crasis ζητῶντ(ο), compositum ἐπιζητῶν-*
 τ(ο) ἀ uerbo ἐπιζητέω.

HAE C

HAEC habui quae de Grammaticis Medtationibus in medium adferrem, id potissimum spectans, ne iuuentus Graecarum literarum auida, diutius quam par esset, in primis linguae rudimentis haereret, sed uno in opusculo totum istarum minutiarum tedium deuoraret grauioribus deinde disciplinis & autorum mancipanda lectionibus. Cum enim futurum sperarem, ut hoc studium apud plurimos minore grauaretur inuidia, si compendio temporis mediocrem cognitionem attulisse uideretur, non committendum putauit, ut hac parte studiosis adolescentibus deessem. Quod etiam eo feci libentius eoq; magis conandum esse duxi, quod nullus ferme hodie terrarum sit angulus sine Graecarum literarum fautoribus. Sed apud quosuis hominum ordines, non pauci pro sua quisq; uice, rem pulcherrimam & maxime frugiferam prouehant & exorant, quidam doctissimis ingenij sui monumentis, alij extruendis Gymnasijs, alij alendis linguarum professoribus, nunquam inter mortituram sibi gloriam pepererunt. Quorum insignem unum, nulliq; secundum, nostra haec tulit aetas, Iohannem Tartesium, quem foelix & semper doctis foecunda uiris, in hac luce gaudens cōtemplatur Lutecia omnium literarum Meccenatem, Praesidem Collegij Lexouienfis. Is igitur uir, linguarum patrocinium ita suscipit, ut unus uere sit instar

MEDITA. GRAECA.

instar totius Gallie, nusquam discipulorum numerus maior, nusquam tanta professorum cohors, omnium Musarum dotibus instructissima. Quem enim ille non ultero asciscit, pascit, et ornat, quem eruditionis nomen commendauit? Est ubi Latine discas commodius, illic Graece fortasse melius, ibi contra Hebraice, uerum hoc Lexouienſe Collegium honorum omnium est mare, Latinos, Graecos, Hebraeos, habet multos. quin et Chaldaeos atq; Arabicos propediē dabit, si modo parere liceat, quod diu parturiuit. adeo gladiatorio quodam animo Praeses ille in hanc laudem incumbit, quasi in fatiſ eſſet, ut unius linguarum studijs promouendis praeset, dignus profecto, qui regum gazas, et opulentissimos thesauros possideat, tam excelsa et beneficā natus uoluntate, ut se ipsum literarū saluti deuouisse uideatur. Quapropter omnes linguarum candidatos decet, ut hunc uirum colant, et uenerentur, et meritis in caelum laudibus uehant, nomen celebrent, et cūq; successus prosperos et multorum saeculorum annos precentur. Nam uiuente Tartesio, semper incolu mes literæ durabunt, et nunquam cadere poterunt.

F I N I S.

ΠΕΡΙ ΦΡΟΝΗΣΕΩΣ

Διούλου.

ΩΣ μακρότερον φρόνησις ἢ χρησῶς ἔσται.
Εὐριπίδου.

Ἐξ μὲν ἐπιφύσει, ἐσλομαι δὲ σοὶ τέκνον,
φρονέει γὰρ ἡδὴ, καὶ ποσώταται ἄρ' πατρὸς,
καὶ ὡμασ φράσαντοσ ἄρ' δάνω παρ' αὐμέσασ,
καὶ μὴ λί ἐδιδάκχευ νεοισι χησίμα,
ἐραχθὲ δὲ μύθω, πολλὰ συλλαβῶν ἔρω.
Ἐρωτῶ μὲν φρένασ ὑπώπιοσ ἐχέει χρεῶν,
ὅσ' ἄλλοσ τὲ ἴσθ' τε μὴ δίδουσ μέροσ
τοσ σαυτοῦ ἐσσεβῆσ πᾶσι δίδου.
ἄλλοσ μὲν παρ' ὄνοτομ' φραγμαῖτομ, πρὸσ δάτιερομ
ἰσώμην παρ' ὄνοτομ' τὴν ἑνωπίαν μίση.
Ἐδίκωσ δὲ μὴ κτῶ χρεῖματα ἢ βέλη πολλῶ
φρόνομ μελάθεροισ ἐμμύειμ, τὰ δ' ἀδίκωσ
ἰσώμην εἰσελθόντ' οὐκ ἔχει σωτηρίαν.
Ἐχέει δὲ παρ' ὄνοτομ' τὸ γὰρ τὸτ' εὐγενέσ,
ἰσώμην πένεσθαι δ' ὄνοτομ' ἢ τ' ἀδ' εἰσά,
ἰσώμην δ' ἄνοτομ' ἢ τ' ἀτιμίαν βίη.
Ἐίλωσ δὲ τοῦσ μὲν μὴ χαλῶντασ ἑνὶ λόγοισ
ἰσώμην κτήσο, τοῦσ δὲ πρὸσ χρεῖμασ σὺν ἰσώμην
ἰσώμην σὺν πονηροῦσ κληθερομ εἰστέτω σέκησ.
Ἐίλωσ τὲ σάσ γορραίτεροσ δέλε.
Ἐίλωσ χρεῖα τέρψησ ἰσώμην τίνετ' ἰσώμην
ἰσώμην δὲ μὴ ποτ' εὐτυχῶν τέκνον.
Ἐίλωσ χρεῖοσ ἔρωτασ Δημοτῶν Διωκῆδεμ,

ὁ κού

Γ Ν Ω Μ Α Ι .

ὁ κρησίδηρου ἀρχόντος τ' ἐφέληται,
κρησῶν πονητῶν ἀρ' ἄς ἀρχαῶν τέκνα
κρη τούε πονηροῦε μή ποτ' εὐξάνημ πόλι.
κακοὶ γὰρ ἔμπελοθέντεσ ἢ νομίσματος
ἢ πόλεωσ ἐμπεισόντεσ εἰσ ἀρχῶν τινα
σκητῶσιν ἀδίκωσ εὐτυχισάντων δόμων.
ἀλλὰ ὦ τέκνον μοι Δόσ κρησῶσ δίγη πατήρ,
κρη χαῖρ' ὑπ' αἰδούεσ δ' οὐλίαν ἀσάξομαι.
γυναικόφρων γὰρ θυμὸσ, οὐκ ἀνδρὸσ σοφὸσ.

F I N I S .

Arch

Est

Plu